

ŞEYLERİN
YENİ
DÜZENİ

SİNOPALE

THE NEW
ORDER
OF THINGS

SİNOPALE

İKİNCİ SİNOP BİENALİ
SECOND SİNOP BIENNIAL
16 AĞUSTOS / AUGUST
5 EYLÜL / SEPTEMBER 2008

2

**BU KİTAP CHAMELEON TASARIM VE PROJE YÖNETİMİ'NİN DESTEĞİYLE
HAZIRLANMIŞTIR. THIS BOOK WAS PREPARED WITH THE SUPPORT OF
CHAMELEON DESIGN AND PROJECT MANAGEMENT, İSTANBUL.**

**BU KİTAP 16 AĞUSTOS – 5 EYLÜL 2008 TARİHLERİ ARASINDA
GERÇEKLEŞTİRİLEN SİNOPALE 2, İKİNCİ ULUSLARARASI SİNOP
BIENALİ'NİN YAYINIDIR. THIS BOOK IS THE PUBLICATION OF SİNOPALE 2,
THE SECOND INTERNATIONAL SİNOP BIENNIAL WHICH WAS HELD BETWEEN THE
16TH AUGUST AND THE 5TH SEPTEMBER 2008.**

**“Şeylerin Yeni Düzeni” “The New Order Of Things”
© 2008, AVRUPA KÜLTÜR DERNEĞİ EUROPEAN CULTURAL ASSOCIATION**

**Organizasyon Organization
AVRUPA KÜLTÜR DERNEĞİ, INFORMAL GÖRGÜN NETWORK
EUROPEAN CULTURAL ASSOCIATION, INFORMAL GÖRGÜN NETWORK**

**Proje Ortakları Project Partners
AVRUPA KÜLTÜR DERNEĞİ, BM ÇAĞDAŞ SANAT MERKEZİ, NUOVA ICONA
EUROPEAN CULTURAL ASSOCIATION, BM CONTEMPORARY ART CENTER,
NUOVA ICONA**

**Yayımlayan Publisher
AVRUPA KÜLTÜR DERNEĞİ EUROPEAN CULTURAL ASSOCIATION**

**Yayın Koordinatörü Publication Coordinator
AYSUN ÜLGER**

**Yayın Ekibi ve Son Okuma Publication Team and Proofreading
EMEL ABORA, CATRIONA MACIVER, İPEK HAMZAOĞLU**

**Çeviri Translation
EMEL ABORA, TUNA POYRAZOĞLU**

**Sinopale Kurumsal Kimlik Konsepti Corporate Identity
Design of Sinopale
UMUT SÜDÜAK**

Grafik Tasarım ve Uygulama Graphic Design and Applications
DUYGU AKSOY

Fotoğraflar Photographs
CEM GÜLENC, UYUK KILIÇ, VOLKAN KAYA

Kağıt Paper
BİRİNCİ HAMUR HIGH QUALITY PAPER
300 G/M², 110 G/M²

Baskı ve Cilt Printing and Binding
İMAK OFSET BASIM YAYIN TİC. VE SAN. LTD. ŞTİ.
Merkez Mah. Atatürk Cad. Göl Sok. No: 1 Yenibosna 34192 Bahçelievler,
İstanbul - TR
1000 ADET 1000 PRINTS

Yazı Karakteri Typeface
THORDIS SANS FAMILY

Kitap içindeki yazıların sorumluluğu yazarlara aittir. All writers are responsible for the contents of their own texts included in this book.

Her hakkı saklıdır. Bu yayının T. Melih Görgün ve Avrupa Kültür Derneği'nin izni olmadan kayıt, fotokopi ve bilgi depolama dahil olmak üzere hiçbir elektronik ve mekanik y ntemle yeniden basılamaz veya  o altılamaz. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including photocopy, recording or other information retrieval systems, without permission in writing from T. Melih Görgün and the European Cultural Association.

Avrupa Kültür Derneği
European Cultural Association
Fenerli Ahmet Sok. Fener Apt. No: 12/1 Feneryolu, 34734 İstanbul - TR
T: +90 216 338 37 80 F: +90 216 338 37 06 E: akd@europist.net
www.europist.net www.sinopale.org

İSTANBUL, 2010
ISBN 978-975-00138-9-8

İçindekiler Contents

- 10 | **T. Melih Görgün**
Sonraki Zamanda Olanlar Happenings in the Future
- 14 | **Beral Madra**
Şeylerin Yeni Düzeni The New Order of Things
- 18 | **Stephan Schmidt-Wulffen**
Yeni Bir Işıktaki Eski Dünya The Old World in a New Light
- 21 | **Gökçe Dervişoğlu**
Sinopale ve Yaratıcı Endüstriler Sinopale and Creative Industries
- 24 | **Mürteza Fidan**
Başka Bir Dünya... Another World...
- 28 | **Nezaket Ekici**
Yeni Temsil Formları New Representation Forms
- 30 | **Monali Meher**
Düzen Order
- 36 | **Adrien Tirtiaux**
Göke'nin Batışı The Sinking of the Göke
- 40 | **Alpaslan Karaaslan**
Tolstoy'a Övgü Tribute to Tolstoy
- 42 | **Atıl Kunst**
Sinop 'En' – 'En' Yerel Turizm Rehberi Sinop 'The Most' – 'The Most' Local Tourism Guide
- 48 | **Burçak Konukman**
2'si 1 Arada 2 in 1 Together
- 52 | **Carlos Pina**
Üç Kırmızı Bayrak Three Red Flags
- 56 | **collabor.at**
Truva Kayığı Trojan Boat
- 60 | **Dejan Kaludjerović**
Kodesin Dışında – Sinop'a Üşüşmek ve Kodesin İçinde – Mahremi Araştırmak Outside the Jail - Swarming into Sinop & Inside the Jail - Investigating the Private
- 66 | **Johannes Vogl**
Hayalet Işık ve Gece Ghost Light & The Night
- 70 | **Julie Upmeyer & Ina Stockem**
Sanal Şef - Karadeniz Virtual Chef - Black Sea
- 74 | **Maria Cosmes Román**
İsimsiz S/T
- 78 | **Mariëlle Videler**
Bitki Değiş Tokuşu Plant Exchange
- 82 | **Metahaven**
Çivi yazısı (İdeografi) Cuneiform (Ideography)
- 86 | **Rob Sweere**
Sessiz Gökyüzü Silent Sky
- 90 | **Roland Stratmann**
Pneuma Pneuma
- 94 | **Roza El-Hassan**
Hediyem My Gift

- 98 **Nezaket Ekici**
Beden ve Mimari Performans Atölyesi -
Sinop'tan Yerel Performanslar Body and Archi-
terture Performance Workshop – Local Perform-
ances from Sinop

ATÖLYE KATILIMCILARI WORKSHOP PARTICIPANTS: Ata Türk, Başak Soyöz, Bayram Altınbilezik, Beste Durmuş, Burçak Konukman, Derya Şanlıtürk, Gülbahar Karaduman

- 108 **Monali Meher**
Tapınağımızı Restore Etmek Restoring Our
Temple

ATÖLYE KATILIMCILARI WORKSHOP PARTICIPANTS: Ata Türk, Başak Soyöz, Burçak Konukman, Canan Günaştı, Çağrı Baş, Deniz Erdem, Ezgi Yalçın, Funda Oruç, Murat Tahtacı, Rabia Karaboğa, Şeyda Yazıcı, Tuğba Şeker, Tutlu Ünlütürk

- 112 **Emre Koyuncuoğlu**
Çağdaş Oyun Yazarlığı Atölyesi Contemporary
Play Writing Workshop

ATÖLYE KATILIMCILARI WORKSHOP PARTICIPANTS: Duygu Dalyanoğlu (İzmit), Mehmet Kuvvet (Trabzon), Ömer Turan (Trabzon), Selvin Yalıtır (İstanbul), Zafer Gecegörür (Bartın), Zehra Konukman (Sinop)

- 124 **Umut Südüak**
“Şehrin Gazetesini Yapmak” Tasarım Atölyesi
“A Newspaper for Sinop” Design Workshop

TASARIMCILAR DESIGNERS: Burcu Dayamıklı, Ceren Aksungur, Dileda Sipahi, Serkan Avar, Ufuk Kılıç, Yeşim Endes

SİNOPALE ÇOCUK SİNOPALE KIDS

- 130 **Sonja Tannsever**
Esin Tannsever, Gazi Selçuk, Fırat Bingöl, Niyazi Selçuk
Yaratıcılık Atölyesi Creative Workshop

KATILIMCI ÖĞRETMEN VE ÖĞRETMEN ADAYLARI

PARTICIPATING TEACHERS AND CANDIDATE TEACHERS: Berrin Gürleyen, Berrin Özden, Ezgi Kartal, Gülten Çamca, Mine Özgen, Murat Özgen, Nurşen Korkan, Semra Yılmaz, Süheyla Coşgun, Tuğba Özcan, Vildan Şanlıdemir, Yusuf Çamca

KATILIMCI ÇOCUKLAR PARTICIPATING KIDS:

Ahmet Gezici, Alara Özgen, Alper Arslan, Arda Cem Yalçın, Aysunur Yaman, Berkay Erol, Berke Bektaş, Betül Demirtaş, Beyza Ünal, Burak Duysak, Büşra Birdal, Cansın Tarhan, Cemre Çil, Ceyda Özdemir, Deniz Albayrak, Deniz Ülgen, Dilara Şeker, Dilara Vural, Duygu Manar, Ebru Uzuntepe, Ece Demirtaş, Ecem Kartal, Eda Erşahin, Efe Karuhan, Efe Konukçu, Elif Ölmez, Emre Onur Çelebi, Emirhan Yüksek, Emre Yüksek, Eray Yiğit, Eren Kara, Fatmanur Özey, Feyzan Aydemir, Furkan Alperen Demir, Gizem Yurdakul, Güney Day, Hazar Güven, İbrahim Cem Aydın, İdil Çil, İlayda Doğru, İlber Işıcı, İlşu Sezgin, İrem Hoşgün, İrem Işıcı, İrem Parlak, İzel Uyanıksay, Kutay Yurteri, Laçın Atabek, Merve Hoşgün, Nagehan Bostan, Nuray Aksoy, Nazlı İlginer, Özün Birce Kara, Selinay Parlak, Sıla Yılmaz, Simay Yurteri, Şevval Deniz, Ulaş Uzun, Yaren Ozan, Yekta Acar, Yiğit Bahadır Kaya, Zeynep Özdemir, Ziya Tezin

- 140 **Renan Koen**
İçimdeki Dev Senfoni The Giant Symphony
Within Me

ATÖLYE KATILIMCILARI WORKSHOP PARTICIPANTS: Alara Özgen, Aysunur Yaman, Betül Demirbaş, Burak Yiğit Duysak, Cansın Tarhan, Deniz Albayrak, Derin Eğrikavuk, Dilara Şeker, Emirhan Yüksek, Emre Ermiş, Fatmanur Özey, İrem Işıcı, İrem İlay Parlak, Kutay Yurteri, Laşın Reyda Atabek, Pelin Çil, Sevilay Filiz Parlak, Simay Yurteri, Sinan Namur

- 146 **Heiner Holtappels**
Hollanda Medya Sanatı Enstitüsü Koleksiyonundan Sunum Presentation from the
Collection of Netherlands Media Art Institute

- 152 **Mythos Documenta**
“Documenta” Belgesel Sergisi: 50 Yıllık
Documenta Documentary Exhibition of
“Documenta”: 50 Years of Documenta

T. MELİH GÖRGÜN

Sonraki Zamanda Olanlar Happenings in the Future

BERAL MADRA

Şeylerin Yeni Düzeni The New Order of Things

STEPHAN SCHMIDT-WULFFEN

Yeni Bir Işıktaki Eski Dünya The Old World in a New Light

GÖKÇE DERVİŞOĞLU

Sinopale ve Yaratıcı Endüstriler Sinopale and Creative Industries

MÜRTEZA FİDAN

Başka Bir Dünya... Another World...

NEZAKET EKİCİ

Yeni Temsil Formları New Representation Forms

MONALI MEHER

Düzen Order

| T. Melih Görgün |

Professor, Mimar Sinan Fine Arts University, artist, curator.
Born in 1962 in Sinop, Turkey. He lives and works in Istanbul.
www.melihgorgun.blogspot.com

| "Happenings in the Future" |

Hou Hanru emphasized at the beginning of the 10th International Istanbul Biennial manifesto that *"We are living in a time of global wars,"* and stated that *"In such a debate, artistic actions, including the Biennial itself, can certainly find their roles in prompting cultural and social changes through innovative forces of intervention – a form of urban guerrilla."*

When Sinopale launched its new edition with the title "New Order of Things" based on Beral Madra's conceptual note, it undertook a very alternative task and brought to the agenda a proposal about re-opening the city to debate, as emphasized by Hou Hanru as well. Within the context of the totality of the city, the title that we have grounded when we were thinking around the theme of Sinopale 2, was also chosen in order to represent a summary of the circumstances such as the latest state of the transformed knowledge, the inhabitants of the city, the state of staying unwittingly in a global play, the relation between the local and the international, the struggles of the citizens and ideological interventions.

During this period where we intensely go through the influence of a global transformation, the "big economic crisis" shaped almost as a hot war, unexpectedly, primarily threatened countries that

| T. Melih Görgün |

Profesör, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, sanatçı, küratör.
1962 yılında Sinop'ta doğdu. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
www.melihgorgun.blogspot.com

| "Sonraki Zamanda Olanlar" |

Hou Hanru 10. İstanbul Bienali manifestosunun başında *"Küresel savaş çağında yaşıyoruz"* diye vurgulamış ve *"Böyle bir tartışmada, bienal dahil sanatsal eylemler yeniilki müdahale güçleri aracılığıyla kültürel ve toplumsal değişikliklere ön ayak olmada -bir tür şehir gerillasi gibi- rol üstlenebilirler"* diye belirtmişti.*

Sinopale Beral Madra'nın kavramsal notundan yola çıkarak *"Şeylerin Yeni Düzeni"* başlığında yeni sezonunu açarken, Hou Hanru'nun da vurguladığı gibi son derece alternatif bir görevi üstlenerek, kentin yeniden tartışmaya açılmasına ilişkin bir öneriyi de gündeme taşıyordu. Sinopale 2'nin teması etrafında düşünürken temellendirdiğimiz bu başlık kentin bütünselliği bağlamında, geleneksel bilginin dönüştürüldüğü son hal, kentte yaşayanlar, farkında olmadan küresel bir oyunun içinde kalma durumu, yerel ve uluslararası ilişkisi, kentinin çabaları ve ideolojik müdahaleler gibi farklı hallerin de bir özeti göstermek için seçilmişti.

Küresel bir dönüşümün etkisini oldukça yoğun bir şekilde yaşadığımız bu dönemde neredeyse sıcak bir savaş olarak şekillenen "büyük ekonomik kriz" bilinen ezberleri bozarak, öncelikle dokunulmaz ülkeleri tehdit etmişti. Hatta öncelikle bugüne

were immune. Moreover, the fact that it primarily affected all structures that kept developing in conjunction with each other up until now, was a sign that was earnestly affirming our foresight.

This experience underlined the necessity of setting up more independent and almost anonym structures, and creating networks in the forthcoming years. We were confronted with the fact that new "common areas" were to be created. New ideologies that were formed during the phase which has been passed through in the process of modernization, proposals for the future of the capitalist system, "pleasure" scenarios focusing on the individual's happiness and new consumables that people focused on as a result of the directives of the global advertisement capital that was supporting these scenarios, had "failed" seriously.

We see that, right at this point, new independent and self-sufficient initiatives resulting from the paradigm shift, develop and enhance their discourse. While Sinopale presents itself as an initiative model pertaining to the city within the new order, it considers and develops primarily know-how sharing at local and national scale. It also pioneers an anonym development. No one and no institution are exalted. All articulated parts appear as answers to the call made by the whole for its need.

This process that triggers collective production and reflection, shows that the aim has remained unchanged since its very conception. Opening up the debate about the high values of art at the periphery, rediscovering its steady role in everyday life, re-including to the agenda through arts that which was forgotten, deciphering the memory with fresh eyes, the coercion exercised by the local on the centre and its realization of its own reality, the necessity of collective work, revival and raising awareness of traditional arts, putting on the agenda new ideas through local

kadar birbiriyle bağlantılı olarak gelişmesini sürdürmüş olan tüm yapıları sarsması öngörümüzü ciddi bir şekilde olumlayan bir göstergeydi.

Bu deneyim gelecek yıllarda daha bağımsız, neredeyse anonim yeni yapılar kurulması ve ağlar oluşturulması gereğinin altını çiziyordu. Yeni "ortak alanlar" oluşturulması gerçeğiyle karşı karşıya kalmıştık. Modernleşme sürecinde katedilen aşamada oluşturulan yeni ideolojiler, kapitalist sistemin gelecek önerileri, tek bireyin mutluluğu üzerine odaklanmış "haz" senaryoları ve bunu destekleyen küresel reklam sermayesinin buyrukları sonucu odaklanmış yeni tüketim malzemeleri ciddi biçimde "iflas" etmişti.

Paradigma değişiminin sonucu olarak bağımsız ve kendine yetebilen yeni inisiyatiflerin işte tam da bu noktada geliştiğini ve kendi söylemlerini geliştirdiğini görürüz. Yeni düzenin içinde Sinopale bir kente ait inisiyatif modeli olarak kendini sunarken, kendi modelini geliştirme sürecinde birincil olarak yerel ve ulusal ölçekte bilgi paylaşımını ele alır ve geliştirir. Anonim bir gelişmenin öncülüğünü de yapar. Kişi ya da kurum yüceltilmez. Eklemelenen tüm parçalar bütünün kendi ihtiyacı için yaptığı çağrının yanıtı olarak karşımıza çıkar.

Ortak üretimi ve düşünceyi tetikleyen bu süreç en başından beri amaçta bir değişiklik olmadığını gösterir. Sanatın yüksek kültür değerlerinin periferide tartışılmaya açılması, günlük hayat-taki değişmez rolünün yeniden keşfi, unutulmuş olanın sanat aracılığıyla tekrar gündeme oturulması, belleğin yeni bir gözle deşifre edilmesi, yerelin merkezi zorlaması ve kendi gerçeğinin farkına varması, ortaklaşa çalışmanın gerekliliği, geleneksel sanatların yaşatılması ve farkındalığının artırılması, yerel ve uluslararası işbirliğinde yeni fikirlerin gündeme getirilmesi Sinopale'de hep değerlendirilen durumlar olmuştur.

and international collaboration have always been evaluated in Sinopale.

The photograph of the gift pack “My Gift” sent by Roza El-Hassan for Sinop depicts an artwork made by a Hungarian artist of Syrian origin together with a photographer of Palestinian origin, and it has an important statement in respect of the temporariness of circumstances such as location, origin, etc. Here several identities have been involved.

The fact that Adrien Tirtiaux, artist from Belgian origin, who came with the proposal of the curator Stephan Schmidt-Wulffen, made a replica of the “Göke” (Spanish model galleon of which only three were produced in the Ottoman Sinop Shipyard) and then with a performance he made in the sea, deemed for it appropriate the fate of the other Gökes, is quite impressive artistically.

These are also important with respect to the fact that they are strong examples which show that the order is now in plural transitions or associations. Just as Mohali Meher, Dutch artist from Indian origin, reflected on things that belong to Sinop and carried this situation at a universal level and used this information in her performances...

Sinopale adopts a method that may be qualified as “work in progress” and keeps developing through a work or a person that can be articulated at any moment. That is what is new. It rejects any static organisation, in this project any moment one can encounter a new situation. These works which are developed with the contribution of the artist, through the involvement of the citizens of Sinop, may be drawn to an even more anonym area. This method of working that I consider quite important with regards to its social dimension, beyond an idealized statement,

Röza El-Hassan’ın Sinop için gönderdiği hediye paketi fotoğrafı “My Gift” Suriye kökenli bir Macar sanatçının Filistin asıllı bir fotoğrafçıyla birlikte oluşturduğu bir yapıtı betimlerken, yer, köken gibi durumların gelip geçiciliğine ilişkin de önemli bir saptamada bulunur. Burada birçok kimlik devreye girmiştir.

Belçika asıllı sanatçı Adrien Tirtiaux’ın Alman küratör Stephan Schmidt-Wulffen’in önerisiyle gelip Osmanlı’nın Sinop Tersanesi’nde sadece üç tane üretilen İspanyol modeli “Göke” adlı kalyonun bir replikasını oluşturduktan sonra, denizde yaptığı bir performansla ona tıpkı aynı kaderi paylaşılan diğer Göke’lerde olduğu gibi bir sonu layık görmesi sanatsal açıdan oldukça etkilayıcıdır.

Aynı zamanda bunlar düzenin artık çoğul geçişlerde ya da birlik-teliklerde olduğunu gösteren kuvvetli örnekler olmaları açısından da önemlidir. Tıpkı Hint asıllı Hollandalı sanatçı Monali Meher’in Sinop’a ait şeyler üzerinden düşünerek durumu evrensel bir boyuta taşıması ve performanslarında bu bilgiyi de kullanması gibi...

Sinopale *work in progress* çalışması olarak da değerlendirilebilecek bir yöntemi benimser ve her an ekmlenecek bir çalışma ya da kişiyle gelişmesini sürdürür. Yeni olan da budur. Statik bir organizasyonu reddeder, bu projede her an yeni bir durumla karşı karşıya kalılabilmektedir. Sanatçının katkısıyla geliştirilen bu çalışmalar, kentlinin de işin içine katılmasıyla daha da anonim bir alana çekilebilir. Sosyal boyutuyla önemli bulduğum bu çalışma yöntemi idealize edilmiş bir saptamanın ötesinde daha devingen ve yenilikçi bir durumu gösterir. Hemen yanbaşımızda olanı keşfetmeye açık bir ortamın oluşturulması sanatın kamusal boyutunun daha da kesinleştirildiği bir öneriyi de beraberinde taşır.

Atilkunst’un “En fabrikası” çalışması işte bu kamusal olma durumunu yerelin değerleriyle uluslararası değerleri bir araya

shows a more dynamic and innovative situation. To create an environment, which is open to discovering what is right next to us, carries also a proposal that makes more precise the public dimension of art.

“The Most Factory” work by Atilkunst shows this state of being public by bringing together local values with international values.

On the new order of things, while enhancing a principle at peace with the other, the most concrete issue that Sinopale oversees has been to underline dealing with artistic forms within the context of social, local, national and international cooperation, beyond their presentation merely as high art.

*10th International İstanbul Biennial, Hou Hanru, “Not Only Possible, But Also Necessary: Optimism in the Age of Global War”, İstanbul Foundation for Culture and Arts, 2007.

getirerek göstermektedir.

Şeylerin yeni düzeni konusunda Sinopale’nin gözettiği en somut mesele öteki ile barışık bir düsturu geliştirirken, sanat formlarının salt yüksek sanat unsuru olarak sunulmasından öte toplumsal, yerel, ulusal ve uluslararası işbirliği bağlamında ele alınmasının altını çizmekti.

*10. Uluslararası İstanbul Bienali, Hou Hanru, “İmkânsız Değil, Üstelik Gerekli: Küresel Savaş Çağında İyimserlik”, İstanbul Kültür Sanat Vakfı, 2007.

Beral Madra

Art critic and curator. Born in 1942 in Istanbul, Turkey.

She lives and works in Istanbul.

www.bmsuma07.blogspot.com, www.pluversum.blogspot.com

"The New Order of Things"

Evidently, with "The New Order of Things" we borrow Foucault's title and would like to revere him within this artistic and cultural event launched in Sinop, the historical town at the northernmost point of Turkey. It is self-evident that by using "new" in the title we are not intending to exceed our limits and trying to surpass Foucault's wisdom. This "new" is employed possibly as an ambiguous term to imply the vanity of the contemporary art system to continuously advocate the newness in art making, but also as a skeptical reflection on the state of political and economical affairs in our territory. In the age of inventing "a new" every five minutes which sometimes turns out to be a new crisis, we feel obliged to question the "political, economical and cultural new" that effects our everyday and lifetime. Nicholas Bourriaud, in his interview with Karen Moss said (*): *"This pressure of the new is something which is quite new in history. But it was not a determinant interrogation for artists for centuries. And it didn't make them repeat things. People like Vermeer and Velasquez did new things, but they didn't think about 'newness' specifically because it was not of value for them. The new as a value is something which is gone now."* Thus, by using "new" and knowing that artists are not doing new things, we challenge the public's paradox conventions on the newness of things.

Beral Madra

Sanat eleştirmeni ve küratör. 1942 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

www.bmsuma07.blogspot.com, www.pluversum.blogspot.com

"Şeylerin Yeni Düzeni"

"Şeylerin Yeni Düzeni" ile açıkça Foucault'nun başlığını ödünç alıyoruz ve Türkiye'nin en kuzey ucunda bulunan tarihsel şehir Sinop'ta başlatılan bu sanatsal ve kültürel etkinlik bağlamında ona saygımızı göstermek istiyoruz. Başlıkta "yeni" sözcüğünü kullanarak sınırlarımızı aşmak ve Foucault'nun bilgeliğine baskın çıkmak niyetinde olmadığımızı apaçık. Bu "yeni" kavramı olasılıkla sanat yapımında sürekli olarak yeniliği savunan çağdaş sanat sisteminin kibrini ima etmek, aynı zamanda da bölgemizdeki siyasi ve ekonomik meselelerin durumu hakkında şüpheli düşünceleri uyandırmak üzere iki anlamlı bir kavram olarak kullanılmış. Her beş dakikada bir, "yeni" bir şeyin icat edildiği ve bunun da kimi zaman yeni bir kriz olarak ortaya çıktığı bir çağda, kendimizi gündelik yaşantımızı ve bütün yaşamımızı etkileyen "siyasi, ekonomik ve kültürel yeni"yi sorgulamak zorunda hissediyoruz. Nicholas Bourriaud Karen Moss'la yaptığı görüşmede (*) şunları söylemiş: *"Yeninin bugünkü baskısı, tarihte oldukça yeni bir durum. Ama bu yüzyıllar boyunca sanatçılar için belirleyici bir sorgulama olmamış. Ve bu onların bazı şeyleri tekrarlamalarına yol açmamış. Vermeer ve Velasquez gibileri yeni şeyler yaptılar ama özellikle 'yenilik' hakkında düşünmediler çünkü bu onlar için değer taşımıyordu. Bir değer olarak yeni, şimdilerde ortadan kaybolmuş bir şey."* Dolayısıyla, "yeni" kavramını kullanarak ve sanatçıların yeni bir şeyler yapmadığını

We are not doing anything new in the sense of organizing an art and culture event. In fact it is very similar to the ones that are being realized in many small towns of EU, as an obligation to the cultural policies related to the preservation and stimulation of local cultures. Thus, with its heavily loaded history of power interactions between rulers and governments Sinop is one of the most emblematic cities in Turkey and in the Black Sea region and reflects all kinds of stereotype orders of things. It is precisely this ambiguous political history and the present status of Sinop that leads us to think about the order of things. The subtitle of Foucault's book is "an archaeology of the human sciences" and Foucault is referring mainly to sociology, cultural history incorporating labor, language and nature. This subtitle is also pointing out our goal to use an art event to deal with sociology, culture and environment.

According to interpreters (**) Foucault was very much involved in attacking the existing order. He mercilessly convicted today and made provocative proposals of creating everything from the beginning. While he is against the strategies of the existing order and hits this order at its weakest points, he is not doing this to replace this order with another one. For him the only alternative is to oppose and this continuous opposition is a kind of constant revolution.

Living as artists, curators, art experts of an unstable and conservative culture industry in a region of wars, crisis, economic manipulations and clash of religious convictions, we too agree to continuous opposition as a standard way of working. In the first Sinop Biennale, we employed the title "The Thing" with the intention to make the public aware that something will enter into their daily life; this something being the sum of different strategies of contemporary art (performances, workshops, in situ works and

bilerek, halkın şeylerin yeniliği hakkındaki çelişkili uzlaşımına meydan okuyoruz.

Bir sanat ve kültür etkinliği düzenlemek anlamında yeni bir şey yapmıyoruz. Ashında bu etkinlik de yerel kültürlerin korunması ve teşvik edilmesine ilişkin kültür politikalarının getirdiği bir zorunluluk olarak birçok küçük AB kentinde gerçekleştirilenlerle çok benzeşiyor. Nitekim, güç etkileşimindeki yöneticiler ve yönetimlerle dolu geçmişyle Sinop, Türkiye'deki ve Karadeniz bölgesindeki en sembolik şehirlerden biri ve şeylerin her tür basmakalıp düzenini yansıtır. Sinop'un tam da bu muğlak siyasi tarihi ve mevcut durumu, bizi şeylerin düzeni hakkında düşünmeye sevk ediyor. Foucault'nun kitabının alt başlığı, "insan biliminin arkeolojisi" ve burada Foucault'nun başlıca değindiği alanlar sosyoloji, emek, dil ve doğayı da içeren kültürel tarih. Bu alt başlık, aynı zamanda bir sanat etkinliğini sosyoloji, kültür ve çevre konularıyla da ilgilennmek üzere kullanma amacımızı vurguluyor.

Yorumculara göre (**) Foucault mevcut düzene saldırarakla fazlasıyla meşguldü. Bugünü acımasızca şucluyor ve her şeyi baştan yaratmak üzere kıskırtıcı öneriler getiriyordu. Foucault her ne kadar mevcut düzenin stratejilerine karşıysa ve bu düzeni en zayıf noktasından vuruyorsa da, bunu bu düzeni bir başkasıyla değiştirmek üzere yapmaz. Onun için tek seçenek karşı olmaktır ve bu sürekli karşıtık bir tür devamlı devrimdir.

Savaşların, krizlerin, ekonomik manipülasyonların ve dini inanç çatışmalarının hüküm sürdüğü bir bölgedeki istikrarsız ve muhafazakar kültür endüstrisinin içinde yaşayan sanatçılar, küratörler, sanat uzmanları olarak biz de standart bir çalışma biçimi olarak sürekli karşıtığa inanyoruz. İlk Sinop Biennial'inde, halkta gündelik hayatlarına bir şeyin gireceğine dair farkındalık yaratmak amacıyla "Şey" başlığını kullandık; çağdaş sanatın

discussions). We suppose that this first attempt had its positive reverberations, so that this year we will have a more eager collaboration of local institutions and individuals.

In another way, we wanted to play our role as interrupting agents on the continuity of the orders of the past still prevailing in the collective memory of the Black Sea region. Or, to play our role in creating awareness on the impact of the present order of things. Throughout the second half of 20th century, the ethnic, folkloric, traditional and geographical similarities and affinities all around the Black Sea could not prevent the isolation of the cities and their inmates from each other. The order of polarization and imposition conditioned by Soviet Russia and United States has changed since the fall of the Soviet Union, leaving behind countries that should habituate themselves into new orders, into neighborhood relations and into political, economic and cultural communication. Up until now politicians and bureaucrats advocate regional cooperation and resolution of the so called "frozen conflicts" which is an important factor of security and stability in the region and would have a serious impact upon the development of the regional cooperation (****). There was a comprehensive declaration of goodwill signed in 2006 in Bucharest (****). However, the reshaping of the geopolitical and economical map of the region generated new realities and new configuration of international relations, that not necessarily brought new prospects for the people of the region. The perceptions, concerns and hopes in the region with regards to this new map are still perplexed. The process of opening itself to the world goes through building a democracy and market economy, but also through serious transnational threats – or orders - such as new forms of poverty, neo-nationalism, terrorism, Islamic extremism, and drug trafficking etc...

The first Sinopale has shown us that the public in Sinop discov-

farklı stratejilerinin toplamı (performanslar, çalıştaylar, mekana bağlı işler ve tartışmalar) olan bir "şey". İlk Sinopale'nin kendi olumlu yansımalarını yarattığını ve bunun sonucu olarak da bu yıl yerel kurumların ve bireylerin daha istekli bir şekilde işbirliği yapacaklarını düşünüyoruz.

Bir bakıma, Karadeniz bölgesinin ortak belleğinde halen egemen olan geçmiş düzenlerin devamlılığını sekteye uğratan etkenler olarak rol almak istedik. Ya da, şeylerin mevcut düzeninin etkisi üzerine farkındalık yaratıcı bir rol üstlenmek istedik. 20. yüzyılın ikinci yarısı boyunca, Karadeniz civarındaki etnik, folklorik, geleneksel, coğrafi benzerlikler ve eğilimler, kentlerin ve sakinlerinin birbirlerinden yalıtılmasının önüne geçemedi. Sovyet Rusya ve Birleşik Devletler tarafından şartlanan kutuplaşma ve dayatma düzeni, Sovyet Rusya'nın düşüşünden beri değişti ve arkasında kendilerini yeni düzenlere, konşuluk ilişkilerine ve siyasi, ekonomik, kültürel iletişime baştan alıştırması gereken ülkeler bıraktı. Şimdiye kadar politikacılar ve bürokratlar, bölgesel işbirliğini ve bölgedeki güvenlik ve istikrarın önemli bir unsuru olan ve halledildiği takdirde bölgesel işbirliğinin geliştirilmesi üzerinde ciddi bir etkisi olacak olan "donmuş ihtilaflar" olarak adlandırılan sorunların çözümünü savundular (****). Bu konuda Bükreş'te 2006'da imzalanmış kapsamlı bir iyi niyet bildirgesi mevcut (****). Ancak bölgenin jeopolitik ve ekonomik mirasının yeniden şekillendirilmesi, bölge insanları için pek de yeni olasılıklar getirmeyen yeni gerçeklikler ve yeni uluslararası ilişki yapılanmalarını ortaya çıkardı. Bu yeni haritaya bakınca, bölgedeki algı, kaygı ve umutlar halen kafa karıştırmaya devam ediyor. Kendini dünyaya açma süreci, bir demokrasi ve pazar ekonomisi inşa etmekten geçiyor ama aynı zamanda içinde de ciddi milletlerüstü tehditler -veya düzenler- barındırıyor: Yoksulluğun yeni biçimleri, neo-milliyetçilik, terörizm, İslami aşırılık ve uyuşturucu trafiği, vb gibi.

ered contemporary art as a new medium to deal with the memory and with current affairs. The memory is loaded with Cold War strategies using the city as the Radar Center (1954-1993), whereas the current affairs make the city the candidate for a Nuclear Plant. To our astonishment, the people were very much conscious of the natural resources and environmental wonders of the region and were organized to defend it. The artworks, created by the artists who practically made residencies in Sinop, displayed for these people a platform of relevant thinking.

We are presenting this text to the artists and art experts during a crisis in Turkey. Our troops have entered Northern Iraq and fighting with Kurdish separatists. The society is divided into two camps defending or attacking the head scarf. What is contemporary art within this turmoil? In all probability it is an ongoing discussion about the order of things in Turkey, in the region and in the world. It is a visual language game open to all people with different backgrounds and opinions. A large part of the pleasure comes from participating in this game, however with the condition that one tries to understand the language. People study art and art history to gain access to the language of art. And, Sinopale is one of the tools to bring this knowledge to the people.

* http://www.stretcher.org/archives/i1_a/2003_02_25_i1_archive.php

** Megill, Allan, "Aşırılığın Peygamberleri (Prophets of Extremity)", Trans. Tuncay Birkın, Bilim ve Sanat Yayınları, İstanbul, 1998, p. 292-299

*** <http://www.bseco-organization.org/main.aspx?ID=Chairmanship>

**** http://www.blackseaforum.org/joint_declaration.html

İlk Sinopale bize, Sinop halkının çağdaş sanatı, belleğini ve güncel olayları kurcalamak için yeni bir araç olarak keşfettiğini gösterdi. Bellek, kenti Radar Merkezi olarak kullanan (1954-1993) Soğuk Savaş stratejileriyle doluyken, şimdi de güncel olaylar, aynı kenti bir Nükleer Santral adayı haline getiriyor. İnsanların bölgenin doğal kaynakları ve çevre hakikatları hakkında çok bilinçli olması ve bunları korumak üzere bir araya gelmesi bizim açımızdan şaşırtıcıydı. Sinop'ta konaklayan sanatçılar tarafından yaratılan yapıtlar, bu insanlar için anlamlı bir düşünme düzlemini gözler önüne serdi.

Biz bu metni sanatçılara ve sanat uzmanlarına Türkiye'de süren bir kriz sırasında sunuyoruz. Birliklerimiz Kuzey Irak'a girdi ve Kürt ayrılıkçılarla savaşıyor. Toplum türbani savunan veya ona saldıran iki tarafa bölündü. Çağdaş sanat bu karışıklığın içinde nedir? Büyük olasılıkla Türkiye'deki, bölgedeki ve dünyadaki şeylerin düzeni üzerine sürüp giden bir tartışma. Bu, farklı geçmişlere ve görüşlere sahip tüm insanlara açık görsel bir dil oyunu. Memnuniyetin büyük kısmı, bu oyunun katılımcısı olmaktan kaynaklanıyor ancak bunu yaparken, kişinin dili anlamaya çalışması şartıyla. İnsanlar sanatın diline vakıf olabilmek için sanat ve sanat tarihi okurlar. Ve Sinopale de, bu bilgi birikimini insanlara aktarmada kullanılan araçlardan birisi.

* http://www.stretcher.org/archives/i1_a/2003_02_25_i1_archive.php

** Megill, Allan, "Aşırılığın Peygamberleri (Prophets of Extremity)", Çev. Tuncay Birkın, Bilim ve Sanat Yayınları, İstanbul 1998, s. 292-299

*** <http://www.bseco-organization.org/main.aspx?ID=Chairmanship>

**** http://www.blackseaforum.org/joint_declaration.html

Stephan Schmidt-Wulffen

Rector of Academy of Fine Arts Vienna, curator, art theoretician. Born in 1951 in Witten Ruhr, Germany. He lives and works in Vienna.

"The Old World in a New Light"

Sinop is not at the very heart of the art world and therefore it is not an easy undertaking for a curator to invite artists especially because the budget does not allow big productions. However, Sinop is indeed a home for the arts because its citizens – and this happens rarely enough – love their Biennale and their artists. It is this very enthusiasm and passion together with its audience's interest and commitment for its messages, that the contemporary present art scene just lacks: at the international art fairs and big biennales often the message is lost in the festive tourmoil, and the focus on seeing and being seen by the usual insiders.

Thus, young artists shall be the ones who travel to Sinop: artists who have the desire to enjoy the sea and the beach as well; artists whose work allows productions in situ that are even cost-effective. Finally, these artists ideally seek the intimate dialogue with the citizens of Sinop and their ancient history; an interaction which could most probably be a source for their own work.

Adrien Tirtiaux and Johannes Vogl were good candidates. By looking at the young oeuvre, it turns out that both are brilliant bricoleurs. I remember a piece of work from Johannes Vogl which I discovered in an exhibition at the Academy of Fine Arts. Seem-

Stephan Schmidt-Wulffen

Viyana Sanat Akademisi'nin rektörü, küratör, sanat kuramcısı. 1951 yılında Almanya, Witten Ruhr'da doğdu. Viyana'da yaşıyor ve çalışıyor.

"Yeni Bir Işıktaki Eski Dünya"

Sinop sanat dünyasının ortasında yer almıyor ve bu nedenle bir küratörün sanatçıları buraya davet etmesi, özellikle de bütçe büyük yapımlara olanak sağlamadığından, kolay bir girişim değil. Buna karşın, Sinop gerçekten sanata kucak açıyor çünkü halkı – böylesi nadiren olur- Bienallerini ve sanatçılarını seviyor. Şimdinin çağdaş sanat ortamında eksik olan da bu heyecan ve tutkuyla birlikte izleyicilerinin mesajlarına olan ilgi ve bağlılığı: Uluslararası sanat fuarlarında ve büyük bienallerde sıklıkla mesaj bir şenlik kargaşası ve hep aynı içerden kimseler tarafından görme ve görülme odağı içinde kaybolur.

Bu durumda Sinop'a yolculuk yapanlar genç sanatçılar olacaktır; aynı zamanda deniz ve kumsalın tadım çıkartma esini taşıyanlar; çalışmaları uygun maliyetli yerinde üretimlere olanak tanıyan sanatçılar. Sonuçta bu sanatçılar ideal durumda Sinop halkı ve onların kadim tarihleriyle samimi bir diyalog; büyük olasılıkla kendi işlerine kaynak olabilecek bir etkileşim arayışındadırlar.

Adrien Tirtiaux ve Johannes Vogl iyi adaylardı. Genç yapıtlarına bakınca ikisinin de parlak yaptakları oldukları anlaşılıyor. Johannes Vogl'un Güzel Sanatlar Akademisi'nde keşfettiğim bir işini hatırlıyorum. Görünüşe göre sergi mekanının karanlık bir köşesine

ingly hidden in a dark corner of the exhibition space there stood a bike projecting miraculously a little 'moon' on the wall by its battery-operated light. Adrienne Tirtiaux, on the other hand, escaped once from the big-brother-force of a Dutch art event by attaching the cubicle provided to him on a ponton and floating along the canal in front of the venue for six days, nearly reaching the Northern Sea in the process.

Both artists get along adequately with the simplest materials found in the very area they work in. Both create videos or photographs which incur almost no transportation costs. Both artists use the situation as the most important material and use the tradition of a place to comment on it in a humorous and positively affectionate way.

Both works which were developed in Sinop have the Black Sea as lynchpin. "The Ghost Light" of Johannes Vogl was created at the beach of Sinop where he constructed a basket out of collected scrap metal which he could lift up a pole. The wood which burned inside the basket one night posted light signals, like in the old days, out of the Black Sea. Vogl recorded the happening on video which could be seen by the visitors of the Biennale. It shows the poetic moment at the end of the night when the last remaining wood died down seemingly to swap places with the orient sun.

This short sequence appears like a call out to the sea that is never responded – a picturesque sketch of failure. This unsuccessful happening which is repeated permanently in a looped video refers to the numerous tales of stranded persons like Robinson Crusoe who hope, day after day, for that one promising signal out of the solitude of the sea that would mean rescue. But maybe Johannes Vogl alludes also to his own situation at the Sinopale: far away from the artistic scene, hoping like the other young artists for a resonance

gizlenmiş, pille çalışan ışığıyla duvara mucizevi biçimde küçük bir 'ay' yansıtan bir bisiklet duruyordu. Öte yanda Adrienne Tirtiaux bir seferinde Hollanda'da yapılan bir sanat etkinliğinin büyük ve kontrol eden gücünden kendisine sağlanan bölmeyle bir dubanın üstüne bağlayıp etkinliğin mekanının önünde altı gün boyu kanalda yüzerken kactı, bu süreçte neredeyse Kuzey Denizi'ne ulaşıyordu.

Her iki sanatçı için de çalıştıkları alanın etrafında bulunan en basit malzemeler yeterli oluyor. Her ikisi de neredeyse taşıma maliyeti olmayan videolar ve fotoğraflar yapıyorlar. Her ikisi de durumu en önemli malzeme olarak ve bir yerin gelenliğini bu durumu mizahi ve olumlu anlamda sevecenlikle yorumlamak için kullanıyorlar.

Sinop'ta yapılan her iki iş de Karadeniz'i merkez alıyor. Johannes Vogl'un "Hayalet Işık"ı Sinop sahilinde yaratıldı. Kendisi burada toplanmış hurda metallerle bir sepet yaptı ve bunu bir sığın üstüne yerleştirdi. Bir gece sepetin içinde yanan odunlar eski günlerdeki gibi Karadeniz'e ışık sinyalleri gönderdi. Vogl bunları videoya kaydetti ve Bienal'i ziyaret edenler de seyrettiler. Video gecenin sonunda son kalan odunun yanıp kül olurken görünürde yerini doğu güneşine bıraktığı şiirsel an'ı gösteriyor.

Bu kısa sekans denize hiçbir zaman yantılanmayan bir sesleniş – resmedilmeye değer bir başarısızlık skeci gibi görünüyor. Videoda sürekli olarak yinelenen bu başarısız happening Robinson Crusoe gibi ıssız adada kalıp gün be gün denizin ıssızlığından çıkıp gelerek kurtarılma anlamı taşıyacak umut vaat eden bir işaret bekleyen insanlara dair sayısız hikayeye gönderme yapıyor. Ama Johannes Vogl Sinopale'deki kendi durumunu; sanat ortamından uzakta, diğer genç sanatçılar gibi küresel sanat dünyasının sonsuzluğundan gelecek bir yankılanmayı umut etmeyi de ima ediyordur belki.

out of the infinitude of the global art world.

Adrien Tirtiaux reminds us with his work the great warship of Sultan Beyazıt II, son of the great conqueror and well-known warlord himself. However, Tirtiaux' reproduction is a lot smaller and he chose a material, which by its very nature, is not able to fulfil the requirements of wind and waves in the first place - cardboard. The contradiction between the martial historical ship and the playful, almost childlike imitation of the artist creates a subtle interpretation of the history. The tension between a historical fact and the poetic satirised mimicry is even increased by the fact that Tirtiaux actually set sail accompanied by music, as well as the citizens and visitors of Sinop. Does he believe more in his artistic vision than in the power of the fact, namely the fragility of cardboard? The "conquest" of the artist is - as expected - doomed after only a short distance. Only art is able to make a victory out of a failure.

The Sinopale had the title "The New Order of Things" and challenged not only the 'order' but also the changes and inherent shiftings in such systems. Johannes Vogl and Adrien Tirtiaux work willingly with apparently deadlocked structures to fathom and evaluate the conditions in a new way. Maybe the strong interest of the citizens and visitors of the Sinopale can be explained by the circumstance that artists such as Tirtiaux and Vogl show them their worlds, every two years in a new, changed light.

Andrien Tirtiaux işiyle büyük fatih ve meşhur kumandanın oğlu Sultan II. Beyazıt'ın muhteşem savaş gemisini akla getiriyor.

Ancak Tirtiaux'nun yaptığı kopya çok daha küçük ve kendisi doğası gereği ilk etapta rüzgar ve dalgalara karşı koyamayan bir malzeme olan mukavvayı seçti. Tarihsel savaş gemisiyle sanatçının neredeyse çocuksu oyunbaz taklidi tarihe incelikli bir yorum getiriyor.

Tarihsel bir olayla şiirsel hicivli taklitçilik arasındaki gerilim Tirtiaux'nun müziğin yanı sıra Sinop halkının ve ziyaretçilerinin eşliğinde yelken açmasıyla daha da arttı. Kendisi sanat vizyonuna gerçeğin gücünden, yani mukavvanın dayanaksızlığından daha fazla mı inanç duyuyor? Sanatçının "fethi" - umulduğu gibi- yalnızca kısa bir mesafeden sonra yok olmaya mahkum. Başarınsızlığı zafere dönüştürmeye ancak sanat kadirdir.

Sinopale'nin başlığı "Şeylerin Yeni Düzeni"ydi ve Sinopale yalnızca 'düzen'e değil, bu tür sistemlerdeki değişikliklere ve bunların özündeki değişkenliklere de meydan okudu. Johannes Vogl ve Adrien Tirtiaux koşulları yeni bir biçimde kavramak ve değerlendirmek için kendi istekleriyle görünürde çıkmaza giren yapılarla iş görüyorlar. Belki Sinopale'nin kent halkı ve ziyaretçilerden gördüğü büyük ilgi Tirtiaux ve Vogl gibi sanatçıların onlara dünyalarını iki yılda bir yeni, değişik bir ışıktaki göstermeleriyle açıklanabilir.

Gökçe Dervişoğlu

Assistant Professor, İstanbul Bilgi University, Faculty of Communication. Born in 1974 in İstanbul, Turkey. She lives and works in İstanbul.

"Sinopale and Creative Industries"

In the redefinition of the city, the structure is evolving from agricultural society to industrial society and then to information society. The definition of information society embraces the concept of "creative industries". Even though formerly the cities had social traumas which have left traces in their structures, today with the "creative production" as a significant stand of cultural policies, the cities transform as "longed for living spaces".

The city is no longer somewhere to "get work and food", but somewhere to "enjoy". Basque region is no longer remembered with its separatist organization but with Guggenheim by Frank Gehry. In this sense, when we attempt to make a distinction between "creative" and "cultural" industries, often we find ourselves discussing the economical and social dimension of the cultural policy.

Yes, now there is almost only one centre associated with manufacturing, namely China; yes, post-industrial societies have lost the cost advantage and found the solution in production with value-added and yes, this production is in fact about overlapping creative activities. In the technological and economic environment that we belong to, we can no longer deny these facts. The factories which were once the indicators of an industrial society

Gökçe Dervişoğlu

Yrd. Doc. İstanbul Bilgi Üniversitesi, İletişim Fakültesi. 1974 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

"Sinopale ve Yaratıcı Endüstriler"

Şehrin tekrar tanımında tarım toplumundan sanayi toplumuna evrilen ve daha sonra da bilgi toplumunu karşılayan yapısı karşımıza yaratıcı endüstrileri çıkıyor. Eskiden şehirler toplumsal travmalar geçirmiş olsa da, bu travmalar yapılarında izler bıraksa da bugün kültür politikalarının çok önemli bir ayağı olarak "yaratıcı üretim"le şehirler "özlenen yaşam alanları" olarak çehre değiştirmekte.

Artık şehir "işin ve aşın olduğu" yer değil, "keyif"i zaman geçirilen yer. Artık Bask bölgesi bölücü örgütüyle değil Frank Gehry'nin Guggenheim'i ile anılıyor. Bu bağlamda "yaratıcı" ile "kültür" endüstrileri arasında bir ayrım yapmaya kalktıgımızda çoğunlukla kültür politikasının ekonomik veya sosyal boyutunu irdeler buluyoruz kendimizi.

Evet, artık dünyada imalatla ilgili neredeyse tek merkez var, bunun adı da Çin, evet sanayi ötesi toplumlar maliyet avantajını kaybettiler ve çözümü katma değerli üretimde buldular ve evet bu üretimde aslında birbirinin içine giren yaratıcı faaliyetler söz konusu. Artık içinde bulunduğumuz teknolojik ve ekonomik ortamda bunları yadsıma imkanımız yok. Eskiden sanayi toplumunun göstergesi olan fabrikalar artık kültür merkezlerine doğru evriliyor. Bu ortam bizi kendisiyle ilgili bir fayda analizi

are now evolving into cultural centres. This environment prompts us to be more careful and sensible when we make a benefit analysis related to it. Because also problems related to the artist, the artist's unique production, the sustainability of this asset and the evaluation of the symbolic meaning emerge. The attribution of a value started to arise within this environment where now the young generation produces with advanced technological tools, gets into circulation quite fast and stands the closest to consumption. In time, when Adorno and Horkheimer separated "cultural industry" and "artistic production", they did not really foresee that in the following years its "creative industries" branch, which encompasses many fields by production with added value, would develop and affect every part of life. Today in the games market which is part of the creative industries, Korean people who develop characters in computer games, work double shifts and develop identities that people follow in virtual life.

Cosmopolits have different experiences in Turkey; besides museum openings and countering imported original artworks, with examples such as Istanbul Biennial, the dynamics of creation of the presented art selection and the profile of the viewers are changing. Big productions, that have other reflections in big cities, acquire different meanings in a city like Sinop, which is always more open to the new and critical compared to other Anatolian cities.

Spaces, where once other productions took place, hold biennially artistic productions and audiences with high social awareness. We see the economical and social differences that were previously highlighted when explaining the difference between creative industries and cultural industries in the editing practice of Sinopale as well. In this context, besides their macro economical interest in producing merely economical added value and creating an alternative to the crisis, or resolving the unemployment issue of

yaparken daha dikkatli ve duyarlı olmaya yönlendiriyor. Zira artık genç nüfusun gelişmiş teknolojilerle ürettiği ve çok hızla dolaşıma soktuğu, tüketime en yakın olduğu bu ortamda sanatçı, sanatçının eşsiz üretimi, bu varlığın sürdürülebilirliği ve sembolik anlamı değerlendirme, değer atfetme konularında da sorunlar baş göstermeye başladı. Zamanında Adorno ve Horkheimer "kültür endüstrisi" ve "sanat üretimi"ni ayırdıklarında bunun ilenki yıllarda bir de katma değer üretimi birçok alama kapsayan "yaratıcı endüstriler" ayağının gelişeceğini ve hayatın her yanına değeceğini bu kadar öngörmemişlerdir. Bugün yaratıcı endüstrilere dahil oyun piyasasında Koreli girişimciler bilgisayar oyunlarında karakter geliştiren kişileri çift vardiya çalıştırarak insanların sanal hayatta peşine düşükleri kimlikleri geliştiriyorlar.

Şehir insanı Türkiye'de farklı deneyimler yaşıyor; açılan müzeler, gelen orijinal eserlerle tanışma yanında İstanbul Bienali gibi örneklerle sunulan sanat seçkisinin oluşturulma dinamikleri ve izleyici profili değişiyor. Büyük şehirde başka yansımaları olan büyük prodüksiyonlar izleyici profili her zaman diğer Anadolu şehirlerine göre yeniyi ve eleştirele daha açık olan Sinop gibi bir şehirde başka anlamlar kazanıyor.

Eskiden başka üretimleri barındıran mekanlar iki yılda bir sanatsal üretimle ve sosyal farkındalığı yüksek izleyici ile buluşuyor. Yaratıcı endüstrilerle kültür endüstrileri arasındaki farkı açıklarken altını çizdiğimiz ekonomik ve sosyal farklar Sinopale'nin kurgulanma pratiğinde de karşımıza çıkıyor. Yaratıcı endüstriler bu bağlamda yalnız ekonomik katma değer üretip bir kriz alternatifini üretecek veya genç nüfusun istihdam sorununu çözecek makro ekonomik anlamının yanında şehrin tarihsele belleğindeki tüm travmalara ve karşı karşıya bıraktığı tüm çevresel sorunlara rağmen izleyiciye "sürdürülebilir" bir olanak sunmasıyla sosyal rüştünü de kanıtlıyor.

the young generation, creative industries prove their social age of consent by providing the audiences with a "sustainable" way, despite all the traumas in the historical memory of the city and all the environmental problems they have to face.

And thanks to this claim, we see that the concept of sustainability, nowadays uttered often by the private sector, has a meaning only when all the stakeholders and factors are considered together.

It seems very promising that Sinopale will continue to teach us about the production of things, establishing stability and listening to one another...

Günümüzde özel sektörün sıkça telaffuz ettiği sürdürülebilirlik kavramının ancak tüm paydaşlar ve faktörler göz önünde bulundurulup kurgulandığı zaman bir anlam taşıdığını da bu sahip çıkma sayesinde görüyoruz.

Sinopale bize bir şeyleri üreterek devam etme, istikrar sağlama ve karışımızdaki dinleme konusunda çok şey öğreteceğe benzer...

Mürteza Fidan

Assistant Professor, Marmara University, Faculty of Fine Arts. Born in 1963 in Bayburt, Turkey. He lives and works in İstanbul.

"Another World..."

Sociality had been implemented for a long period of time through political analysis. Afterwards, ditching from the effect of political power, the industrial revolution and capitalism arose as the root of the experiences of social structuring. Thus, the political paradigm has been superseded by the socio-economic paradigm. Nowadays the chaos caused by the economy in the social layers keeps a significant part of our historical experiences hidden. We need a new paradigm in order to get rid of this highly complex image of the world which captivates us. Cultural issues become today's most important components and now the idea of a society should be configured within the context of these issues. And this represents the shift from a social language to a cultural language about the common life. To talk about ourselves in terms of the social, means the end of the social area, and the resolution of all phenomena related to social dissolution and social exclusion. And when today we talk about ourselves in cultural terms, we are confronted with two concepts which are situated at the heart of a new paradigm: the subject and the cultural rights...

What was determining the collapse of society used to be the image of violence, which was casting out all social principles and social values with its image of marginalisation, and was able to

Mürteza Fidan

Yrd. Doç. Marmara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi. 1963 yılında Bayburt'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.

"Başka Bir Dünya..."

Toplumsallık uzun bir dönem siyasal çözümlemelerle gerçekleştirildi. Sonra siyasal etkinliğinden kurtulan sanayi devrimi ve kapitalizm toplumsal yapılanmanın tecrübelerinin kökeni olarak ortaya çıktı. Böylece siyasal paradigmanın yerini ekonomik-toplumsal paradigma aldı. Günümüzde ekonominin toplumsal katmanlarda neden olduğu kaos tarihsel deneyimlerimizin önemli bir bölümünü karanhıkta bırakmakta. Bizi tutsak eden bu karmakarışık dünya imgesinden kurtulmak için yeni bir paradigmaya gereksinim duymaktayız. Kültürel sorunlar bugünün en önemli unsurları haline gelmekte ve toplum düşüncesi bu sorunlar bağlamında yapılandırılmaktadır. Bu da ortak yaşam hakkındaki toplumsal bir dilden kültürel bir dile geçişi ifade etmektedir. Kendimizden toplumsal bakımdan söz etmek, toplumsal alanın sonu, tüm toplumsal bölünme ve toplumsal – dışılık olgularının çözülmesi demektir. Kendimizden kültürel bakımdan söz etmeksiz bugün, yeni bir paradigmanın merkezinde yer alan iki kavramla karşı karşıya getirir bizi: Özne ve kültürel haklar...

Toplumun çöküşünü belirleyen, toplum dışlaşma imgesi ile tüm toplumsal kaidelerle toplum değerlerini dışlayarak bin bir şekilde girebilen şiddetin imgesiydi. Bir diğer eklememiz gereken, kültürel taleplerin yeni-toplulukçu bir tutum ile birlikte kişisel

appear in a myriad of shapes. What we also have to articulate is to see the rise of cultural demands together with a neo-communitarian attitude as a call for the individual subject and cultural right claims as cultural actors and cultural movements. However today, in the world we live in, we will have to concentrate on the individual subject and cultural movements. First and foremost, the subject introduces her/himself by fighting against that which distances her/himself from her/himself and hampers her/his own self management. S/he is the individual subject who fights against the social forms which intend to destroy her/himself, as well as against the kind of individualism managed by the stimulus of programs and the market. So, would the end of society bring about the emergence of the subject? It has, at least, to be admitted that it is the main asset of society; how should we preserve and develop the creative freedom of the subject in front of the arbitrariness, violence and uncertainty which increasingly cover the social area? The subject does not comprise the same meaning as "I". I, is always a versatile and inconsistent ensemble which gets divided into various pieces, and that we see as identical to ourselves but which has no lasting integrity. At the same time, it is also necessary not to put the subject within the category of identity which is a frightening threat factor to the subject. Subject is the opposite of identity. S/he melts within the core when s/he goes through realities and when the realities go through her/him. On the contrary, the subject position is the fact that it is a reference point which preserves the beliefs and freedoms which invigorate a social movement. Besides, the subject is also a reverse self reference point against the turmoil created by our reactions, feelings, thoughts and circumstances that we are lost in; it is the desire for a return to self against the banal circulation of life. What the actors have to do is to act as a subject, to open up their path and develop abilities in order to progress. The issue for the subject is not the harmony between cultures; but the fact that the

özneye ve kültürel hak taleplerine çağın olarak yükselişini toplumsal aktörler ve toplumsal hareketler olarak görmektedir. Bugün ise içinde yer aldığımız dünyada kişisel öznenin ve kültürel hareketlerin üzerinde yoğunlaşmamız gerekecek. Her şeyden önce bu özne kendisini, kendini kendine mesafelendiren ve kendi kendisini yönetmesini engelleyen şeye karşı mücadele vererek ortaya koyar. Onu yok etmeye yönelik toplumsal formlara karşı olduğu gibi, programların ve pazarın uyarımlarıyla yönetilen bireycilik türüne karşı da mücadele eden kişisel öznedir. O halde toplumun sonu öznenin ortaya çıkmasına yol açabilir mi? Hiç olmazsa toplumun başlıca kozu olduğunu kabul etmek gerekir ki; öznenin yaratıcı özgürlüğünü, toplumsal aları gitgide artarak kaplayan keyfîlik, şiddet ve belirsizlik karşısında nasıl korumalı ve geliştirmeliyiz? Özne "ben" ile aynı anlamı içermez. Ben daima çeşitli parçalara bölünen ve değişken, kendimizle özdeş gördüğümüz ama kalıcı bir bütünselliğin olmadığını bildiğimiz tutarsız bir bütündür. Aynı zamanda özneyi, özne için ürkütücü bir tehdit unsuru olan kimlik kategorisi içine de koymamak gerekir. Özne kimliğin zıttıdır. O, gerçekliklerin içinden geçtiğinde ve gerçeklikler onun içinden geçtiğinde öz içinde erir. Aksine özne konumu, bir toplumsal hareketi canlandıran inancı ve özgürlükleri koruyan bir başvuru kaynağı olmasıdır. Ayrıca özne, içinde kaybolduğumuz kendi tepkilerimizin, duygularımızın, düşüncelerimizin ve durumlarımızın yarattığı hengameye karşı da kendi kendine bir geri başvuru kaynağıdır; sıradan yaşamın akıntısına karşı kendi kendine dönüş arzusudur. Aktörlere düşen, birer özne olarak davranmak ve kendi önlerini açarak ilerleme yetilerini geliştirmektir. Özne için söz konusu olan, kültürler arasındaki uyum değildir; bireylerin öz yaşamlarına ilişkin tarihlerini kişisel öyküleme ve tasarlama yetisine dönüştürmeleridir. Özyaşam öykülerini yönetme becerisi kişileri daha bilinçli bir duruma getirecektir: kendi tavırlarını belirlemede ve kendi haklarında daha nitelikli bir yargıya varmada onları yetkinleştirecektir. Bu bakış açısı tarih diye adlandırdığımız

individuals transform the history related to their own lives into the ability of personal narration and designing. The skill of managing their own biographies will make individuals more aware: it will allow them to become more competent about determining their own attitude and in reaching a better quality of judgment about themselves. This point of view will allow the definition of the personal and collective area that provides what we call history, with a substance. It has to be reiterated that the most crucial current handicap is the fact that the notion of subject is blurred with the obsession of identity. What is wrong here is to defend a right related to the differences on behalf of the subject; this concept which expands the social area in a positive sense may also cause dangerous results. This situation can cause homogeneity and introversion in the minds of many people. Thus, in respect of the ethnic and religious massacre that many of our geographical locations have to endure, it may lead to the approaches such as it is a right. In this context, as Alain Touraine proposes in his book titled New Paradigm for Understanding Today's World: *In fact, the issue here is not to indicate definitively the things that are necessary for two cultures to communicate. The real issue is to see whether to be conscious of the intercultural differences may turn into a means directed towards the self evaluation of the actor's own behaviour. Now, the issue is not to see whether two or more cultures are compatible with each other, but to observe how the actors self generate and break up during the shift from a culture and a society, especially what kind of role do the beliefs, attitudes and inhibitions play in this process. Do they simplify or, on the contrary, complicate the shift from a culture to another by giving up defining cultures as fortresses where all strangers can hardly get in?* Nevertheless, the basic component of communication is common language – would not the fact that the individual turns her/himself into a subject, mean that s/he will be deprived of communication with others? Now we can talk about a

şey içerik kazandıran kişisel ve kolektif alanın tanımlanmasını sağlayacaktır. Yinelemek gerekir ki, en önemli güncel handicap özne olgusunun kimlik saplantısıyla bulamlaştırılmasıdır. Buradaki yanlışlık, farklılıklara ilişkin bir hakkın özne adına savunulması; toplumsal alanı olumlu anlamda genişleten bu kavram tehlikeli sonuçlara da yol açabilmekte. Bu durum birçoklarının zihninde türdeşliğe ve içedönüklüğe yol açabilmekte. Böylece coğrafyamızın birçok yerinin yıkıcı sonuçlarına katlanmak zorunda kaldığı etnik ve dinsel kıyıma yönelik olarak bunun bir hak olduğu türünden yaklaşımlara neden olabilmektedir. Bu bağlamda Alain Touraine'ın Bugünün Dünyasını Anlamak İçin Yeni Bir Paradigma kitabında önerdiği gibi: *Gerçekten de sadece iki kültürün birbiriyle iletişim kurması için gereken şeyleri kesin bir biçimde belirtmek değildir burada söz konusu olan. Kültürlerarası farklılıkların bilincinde olmak aktörün kendi davranışlarını kendi kendine değerlendirmeye yönelik bir araca dönüşebilir mi, bunu görmektir asıl söz konusu olan. İki ya da daha çok kültürün birbiriyle uyumlu olup olmadığını görmek değil, aktörlerin bir kültürden ve bir toplumdaki ötekine geçiş sırasında nasıl kendilerini oluşturdıklarını ve bölündüklerini, özellikle de bu süreçte inançların, tutumların ve yasakların nasıl bir rol oynadığını gözlemlemektir artık söz konusu olan. Kültürleri bütün yabancıların güç bela içine girebildiği kaleler gibi tanımlamayı bırakarak, bir kültürden diğerine geçiş kolaylaştırıyorlar mı, yoksa tersine zorlaştırıyorlar mı? Ancak iletişimin temel unsuru ortak dildir – bireyin kendini özneye dönüştürmesi, ötekilerle iletişimin den yoksun kalması anlamına gelmeyecek mi? İletişimin ortak dil olarak bütün haklara saygılı olduğu, özel toplumsal kategorilerin ötesine geçen ussal düşüncenin kabul gördüğü ve evrensel bireysel hakların vücut bulduğu yeni bir modernlikten bahsedebiliriz artık.*

Touraine, *Gerçek aktörler arasındaki farklılıklar tanımlanmadan iletişim mümkün olamaz* diyerek devamında, yeni bir paradigmadan söz

new modernity in which the communication as the common language respects all the rights, the rational idea which goes beyond special social categories is recognised and the universal individual rights are embodied.

Saying that the communication is not possible unless the differences between the real actors are recognised, Touraine in fact talks further about a new paradigm: And this complementary component is obtained by the differentiation of the modernity that is everybody's reference point and the modernisations which associate the modernity with cultural and social fields which are always different from each other. No society has the right to identify their own modernisation with modernity. He expresses it as the new can only be formed by using the new and the old. The public life has to be nourished against the crisis in social life which arises when the social paradigm is in crisis.

At Sinopale, the city is opened up to the artists as a cultural raw material and cultural transitivity experiences are realised. What is essential is not looking for harmony in this cultural platform that one gets into, but how the awareness of cultural differences is developed by the artists: during the shift from one society, culture to another, how do they form themselves and break up, how will they develop the impressions directed towards themselves as new cultural and artistic forms in this social texture? This is what is really exciting.

ediyor aşında: *Bu tamamlayıcı unsur da iletişim kurmak isteyen herkesin başvuru kaynağı modernlik ile modernliği her zaman birbirinden farklı kültürel ve toplumsal alanlarla bağdaştıran modernleşmelerin birbiriyle ayrılmasıyla elde edilir. Hiçbir toplum kendi modernleşmesini modernlikle özdeşleştirmeye hakkı yoktur. Yeni ancak hem yeni hem eski kullanılarak yapılır diye ifadelendirmekte. Toplumsal paradigmanın krize girip çökmesiyle ortaya çıkan toplumsal yaşamdaki kaosa karşı kamusal yaşam beslenmelidir.*

Sinopale' de kent, sanatçılara kültürel bir hammadde olarak açılmakta ve kültürel geçişlilik deneyimleri gerçekleştirilmektedir. Esas olan içine girilen bu kültürel platoda uyumu aramak değil, kültürel farklılıkların bilincinin sanatçılar tarafından nasıl geliştirildiğidir: Bir toplumdaki, kültürden ötekine geçiş sırasında nasıl kendilerini oluşturdıkları ve bölündükleri, kendi kendilerine yönelik izlenimleri, bu toplumsal dokuda nasıl yeni kültürel sanatsal formlar olarak geliştirecekleridir. Asıl heyecan verici olan da budur.

Nezaket Ekici

Artist. Born 1970 in Kırşehir, Turkey. She lives and works in Berlin, Germany.
www.ekici-art.de

"New Representation Forms"

In 2008 Prof. Melih Görgün invited me to the 2nd Sinop Biennale as a curator and to give a 7 day long workshop on performance. As curator, I invited Carlos Pina and Maria Cosmes from Madrid to give a performance at Sinop. Maria and Carlos, who are well known performance artists in Spain and working internationally, also organizers of the Performance Festival Ebent once a year, tried to work with the Sinop Prison and city. Maria worked with and involved the people living in Sinop. She fixed the people's arms against a wall by using gummy gloves. Seeing their neighbors fixed against a wall had a really disturbing effect on the people. Carlos made weapons out of gypsum and paper e.g. the famous Kalashnikov, and placed them in the prison. During his performance, he melted down red candles, building little red rivers. The people were astounded to have this place characterized with the use of so little materials. Both artists unsettled the people in a very positive way, showing them alternative realities.

In my workshop on performance, I tried to teach the students how to work with the body in order to achieve maximum effect on the audience. It is sometimes hard work and needs the performer to be ready to go beyond ones own boundaries. Performance in this way, always means to widen the horizon and reach out for

Nezaket Ekici

Sanatçı. 1970 yılında Kırşehir'de doğdu. Almanya Berlin'de yaşıyor ve çalışıyor.
www.ekici-art.de

"Yeni Temsil Formları"

2008'de Prof. Melih Görgün beni küratör olarak ve performans konulu 7 günlük bir atölye çalışması yapmak üzere 2. Sinop Bienali'ne davet etti. Küratör olarak ben Sinop'ta performanslar yapmaları için Madrid'ten Carlos Pina ve Maria Cosmes'i davet ettim. İspanya'da tanınmış performans sanatçıları olan ve uluslararası düzeyde de çalışarak, yılda bir kez yapılan Ebent Performans Festivali'ni düzenleyen Maria ve Carlos Sinop Hapishanesi ve kenti üzerine çalışmaya çaba gösterdiler. Maria Sinop'ta yaşayan insanları dahil ederek çalıştı. Yapışkan eldivenler kullanarak insanların kollarını duvara yaptırdı. İnsanlar için komşularını duvara yapışmış olarak görmenin gerçekten rahatsız edici bir etkisi oldu. Carlos alçı ve kağıttan meşhur Kalashnikov gibi silahlar yaptı ve bunları hapishanenin içine yerleştirdi. Performansı sırasında kırmızı mumları eritti ve küçük kırmızı nehirler oluşturdu. İnsanlar buranın böylesi indirgenmiş seçeneklerle tanımlanması karşısında hayrete düştüler. İki sanatçı da insanlara alternatif gerçeklikler göstererek onları son derece olumlu biçimde tedirgin ettiler.

Performans konulu atölye çalışmamda öğrencilere izleyen üzerinde en yüksek etkiyi yaratmak için bedenle nasıl çalışılması gerektiğini öğretmeye çalıştım. Bu bazen çetin bir iştir ve performans yapmanın

new possibilities in life. They created specific ideas for the city of Sinop; the prison, tea garden, the beach etc. and developed a performance which presented them to the audience.

It was a very good and important experience, not only for me but for the two invited artists and the students who were able to interact with the city and the population of Sinop.

Likewise, I think that it was also an important experience for the audience, because they do not know performance; to help them to see this art, to respond and to confront them made their perception of the everyday change.

I am very glad that in Sinop I have carried out this workshop and the population have to understand that next to the installation, sculpture, painting, especially in performance, the living body is used for artistic purposes.

kendi sınırlarının ötesine geçmeye hazır olmasını gerektirir. Böylelikle performans her zaman ufuk genişletme ve hayatta yeni olanaklara uzanma anlamı taşır. Öğrenciler Sinop kentinde hapishane, çay bahçesi, sahil vb. yerlerde performans yapmak için özgün fikirler yarattılar ve bunları izleyicilere sundular.

Yalnızca benim için değil, davet edilen iki sanatçı ve öğrenciler açısından da kentle ve Sinop halkıyla yaptıkları çok iyi ve önemli bir alıştırmaydı bu.

Ayrıca izleyenler için de önemli bir deneyim olduğunu düşünüyorum. Performansı bilmediklerinden, bu yapılamı anlayıp karşılık vermeye çalıştılar ve bununla yüzleştiler. Böylece onların gündelik algılarını etkiledik.

Bu çalışmayı Sinop'ta yapmış olmak heyecan vericiydi. Halkın enstalasyon, heykel, resmin yanısıra özellikle performansla, canlı bedenin sanatsal amaçlarla kullandığını anlaması gerekiyor.

Monali Meher

Artist. Born in 1969 in Pune, India. She lives and works in Amsterdam.
www.monali.meher.com

"Order"

The Sinop Biennale has a very specific approach; it is for the people and about their participation in the exhibition. It is conducted in the historically important prison and other venues in the city of Sinop. Considering the topic of the biennale "The New Order of Things", I focused on the matter of 'order' while curating the artists and their specific proposals.

I invited Marielle Viedeler with her "Planten Ruilen" (Exchange of Plants) project and Rob Sweere with his "Silent Sky" project. 'Order' as not in the sense of 'demand' but certain ways of guidance for people to become aware of 'things', which are part of our daily life. In both these artists' projects you share and exchange your experiences with each other. The artists play the role of a mediator or guide in order to let the process of sharing & experiencing work within the community, so that the participants benefit from getting involved in such actions.

Marielle's project, the exchange of plant is a very environmentally friendly process. She goes door-to-door requesting people to give her their plants and provides a description of how one should take care of the plant in order to pass it onto the next person. Metaphorically, it shows the concern of passing it on to the other rather than

Monali Meher

Sanatçı. 1969 yılında Hindistan, Pune'da doğdu. Amsterdam'da yaşıyor ve çalışıyor.
www.monali.meher.com

"Düzen"

Sinop Bienali son derece özgün bir yaklaşıma sahip; halk için ve halkın bu sergiye katılımına ilişkin. Kentin tarihsel önem taşıyan hapishanesinde ve diğer yerlerinde yer alıyor. Bienalin konusu "Şeylerin Yeni Düzeni"ni göz önüne alarak, sanatçılara ve onların özgün önerilerine küratörlük yaparken 'Düzen' meselesine odaklandım.

"Planten Ruilen" (Bitki Değiş Tokuşu) projesiyle Marielle Viedeler ve "Sessiz Gökyüzü" projesiyle Rob Sweere'yi davet ettim.

"Düzen" talep anlamında değil de insanlara gündelik yaşamımızın parçası olan 'şeyler'den haberdar olmaları için belli yol gösterme biçimleri anlamında. Bu iki sanatçının her iki projesinde birbirini zle deneyim paylaşım ve alışverişinde bulunuyorsunuz. Sanatçılar topluluk içinde paylaşma ve deneyimleme sürecinin katılımcıların bu tür eylemlere katılmaktan yarar görmelerini sağlayacak biçimde yürütmesi için aracı veya rehber rolü oynuyorlar.

Marielle'in projesi, bitki değiş tokuşu son derece çevre dostu bir süreç. Kapı kapı dolaşarak insanlardan kendisine bitkilerini vermelerini istiyor ve bitkiyi bir sonraki kişiye vermek için ona nasıl bakılması gerektiği konusunda bilgi alıyor. Eğretileme düzeyinde iskartaya çıkarmak veya yeni bitkiler edinmektense bitkinin bir

discarding it or acquiring new ones! The 'Give & Take' of 'Green & Natural' is remarkably adapted by the means of a beautiful & fragile glass aquarium, 'Wardian case'. This is a portable container, invented by Dr Nathaniel Bagshaw Ward in 1829. The exotic plants were imported in these containers from tropical countries. It also became a beautiful feature of stylish drawing rooms in Western Europe and the United States. Marielle designed her own glass case with wheels drawn by rope, which she pulled all around the streets of Sinop. She went from one house to another collecting and delivering various plants like a surveyor or trader while she learnt about the meaning, purposes, values and uses of those plants in different cultures. Marielle recorded all the various moments of this action on video & photo camera, which she displayed in the exhibition with the glass house trolley for the duration of the biennale.

Rob with his way of making a 'New' order, considered the site specificity and history of the place as well as the surrounding nature. Rob has done this project in many countries before. He asks people to lie down on the ground sometimes randomly, or in a certain order facing the sky for about thirty minutes in total silence. Later on people share their experiences with each other. Rob always takes into consideration that participants have a connection to the place where the action happens. For the Sinop Biennale he chose the spot just outside of the prison building, at the back of the courtyard where this serene action took place.

The participants had interesting experiences, stories and dreams to relate while some slept during the thirty minutes of silence. Rob recorded this silent moment through photograph, which was displayed in the Biennale exhibition.

başkasına verilmesi kaygısını gösteriyor! 'Yeşil ve Doğal' 'Alış-Veriş' güzel ve narin cam akvaryum "Wardian kutusu" aracılığıyla dikkate değer biçimde uyarlandı. Bu Dr. Nathaniel Bagshaw Ward tarafından 1829'da icat edilen taşınabilir bir konteynerdir. Egzotik bitkiler bu konteynirlerin içinde tropikal ülkelerden ithal ediliyordu. Bu aynı zamanda Batı Avrupa ve Birleşik Devletler'de şık misafir salonlarının güzel bir parçası haline geldi. Marielle tekerlekli ve iple çekilen kendi cam kutusunu tasarladı ve bunu Sinop sokaklarında her yerde çekerek yürüttü. Bir evden diğerine giderek bir anketçi veya tüccar gibi çeşitli bitkiler topladı ve dağıttı, bir yandan da bu bitkilerin farklı kültürlerdeki anlam, amaç, değer ve kullanımlarını öğrendi. Marielle bu eylemin çeşitli anlarını video ve fotoğraf makinesine kaydetti ve bunları cam ev el arabasıyla bienal süresince sergide gösterdi.

Rob 'Yeni' bir düzen kurma biçimiyle yerin mekana özgülüğü ve tarihinin yansırı etraftaki doğayı da göz önünde bulundurdu. Rob bu projeyi daha önce birçok ülkede yaptı. İnsanlardan bazen rasgele veya belli bir düzen içinde otuz dakika kadar tamamen sessiz olarak yüzleri gökyüzüne dönük olacak şekilde yere yatmalarını istiyor. Sonrasında insanlar deneyimlerini birbirleriyle paylaşıyorlar. Rob daima katılımcıların eylemin olduğu yerle bağlantısı olduğunu göz önünde bulunduruyor. Sinop Bienali için cezaevi binasının dışında, avlunun arkasındaki bu huzurlu eylemin yer aldığı yeni seçti.

Otuz dakikalık sessizlik süresince katılımcıların anlatacak ilginç deneyim, hikaye ve hayalleri oldu, kimileriye uyudular. Rob bu sessiz anı Bienal sergisinde gösterilen fotoğraf aracılığıyla kaydetti.

ADRIEN TIRTIAUX
Göke'nin Batışı / The Sinking of the Göke

ALPASLAN KARAASLAN
Tolstoy'a Övgü / Tribute to Tolstoy

ATILKUNST
Sinop 'En' – 'En' Yerel Turizm Rehberi / Sinop 'The
Most' – 'The Most' Local Tourism Guide

BURÇAK KONUKMAN
2'si 1 Arada / 2 in 1 Together

CARLOS PINA
Üç Kırmızı Bayrak / Three Red Flags

COLLABOR.AT
Truva Kayığı / Trojan Boat

DEJAN KALUDJEROVIĆ
Kodesin Dışında – Sinop'a Üşüşmek ve Kodesin İçinde –
Mahremi Araştırmak / Outside the Jail - Swarming into
Sinop & Inside the Jail - Investigating the Private

JOHANNES VOGL
Hayalet Işık ve Gece / Ghost Light & The Night

JULIE UPMAYER & İNA STOCKEM
Sanal Şef - Karadeniz / Virtual Chef - Black Sea

MARIA COSMES ROMÁN
İsimsiz / S/T

MARIËLLE VIDELER
Bitki Değiş Tokuşu / Plant Exchange

METAHAVEN
Çiviyazısı (İdeografi) / Cuneiform (Ideography)

ROB SWEERE
Sessiz Gökyüzü / Silent Sky

ROLAND STRATMANN
Pneuma / Pneuma

ROZA EL-HASSAN
Hediyem / My Gift

Eski Tekel Binası
Old Tekel Building

Sinop Arkeoloji Müzesi
Sinop Archeological Museum

Pervane Medresesi
Pervane Madrasah

Tarihi Sinop Hapishanesi
Historical Sinop Prison

Eski Otel 117
Old Hotel 117

Adrien Tirtiaux

“Göke’nin Batışı”
“The Sinking of the Göke”

Kamusal Alanda Performans
(Karton, kağıt, cetvel, bant, marangoz tutkalı)

Sanatçının İzniyle

Public Performance

(Cardboard, paper, ruler, scotch tape, carpenters glue)

Courtesy of the Artist

“Göke’nin Batışı”

Performansın senaryosu şöyle bir şeydi: “Sultan II. Beyazıt zamanında inşa edilmiş olan ünlü savaş gemisi Göke’nin* mukavva ölçeğinde modeline binmiş ufka doğru sürükleniyorum. Trajikomik batış yerel bir orkestranın eşliğinde olacak.”

Çalışmamda öngörülemeyen estetiklere meydan veren kavramlarla ilgileniyorum. Göke’nin suya girince ne olacağını kimse söyleyemezdi. Deney yine de tatmin edici sonuçlar verdi: Kayık yaklaşık altı dakika suyun üzerinde kaldı ve orkestra çok şevkle çaldı.

*Göke kürekli ve yelkenli, çekdiri sınıfı bir savaş gemisi olup Katip Çelebi’ye göre altı mavnalı, üstü kalyondu. Bu gökelerde top ve darbzenler bulunuyordu. Kemal Reis ile Barak Reis’in nezaretinde, Sinop’ta 1496’da bir barça/göke inşa edilmişti. Gelibolulu Mustafa Ali’ye göre, 1499’da yapılan iki gökeden her biri 26 m uzunluğunda, 13 m eninde birer mavnaydı ve her birine bin asker yerleştirilmişti. Kemal Paşazade bu gökeleri barça olarak zikretmekte ve kara bulutlara benzediğini, beyaz yelkenleri bulunduğunu, sancaklarının altın yıldızlı bayraklar olduğunu yazmaktadır. (Kaynak: Bostan, İdris, *Osmanlılar ve Deniz: Deniz Politikaları, Teşkilat, Gemiler*, Küre Yayınları, İstanbul, 2007, s. 139-141.)

37

“The Sinking of the Göke”

The script of the performance was something like this: “I drift towards the horizon on board of a cardboard scale model of the Göke*, a prestigious Ottoman warship built during the era of Sultan Beyazıt II. The tragicomic sinking will be accompanied by a local orchestra.”

In my work, I am interested in concepts that leave open space for unpredictable aesthetics and narratives. How the Göke would react once in the water, no one could tell. The experiment gave satisfying results though, the boat floated for about six minutes and the orchestra played with a lot of enthusiasm.

*Göke (Kogge, Coge) was a çektiri-type (the galley-type, oared ships) of warship with oars and sails and according to Katip Çelebi its under side was barge, and its upper side was galleon. These ships contained artilleries and cannons. Under the supervision of Captain Kemal and Captain Barak, a barcha/göke was built in Sinop in 1496. According to Mustafa Ali from Gallipoli, each one of the two gökes built in 1499, had 26m of length and 13m of width, both were barges and each contained a thousand soldiers. Kemal Pashazade has described these gökes as barchas and wrote that they resembled black clouds, had white sails and their banners were gilded flags. (Source: Bostan, İdris, *Osmanlılar ve Deniz: Deniz Politikaları, Teşkilat, Gemiler*, Küre Publishers, Istanbul, 2007, p. 139-141.)

Adrien Tirtiaux

1980 yılında Belçika,
Brüksel’de doğdu.
Viyana ve Anvers’te
yaşıyor ve çalışıyor.

Born in 1980 in
Brussels, Belgium.
He lives and works in
Vienna and Antwerp.

www.adrientirtiaux.eu

Alpaslan Karaaslan

1983 yılında
İstanbul'da doğdu.
İstanbul'da yaşıyor
ve çalışıyor.

Born in 1983 in
Istanbul, Turkey. He
lives and works in
Istanbul.

"Tolstoy'a Övgü" "Tribute to Tolstoy"

Video Yerleştirme (52" loop), Kağıtlarla Mekan Düzenleme
(Ansiklopedi sayfalarından fotokopiler, video film)

Sanatçının İzniyle

Video Installation (52" loop), Space Arrangement with Papers
(Photocopies from encyclopaedia pages, video film)

Courtesy of the Artist

“Tolstoy’a Övgü”

İnsanoğlunun zaman içindeki tüm kazanımları ve çabası. Tüm hatalarımız. Bir şeye yöneliktir. Bir ideali vardır. Dünya gezegeninde yaşamış olan her insan bu süreç ve yolculuğu paylaşmış ve bunun bir parçası olmuştur. Peki ama bu bizim için ne ifade ediyor? Bir varış noktasını, hedefi işaret ediyor mu? Bilim, sanat, felsefe ve düşünmenin kullanımıyla gerçek, doğru ve kesin olarak kabul ettiğimiz bilgilere ulaşırız. Bilimsel ilerlemeler ve bilgi birikiminin toplanmasıyla insanoğlu, kendi içini ve manevi yanını terk edip gitti, böylece yaşam biçimini etkiledi, bir amaçsızlık hissetmeye başladı.

Acaba erişecek, gerçekleştirecek amacı veya maksadı olmayan bir tür organizma mıyız sadece? Keşfedeceği başka bir şey kalmamış basit kaplar mıyız? Ya da Tolstoy’un söylediği gibi insanoğlu olarak varolma amacına eriştiğimizde, neslimiz tükenmeli ve varlığımız sonlanmalı mı?

41

“Tribute to Tolstoy”

All the achievements and doings of mankind through time. All our mistakes. It is towards something. It has an ideal. Every human being that has lived on planet earth has shared and been a part of this process and journey. But what does it say to us? Does it point a destination, a target? Through the use of science, art, philosophy and thinking, we reach information which we accept as real, true and certain. With scientific advances and accumulative information gathering, humans have deserted their inner self and spiritual side, thus affecting the way of life and have started to feel aimless as a result.

Are we just some organism with no aim or purpose to realize? Are we just some vessel with nothing more to discover? Or as Tolstoy said, do we have to become extinct and stop existing when we reach our aim of existing as mankind?

Atılkunst

“Sinop ‘En’ – ‘En’ Yerel Turizm Rehberi” “Sinop ‘The Most’ – ‘The Most’ Local Tourism Guide”

Kamusal Alanda Enstalasyon

(Video film/7’45” loop, kırmızı toprak, cam, kalem, kağıt, TV, masa örtüsü, pasta, kendinden yapışkanlı not kağıtları, boncuk işleme yazılar, kaydedilmiş ses)

Sanatçıların İzniyle

Public Installations

(Video film/7’45” loop, red clay, glass, pen, paper, TV, tablecloth, cake, stickers, embroidered texts with beads, sound recording)

Courtesy of the Artists

“Sinop ‘En’ – ‘En’ Yerel Turizm Rehberi”

Sinopale için özel olarak gerçekleştirilmiş olan faaliyet, şehrin bir çok noktasına konulmuş yerleştirmelerden oluşmuştur. Bütün bu yerleştirmeler, Sinop “En” – “En Yerel Turizm Rehberi”nin ön çalışmalarıdır. Amaç, bu şehrin yerel özelliklerini, küresel “en” kavramı üzerinden tartışmaktır. Bu rehber Sinop’ta yerel gündem yaşanarak hazırlanmıştır. Turistik bakış, tersine çevrilmeye çalışılarak bazı “en”ler saptanmıştır.

“En” yerel turizm rehberi

Bu rehber bilindik bir turizm rehberi değildir.

Popüler olan “en” değildir.

En pahalı “en” değildir.

Beş yıldızlı “en” değildir.

En sansasyonel “en” değildir.

Sinop’taki güncel yerelin “en” iyi örnekleri rehber içerisinde yer almaktadır.

Rehber, gündelik hayatı etkileyen nesneye, kişiye, olaylara dikkat çeker.

ve “en” halet-i ruhiyesine tersten bir bakış açısı sunar.

Herkesin “en”i kendinedir.

43

“Sinop ‘The Most’ – ‘The Most’ Local Tourism Guide”

This event realised especially for Sinopale consisted of installations placed in various spots of the city. All these installations are preliminary works of the Sinop “The Most” - “The Most Local Tourism Guide”. The aim is to discuss this city’s local characteristics based on the global concept “most”. This guide has been prepared after experiencing the local agenda at Sinop. Some “mosts” have been determined by attempting to reverse the touristic view.

“The most” local tourism guide

This is not a usual tourism guide.

What is popular is not “the most”.

The most expensive is not “the most”.

Five stars are not “the most”.

The most sensational is not “the most”.

“The best” examples of the local actuality in Sinop are included in the guide.

The guide calls attention to objects, individuals, events affecting everyday life and presents an upside-down look on “the most” state of mind.

Everyone’s “most” is individual.

Atilkunst

Atilkunst 2006
yılında İstanbul'da
kurulmuş bir sanatçı
inisiyatifidir.

Atilkunst is an artist
initiative founded in
İstanbul, Turkey
in 2006.

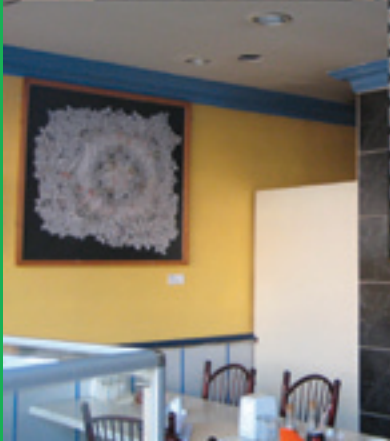
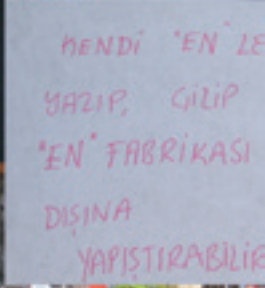
www.atilkunst.blogspot.com

sinop'en'

'en' yerel turizm rehberi

Şen Pastanesi, İlhami Şen'in anısına.
Şen Patisserie, in memory of İlhami Şen.

Burçak Konukman

“2’si 1 Arada” “2 in 1 Together”

Performans, Video Enstalasyon (6’12’’ loop)
(Deli gömleği, iş çantası, kağıt, askı, takım elbise, sandalye, projeksiyon)

Sanatçının İzniyle

Performance, Video Installation (6’12’’ loop)
(Straitjacket, briefcase, paper, hanger, suits, chair, projector)

Courtesy of the Artist

“2’si 1 Arada”

Her gün yeni bir “gündem”, her gün yeni bir “polemik”, siyasal çalkantılarımızın üst doruklarını yaşıyoruz. Liderlerimiz bize bir yerleri işaret ediyor. Kendi seçimlerimiz bir yana, önümüze konanlardan kendimize en yakınına seçmek zorunda bırakıyoruz. Kitle iletişim araçlarının etkisinde geçen yaşamımız, sistemin kendi ölçütleri içerisinde normal veya anormal olarak değerlendiriliyor. Beynimize yollanan *subliminal* mesajlarla* birlikte bu seçimlerin, bireyin hür iradesiyle gerçekleşmediğini görüyoruz. Medya ortaya bilgi kirliliği yayıyor. Sözcükler ve görüntüler bulanıklaşıyor. Toplum bilinçli bir şekilde dönüştürülürken, “normallik - anormallik” durumunun tekrar gözden geçirilmesi gerekmez mi? Siyasi gerginlikler artık ruh sağlığımızı tehdit edecek boyutlara geldiyse, izlediğimiz bu görüntülerle birlikte beynimizi yıkayanlarla yaşamaya devam etmek zorunda mıyız? Bir tarafı savunmak “normallik” sayılıyorsa, bunun karşısında veya dışında durmaya çalışanlara “anormal” diyebilir miyiz? Seçilen “normallerin”, beynimizi yıkayarak bizi anormalleştirmesine izin vermemeliyiz. Beynimizin içine yerleştirilen figürlerin de bize hükmetmesine...

**Subliminal mesaj başka bir objenin içine gömülü olan bir işaret ya da mesajdır ve normal insan algısı limitlerinin altında kalmak, o anda farkedilmemek üzere tasarlanmıştır. Subliminal mesajlar insanın bilinçli dikkati tarafından farkedilemezler ancak bu mesajların insan bilinçaltını etkiledikleri ileri sürülmektedir. Subliminal teknikler reklamcılık ve propaganda alanlarında sıklıkla kullanılmaktadır. Bu tekniklerin amaçları, etkililiği, kullanım sıklığı konuları şüpheli ve tartışmalıdır.*

49

“2 in 1 Together”

Each day a fresh “agenda”, each day new “polemics”, we are at the peak of our political agitations. Our leaders are pointing us in certain directions. Aside from our choices, we are forced to make decisions favouring the one we feel to be the closest to us from the plate we are presented. Our lives, completely under the influence of mass media, are judged to be normal or abnormal according to the criteria of the existing system. Together with the subliminal messages* sent to our brains, we see that these choices are not made based on the free will of the individual. The media is spreading information pollution. Words and images get blurred. While the society is intentionally being transformed, should not the concepts of “normality - abnormality” be revised? Do we have to continue to live together with these images we are confronted with and with our brainwashers, even though the political tensions have reached a dimension threatening our mental health? If defending one party is considered to be “normal”, can we call the ones resisting this or the ones trying to steer clear of this, “abnormal”? We should not allow the elected “normals” to brainwash us and therefore to “abnormalize” us. Not permitting the figures inserted within our brains to rule us...

**Subliminal message is a sign or a message embedded within another object and is deliberately designed to remain outside the boundaries of normal human perception in order not to be recognized on the spot. Subliminal messages cannot be detected by the conscious attention of the person, but it is claimed that they influence the subconscious. Subliminal techniques are frequently used in advertising and propaganda fields. Matters regarding the aims, effectiveness and frequency of utilization of these techniques, are still under debate and questionable.*

Burçak Konukman

1984 yılında
Ankara'da doğdu.
İstanbul'da yaşıyor
ve çalışıyor.

Born in 1984
in Ankara,
Turkey. He lives and
works in İstanbul.

Carlos Pina

“Üç Kırmızı Bayrak”
“Three Red Flags”

(Alçı sargı, karton, küçük kırmızı mumlar, çakmak, kum, kırmızı kumaş, gazete, su, makas, kırmızı Sinop çamuru)

Sanatçının İzniyle

Performance

(Plaster bandages, cardboard, little red candles, lighter, sand, red cloth, newspaper, water, scissors, special red clay of Sinop)

Courtesy of the Artist

“Üç Kırmızı Bayrak”

Olmuş olan şey olacak olan şey, yapılan şey yapılacak olan şey ve güneşin altında yeni hiçbir şey yok. “İşte bu yeni” denebilecek bir şey var mı? Bu şimdiden eskidi, bizlerden önceki zamandan oldu. Ne eskiye ait şeylerin anımsanması söz konusu, ne de sonrasında geleceklerle gelecek şeylerin hatırlanması söz konusu olacak.

Ecl 1: 9-11

Zamana ve mekana yayılmış beden olarak bölge. Sultanın Blackbird (Kosova) topraklarına akan kanı altı yüzyıllık sayısız savaşın kanıyla sel oldu. Artık bakılacak ve duyulacak bir şeyin olmadığı eski şehrin gözleri ve kulakları doğuya doğru bakıyor, kulak kesiliyor. Dünün düşmanı kırılmış kırmızı sarı bayrak şimdi daha yaşlı rakibi kırmızı mavi beyaz bayrakla aynı bayraktar altında eski savaş alanına döndü. Ortada, genişleyen beden, kırmızı ve beyaz bayrak kollarıyla iki kıtayı, doğuyu ve batıyı, geçmiş ve şimdiyi üçgenin uç noktasını birleştiriyor. Bu arada yeni sultanlar yeni imparatorluklar inşa etmeye çalışıyorlar. Kırmızı bayrak: Tehlike.

...performans

Bu performans benim yer ve zamana özel performanslar çizgimin parçası. Bu işlerin ana

53

“Three Red Flags”

What has been, is what shall be; and what is done is what shall be done: and there is no new thing under the sun. Is there anything whereof it may be said, “See, this is new”? It has been already of old time, which was before us. There is no remembrance of former things; neither shall there be any remembrance of things that are to come with those that shall come after.

Ecl 1: 9-11

Territory as a body expanded through time and space. The blood of the sultan, spilled in the Blackbird’s Field, flooded with the blood of six centuries of countless wars. The eyes and the ears of the old city looking and hearing towards the east, where there is nothing to look and hear anymore. The enemy of yesterday, broken red and yellow flag, is now returned with his older opponent under the same ensign to the ancient battlefield, red, blue and white flag. In the middle, the expanded body, red and white flag, with his arms, joining two continents, east and west, past and present, the three vertex of the triangle. Meanwhile, new sultans try to construct new empires. Red flag: danger.

...the performance

This performance is part of my line of site and time specific performances. The main feature

Carlos Pina

1962 yılında İspanya,
Barselona'da doğdu.
Barselona'da yaşıyor
ve çalışıyor.

Born in 1962 in
Barcelona, Spain. He
lives and works in
Barcelona.

www.carlos-pina.stidna.org

özelliği dile getirilen veya getirilmeyen eylemle performans sırasında söylem aracılığıyla kendi bağlamlarına yerleştirilen nesnelerin yapılmasını açıkça belirten bir konuşmanın olması. Bu işimde her yerde mevcut olan “kültürel” nesneler olarak hafif saldırı silahları imgesini sıklıkla kullanıyorum. Görünürde çok açık bir anlamı olmasına karşın, imge olarak silahların çoğul okumalara olanak tanıyan büyük bir belirsizlik taşıdıklarını düşünüyorum. Kullanılışlarında nesnenin kendisinden büyülenme değil, tüm modern kültürlerde bulunan bir simge olarak evrenselliklerinin onaylanması söz konusu. Böylelikle, işim evrensel olarak tanınabilir semboller aracılığıyla performans yaptığım yerde geldiğim yerin toplumsal, kültürel ve siyasal gerçeklikleri arasında köprüler kurmaya çalışıyor.

55

of these works is the existence of a speech that articulates the action, spoken or not, and the construction of objects during the performance, put in their own context through the discourse. In this work I use often the image of light assault guns as “cultural” objects that are present everywhere. In spite of having apparently a very clear signification, I consider that as images guns may have a great ambiguity that allows them to have multiple readings. In their utilization there is not any fascination for the object as such, but the confirmation of its universality as a present symbol in all modern cultures. In this way, my work tries to establish bridges among the social, cultural and political realities of the place where I perform and those of my place of origin through symbols universally recognizable.

collabor.at

**“Truva Kayığı”
“Trojan Boat”**

Enstalasyon

(Eski tekne artıkları, parçalanmış davul, mavi boya)

Sanatçıların İzniyle

Installation

(Remnants of an old boat, broken drums, blue paint)

Courtesy of the Artists

“Truva Kayığı”

Kültürel kimlik her zaman edinilmiş bir şeydir, doğuştan gelmez. Kültürel değerleri kavrayışımız ve bir kültürel kimlikle özdeşleşmemiz imgeler, geçmişten kalan anlatılar ve eğretilmelerle tanımlanır. İnsanlar aidiyetlerini simgesel anlam yüklü bayraklar, hatıra eşyaları veya imgeler gibi nesneler kullanarak gösterirler. Biz yapıtımızda bu simgesel dili kullandık. Projemizin konseptinde bir kayık enkazı Türkiye’nin kültürel mirasını simgeliyor.

collabor.at’nin işleri her zaman uyarlanma ve empatiye odaklanır. Bir yere yerleşiyoruz ve kendimizi oranın bize anlattığı şeye bırakıyoruz. Gittiğimiz yerin insanlarıyla işbirliği yapıyor ve onları işimize dahil ediyoruz. Çalışmamız sırasında parmak izleri bırakma fikri, eylemlerinde nü modellere tuvalin üzerine bedenlerinin renkli izlerini bıraktıran ve böylelikle sanatsal olayları doğrudan belgeleyen Yves Klein’in sanatına dayanıyor.

Sinop’ta kaptanlar ve gemi inşa edenler eski kayıkları tekrar tekrar tamir ettikleri için gerçek anlamda eski bir kayık enkazı bulmak mümkün olmadığından, Tersane’de bulunan hurda tahta ve döküntülerden kendi enkazımızı kendimiz inşa etmeye başladık.

İnşaat sürecinde beraber çalışmak üzere gittikçe artan sayıda insan geldi. Eski bir geleneğe dayanan bir törenle kayık, nihayetinde büyük bir insan topluluğu eşliğinde şehrin içinden

57

“Trojan Boat”

Cultural identity is always acquired, not innate. Our conceptions of cultural values and our identification with a cultural identity are characterised by images, ancient narratives and metaphors. People use heavily symbolic objects such as flags, souvenirs and images to demonstrate their affiliation. We made use of this symbolic language in our work. In the concept of our project, a boat wreck symbolises the cultural heritage of Turkey.

The works of collabor.at always focus on adaptation and empathy. We settle in a place and immerse ourselves in what it is telling us. We collaborate with the people of that place and include them in our work. The idea of leaving fingerprints during the work is derived from the art of Yves Klein, who had nude models leave colour prints of their bodies on canvas, directly documenting artistic events.

Since it was not possible to find a genuine ancient boat wreck in Sinop, as the captains and boat builders had repaired their old boats over and over again, we started to build our own wreck ourselves using scrap wood and waste material found on the shipyard.

In the course of the construction, more and more people came to collaborate. In a ceremony based on an old tradition, the boat was eventually carried through the city to the Sinop

collabor.at

collabor.at 2001
yılında Avusturya,
Viyana'da kurulmuş
bir sanatçı
inisiyatifidir.

collabor.at is an artist
initiative from
Vienna, Austria
founded in 2001.

www.collabor.at

Sinop Hapishanesi'ne taşındı. Kayığa dokunan herkesin elini mavi renk boyaya daldırması istendi, böylelikle arkalarında iz bırakmış oluyorlardı.

Limandaki yaşlı bir adamın kayığın truva atına benzediğini düşündüğü için bize verdiği "Truva Kayığı" ismi, tarihimizdeki savaş ve kahramanlık anlatılarına yönelik alaycı bir ima.

Bu enkaz bizim için özgürlük ve çoğulluğu simgeliyor; ilk anlamından ve amacından azad edilip -kalan renkli izlerden de okunabildiği üzere- birçok kişi tarafından inşa edildikten sonra Truvalı bir eylemle onu geceleyin Sinop'un eski hapishanesine taşıdık. Tamamen dağılına kadar orada kalacak ve insaniyetsizliğe, düşünce özgürlüğünün sınırlanmasına karşı duracak.

collabor.at'ten Johanna Reiner ve Johannes Hoffmann bu çalışmayı birlikte gerçekleştirdiler.

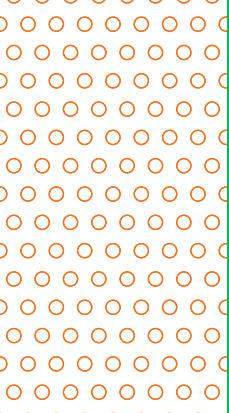
59

Prison, accompanied by a large group of people. Every person to touch the boat was asked to dip their hands in blue colour so that they would leave traces.

The title "Trojan Boat", which we owe to an old man in the harbour who thought that the boat looked like the famous trojan horse, is an ironic allusion pointing to the narratives of the wars and heroic deeds of our history.

To us, this wreck symbolises freedom and plurality; liberated from its initial meaning and purpose and built by many people -as can be read from the coloured traces- in a Trojan action at night, it was then carried to the former Sinop Prison. It will remain in the prison until it collapses and will protest against inhumanity and the restriction of the freedom of thought.

Johanna Reiner and Johannes Hoffmann from collabor.at produced the artwork together.

Dejan Kaludjerović

"Kodesin Dışında – Sinop'a Üşüşmek"
"Kodesin İçinde – Mahremi Araştırmak"
"Outside the Jail – Swarming into Sinop"
"Inside the Jail – Investigating the Private"

Video Enstalasyonlar (4'30" loop, 4'30" loop)
(Video filmler, projeksiyon, TV)

Sanatçının İzniyle

Video Installations (4'30" loop, 4'30" loop)
(Video films, projection, TV)
Courtesy of the Artist

“Kodesin Dışında – Sinop’a Üşüşmek” “Kodesin İçinde – Mahremi Araştırmak”

“Kodesin İçinde – Özeli Araştırmak”

Je Suis Malade (Hastayım) videosunda (2008) 10 yaşında, uzun saçlı, sarışın bir kız orijinalini Fransız şarkıcı Dalida’nın söylediği (1973) Fransız şarkısı *Je Suis Malade*’ı yeniden yorumluyor. Tek çekimde yapılan ve looplanmış video, oyuncunun belirsiz karanlık bir yerde huzur içinde ayakta durduğu ve yalnızca onun görünür olduğu şekilde çekildi. Şarkının sözleri karşılıksız aşk nedeniyle büyük acı çeken bir kadını anlatıyor - ergenlik öncesindeki kıza uygun olmayan bir tema. Aşk illeti ve arkasından gelen tutukluk çocuğun, görsel tüketim maksadıyla genç masumiyetin özünün araçsallaştırılmasına varan performansı ile tezatlık oluşturuyor. Ashında bu sarışın kız bir ürünü yabancı olduğu bir dil ve deneyimde iletmeyi deneyen herhangi bir çocuğu vücuda getiriyor. Bu kendi içinde ve kendi kendine, küreselleşmiş tüketici toplumu muza özgü bir patolojinin resmi.

Videonun bir kodes hücresinde gösterilmesi düşünüldü. Yaratılan izlenim kızın bir kafesin arkasında olduğu ve hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi kendini seyircilere göstermek için performans yaptığıdır.

61

“Outside the Jail - Swarming into Sinop” “Inside the Jail - Investigating the Private”

Inside the Jail - Investigating the Private

In the video *Je Suis Malade* (2008), a 10 year-old, long-haired, blond girl is reinterpreting the French chanson *Je Suis Malade*, originally sung by French singer Dalida (1973). The video, made in one single shot and loop-projected, is filmed in such a way that the performer is standing peacefully in an unidentifiable dark space so that only she is visible. The song’s lyrics refer to a woman experiencing great pain because of unrequited love - a theme that is inappropriate for the pre-adolescent girl. The theme love sickness and the ensuing paralysis contrast with the child’s performance, which amounts to an instrumentalization of the quintessence of youthful innocence for the purposes of visual consumption. Indeed, this blonde girl embodies a generic child attempting to convey a product in both a language and an experience that are foreign to her. This is in and by itself a subtle illustration of the pathology (malady) of our globalized consumerist society.

The idea is to project the video inside a jail cell. The impression is that the girl is behind a cage and she is performing to show herself to the spectator as an animal inside a zoo.

"Hastayım

*Hayal kurmuyorum artık
Sigara içmiyorum artık
Geçmişim bile yok artık
Sensiz kirliyim
Sensiz çirkinim
Yatakhanedeki yetim gibiyim*

*Hayatımda yaşamak isteği kalmıyor
Gittiğinde hayatım duruyor
Hayatım yok artık yatağım bile
Gar iskelesine dönüyor
Sen gittiğinde*

*Hastayım
Tamamen hasta
Annemin geceleri dışarı çıktığındaki gibi
Beni çaresizliğimle başbaşa bırakıp*

... "

*Je Suis Malade (1973)
Söz Yazarı / Besteci: Serge Lama*

"I am Sick

*I don't dream anymore
I don't smoke anymore
I don't have a history anymore
I am dirty without you
I am ugly without you
I am like an orphan in a dormitory*

*I don't feel like living my life
My life stops when you leave
I don't have a life anymore and even my bed
Turns into a platform (of a station)
When you go away*

*I am sick
Completely sick
Like when my mother went out in the evening
And she left me alone with my despair*

... "

*Je Suis Malade (1973)
Author / Composer: Serge Lama*

“Kodesin Dışında – Sinop’a Üşüşmek”

Resim ve video işlerinden oluşan “The Future Belongs To Us” (Gelecek Bizim) serisinden son iş dizim “Can I change my career for a little fun?”da (Biraz eğlence için kariyerimi değiştirebilir miyim?) bir yanda çağdaş moda dergilerinden (örneğin Vogue Bambini) imgeler/ görsel örneklerle diğer yanda son derece şiddet içeren “Happy Tree Friends” (internetten alınma) çizgi filminin imgelerini birleştiriyorum.

Bu iş dizisinde amaçlanan iki gerçektışı varlığın yüz yüze getirilmesidir: İlki yetişkinlerin/toplumsal beklentilerinin arzulan resmini temsil ediyor ve bunun aracılığıyla çocuğun neyse o (dürtüsel, ne yapacağı belli olmayan, özgür) olma hakkı kendisinden alınıyor. Bu ilk varlık sonradan çizgi filmdeki ikinci/ diğer varlığın hikayesine ekleniyor. Bu birleşim, içinde yaşadığımız sosyolojik ve ekonomik/kapitalist sistemi giderek şimdiki zamanda her zamankinden çok şiddet, yüzleşme ve savaşıla yoğunlaşan davranış biçimleri ve ortak bilincin çapraşık gelişiminin varlığı konusunda artan bir farkındalık süreci aracılığıyla düşünmeye sevk etmeyi amaçlıyor. Aynı zamanda hem özellikle konuyla

“Outside the Jail - Swarming into Sinop”

In my latest series of works “Can I change my career for a little fun?” from the cycle “The Future Belongs To Us” (which consists of paintings and video works) I combine the images/ visual samples taken, on one hand, from contemporary fashion magazines (e.g. Vogue Bambini), and on the other hand, images from the very violent cartoon “Happy Tree Friends” (taken from the internet).

In this series of works the intention is to confront two unreal entities: The first one, which represents the desired picture of the expectations of adults/society, and through which the child’s right to be what he or she is (impulsive, unpredictable, free), is taken away from him/her. This first entity is then inserted into the scenography of the second/other entity – the one of the cartoon. This combination aims at stimulating a reflection of the sociological and economical/capitalist system we live in, through a process of progressive increased awareness of the existence of the devious development of the collective consciousness and the patterns of behavior, which in the present time, more than ever,

Dejan Kaludjerović

1972 yılında
Sırbistan, Belgrad'da
doğdu. Viyana'da
yaşıyor ve çalışıyor.

Born in 1972 in
Belgrade, Serbia. He
lives and works in
Vienna.

www.dejankaludjerovic.net

İlgili hem de korkunç olan şey, şiddet ve korkunun bir eğlence gereksinim ve biçimi haline gelmesidir. Fikir video enstalasyonu kent merkezinde yerel bir dükkanda göstermektir, ticari istikametin konuyla pek ilgisi yok ama bir şeker dükkanı ideal olabilir. Dükkan vitrininde sanat yapıtı rahatsız edici biçimde ve alışılmadık bir bağlamla etkileşime girerek ticari mallarla karışıyor ve onlara katılıyor. İzleyici dükkana girinceye dek videonun sesini duymuyor ama alışveriş ettiğinde huzur veren ama alışılmadık bir şey duyuyor.

65

intensified through violence, confrontation, war. What is particularly relevant and horrific at the same time, is that violence and fear became a need and a form of entertainment. The idea is to display the video installation in a local shop on the city centre, the commercial destination is not so relevant but ideally it could be a candy shop. In the window shop the work of art is mixed and combined with commercial goods at the same time disturbing and interacting with an unusual context. The viewer doesn't hear the sound of the video until he/she enters the shop, but when is shopping he/she hears something peaceful, but unusual.

Johannes Vogl

**“Hayalet Işık ve Gece”
“Ghost Light & The Night”**

Mekan Düzenlemesi

(Video film/14’12” loop, slayt, zaman ayarlayıcı, LCD monitor)

Sanatçının İzniyle

Space Arrangement

(Video film/14’12” loop, slide, timer, LCD monitor)

Courtesy of the Artist

Sinop Belediye Başkanlığı, Fen İşleri Müdürlüğü’nün ve Ufuk Özgenç’in katkılarıyla.

With contributions from Sinop Municipality, Department of Science Affairs and Ufuk Özgenç.

“Hayalet Işık ve Gece”

Sinop’ta Johannes Vogl’un katkısı, kamusal alanda bir heykel ve Sinop Hapisanesi’nde bir oda enstalasyonundan oluşuyordu.

“Hayalet Işık” Karadeniz’in en uç kuzey noktasındaki Sinop sahilinde hurdahıkta bulunan nesnelerle inşa edilen bir yapıyı gösteriyor. Enstalasyonda bir direkte 12 metreye kadar yükseltilebilen ve içindeki tahta tamamen yanınca kadar denize işaret gönderen bir ateş sepetinden oluşuyor.

Bu andan itibaren ateşin sonuna kadar yanışını gösteren bir video yapıldı. Ateş alçılırken güneş doğuyor ve... hiçbir şey olmuyor. Enstalasyonda bu video enerjinin yakılıp mekanda kaybolduğu “Godot’yu Beklerken” anlarında olduğu gibi dışarıya gönderilen ama yanıt alınamayan bir döngü içinde tekrar tekrar görülüyor.

Bu sonsuz döngü gösterilirken aya benzeyen küçük bir ışık çemberi sergi alanının duvarında görünüyor. “Gece”, içinde küçük bir delik olan bir diskin saat motoruyla döndürüldüğü bir slayt projektöründen oluşuyor. Böylece ışık çemberi tüm duvarın üstünde yavaşça bir helezon çizmeye başlıyor ve sonunda tekrar zeminde kayboluyor, kısa zaman sonra tekrar ilk konumuna yükselmeye başlıyor.

67

“Ghost Light & The Night”

At Sinop Johannes Vogl’s contribution consisted of two parts - a sculpture in a public space, and a room installation in Sinop Prison.

“Ghost Light” shows a structure, built at the beach of Sinop, the northernmost point of Turkey by the Black Sea, constructed with objects found at a junk yard. It consists of a fire basket that could be lifted up a pole to the height of 12 meters, sending out a signal to the sea until the load of wood has burned down.

From this moment a video was made, showing the fire burning to its end. While the fire is getting lower, the sun rises and... nothing happens. At the installation, this video appears in a loop, sending out and receiving no answer; again and again, like in moments of “Waiting for Godot”, where energy is fired out and getting lost in space.

While this endless loop is shown, a little light circle, looking like a moon, appears on the wall of the exhibition space. “The Night” consists of a slide projector, in which a disc with a small hole is driven by a clock motor spinning. The light circle starts slowly to describe a helix over the whole wall and finally disappears again on the ground, just to start rising soon again on its first position.

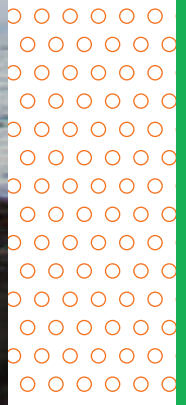
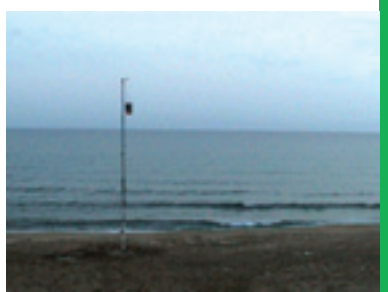
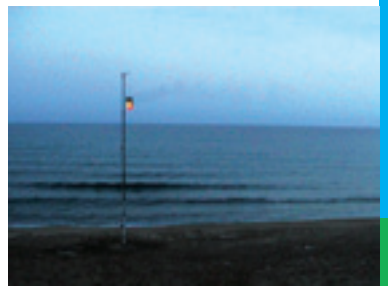
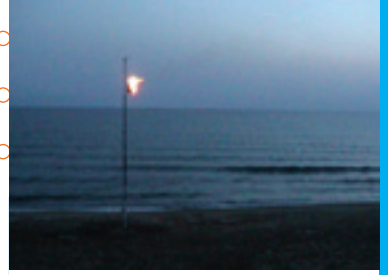
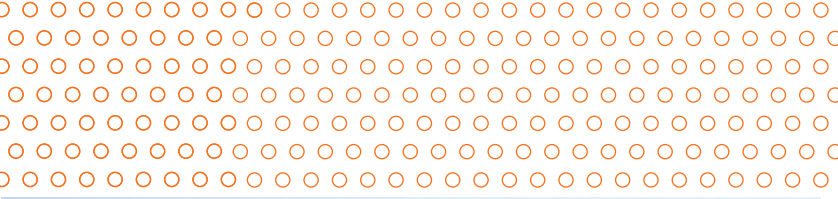
Johannes Vogl

1981 yılında
Almanya,
Kaufbeuren'de
doğdu. Berlin ve
Viyana'da yaşıyor ve
çalışıyor.

Born in 1981 in
Kaufbeuren, Germany.
He lives and works in
Berlin and Vienna.

www.johannesvogel.com

Julie Upmeyer & Ina Stockem

“Sanal Şef - Karadeniz” “Virtual Chef - Black Sea”

Etkileşimli Performans

(Ekşi krema, şeker, yağ, tabldot, tvorog (çiftlik peyniri), su, yumurta, un, tuz, bardak, tencere, kevgir, sebze ve meyve parçacıkları)

Sanatçıların İzniyle

Interactive Performance

(Sour cream, sugar, oil, table d'hôte, tvorog (cottage cheese), water, eggs, flour, salt, glasses, saucepan, slotted spoon, pieces of fruits and vegetables)

Courtesy of the Artists

Sanal Şef - Karadeniz, Julie Upmeyer ve Ina Stockem'in bir işbirliğiydi. Sanal Şef Julie Upmeyer'in bir projesidir.

Sinop Liman Simit Kafe'nin katkılarıyla.

Virtual Chef - Black Sea was a collaboration between Julie Upmeyer and Ina Stockem. Virtual Chef is a project of Julie Upmeyer.

With contribution from Liman Simit Cafe, Sinop.

“Sanal Şef - Karadeniz”

Sanal Şef mekan-ötesi etkileşimli bir yemek yapma deneyimidir.

Bu deneyim, sanat etkinliği açılışı, akşam yemeği partisi ve performansı birleştiriyor. İki yerde bulunan katılımcılar internetle birbirine bağlanarak eşzamanlı olarak bir yemek pişiriyor ve bu arada yemek tarifi, malzemeler ve akla gelen başka her şey konusunda bilgi alışverişinde bulunuyorlar.

Malzemeler önceden iki mekanda bir araya getiriliyor; sokak, dükkan ve insanların (yeniden) keşfedilmesiyle sonuçlanan şehir çapında bir araştırma bu.

Proje fiziksel ve sanal olarak Türkiye, İran, Almanya, Fransa, Polonya, Romanya, ABD, Ukrayna ve dünyada daha birçok yere seyahat etti.

İkinci Sinopale için Sanal Şef Sinop'ta küçük bir çayevinde yer alıyordu. Türkiye'nin çok uç bir noktasında, Karadeniz kıyısının diğer kentleriyle bağlantı kurduk. Ukrayna Odessa'da Natalia ile naklen bir biber dolması mezesi olan 'Odessa-mama'yı pişirdik. Rusya'da küçük bir kıyı kasabasından gelen yemek tarifiyle böğürtlen ve başka meyvelerle içi doldurulmuş küçük bir haşlanmış hamur işi olan 'Vareniki z Tvorogom'u yaptık.

71

“Virtual Chef - Black Sea”

The Virtual Chef is a trans-locational interactive cooking experience.

It combines elements of an art opening, a dinner party and a performance. Connected through the internet, participants in two locations simultaneously cook a dish, while exchanging information about the recipe, ingredients and anything else that comes to mind.

The ingredients are gathered beforehand in both locations; a city-wide quest that results in the (re)discovery of streets, shops and people.

The project has traveled physically and virtually to Turkey, Iran, Germany, France, Poland, Romania, USA, Ukraine and many more locations throughout the world.

For the second edition of Sinopale, Virtual Chef was located in a small tea house in Sinop. On the very edge of Turkey, we connected with other cities on the Black Sea coast. Live with Natalia in Odessa, Ukraine we cooked 'Odessa-mama', a stuffed pepper appetizer. With a recipe from a small coastal village in Russia, we made 'Vareniki z Tvorogom', a small boiled pastry filled with berries, cheese and other fruits.

Julie Upmeyer

1980 yılında ABD,
Detroit'te doğdu.
İstanbul'da yaşıyor
ve çalışıyor.

Born in 1980 in
Detroit, USA. She lives
and works in Istanbul.

www.active-ingredient.net
www.virtual-chef.net

Ina Stockem

1973 yılında
Almanya,
Mönchengladbach'de
doğdu.
Amsterdam'da
yaşıyor ve çalışıyor.

Born in 1973 in
Mönchengladbach,
Germany. She lives
and works in
Amsterdam.

www.peopleonthemove.eu

Natalia: Selam, benim, Natalia. Tarifin İngilizcesi anlaşılır mı? Zira farklı bir dilde tarif vermek çok kendine has bir iş.

Julie: "Tan" nedir?

N: Peynir (ev yapımı), süzme peynir

J: Haa, tamam... krem gibi, iri parçacıklı.

N: Bulgar "brynza"sı gibi

J: Pekala.

J: Neden bu tarifi seçtin?

N: Çünkü hem hazırlaması çabuk, tipik bir yemek, farklı ve neşeli duygular uyandırıyor (renkli biberler).

J: Daha önceden hiç yaptınız mı? Hangi etkinlik kapsamında?

N: Bir süre önce Kadınlar Günü kutlaması için. Her tür (soğuk) şarabın yanında iyi gider. Bugün Odessa çok sıcak.

J: Evet...Denizin karşı yanı burası da çok sıcak.

J: Kadınlar Günü nedir?

N: Diğer ülkelerdeki Anneler Günü gibi bir şey.

J: Çok hoş. Bu tarif kitaplarda da yer alıyor mu, yoksa birisinden mi öğrendiniz?

N: Büyükannemden öğrendim. Bu yüzden de adı mama-anne.

J: Yakın mı oturuyordunuz? Yoksa, ziyarete başka bir yere mi gidiyordunuz?

N: Ben beşinci kuşak (!) Odessalıyım. Hiç Odessa'da bulundunuz mu?

J: Hayır. Hiç bulunmadım.

Şimdi yüzmeye başlarsam yarın akşama orda olurum sanırım.

N: Yazık. Ben de hiç Türkiye'yi ziyaret etmedim. Halbuki burada UKRFERRY diye bir gemi şirketi var ve artık sorun olmuyor çünkü vize gerekli değil.

J: Tarifin çok güzel. Çok teşekkür ederim.

N: Bir şey değil!

Natalia: Hi it's me, Natalia. Is the recipe understandable in English? Cause it is a very specific thing to do a recipe in a different language.

Julie: What is 'tan'?

N: Cheese (home made), cottage

J: Ahh ok...so creamy with chunks

N: Like "brynza" Bulgarian

J: Alright.

J: Why did you choose this recipe?

N: Because it is quick, typical, different and gives bright emotions (colorful pepper).

J: Have you made it before? for what event?

N: Some time ago for Women's Day party. It is good with any kind of wine (cold). Today it is too hot in Odessa.

J: Yes...very hot here too across the sea.

J: What is Women's Day?

N: It is like Mother's Day in different countries.

J: Nice. Is this recipe in books or did you learn it from someone?

N: I learned it from my grandmother, thus the title mama-mother...

J: She lived near you, or did you go for visits somewhere else?

N: I'm a citizen of Odessa, 5th generation. Have you visited Odessa?

J: No, I have never been there.

If I start swimming now I could be there by tomorrow evening I think.

N: It's a pity. I've also never visited Turkey. Although, there is a shipping company called UKRFERRY. Now it is not a problem, visa is not necessary.

J: So beautiful your recipe, thank you!

N: You are welcome!

Maria Cosmes Román

"İsimsiz"

"S/T"

Performans

(Pembe bulaşık eldivenleri, çekiç, çivi)

Sanatçının İzniyle

Performance

(Pink dishwashing gloves, hammer, nails)

Courtesy of the Artist

“İsimsiz”

İşim eşzamanlı olarak entelektüel ve şiirsel olmak üzere ikili bir yöne sahip. Bir yanda benimle diğer insanlar arasındaki ilişkilerle ve onların belli bir bağlam içindeki tepkileriyle ilgilenen antropolog yanım, öte yanda bana ve işime yaklaşımda bulunan insanlarla dolaysız ve estetik bir ilişki kurmak isteyen sanatçı yanım söz konusu.

Performanslarımda ödün yok, huzur bozan bir nokta, etrafımdaki zalimlikten yansıtılmış rahatsız edici ve incelikli, bir tür zalimlik var; hayata ve ötekiyle ilişkilere eleştirel ve gerçekçi bir bakış.

“İsimsiz”, “While we were weaving” adlı diğer yapıtımın tamamlayıcısı. Her ikisinin de kendine özgü bir varlığı var. Genelde bu iki performansı bir arada yapıyorum. İkisinin de merkezinde özellikle ilişkilerin belirsizliği yer alıyor. “While we were weaving”in merkezinde ilişkideki şiddetin daha tatlı ve incelikli yönleri var. “İsimsiz” daha fazla şiddet içeriyor gibi görünüyor ama daha oyunbaz ve ironik bir mizah anlayışı var. Bu performansta bireysel ve toplumsal-ilişkisel arasındaki, iktidar ve bireyle ilişkiler arasındaki bağlantılar üzerine düşünmeye katkıda bulunmayı deneyerek mizahı dramatik unsurlarla ilişkilendiriyorum. Bunu sanatsal eylemi belli bir bağlama, özel bir tarihsel anlamı olan bir şehre katarak ve burada ikamet eden çağdaşların suç ortaklıklarını arayarak yapıyorum.

75

“S/T”

As an artist, my work has an intellectual and poetic side simultaneously; on one hand I am the anthropologist who is interested in the relationship between myself and other people and their reactions to certain circumstances. On the other hand, there is the artist who wants to establish a direct and aesthetic relationship with people who approach me and my work.

In my performances there are no concessions, there are a disquieting point, some disturbing and subtle, reflected cruelty of the cruelty that surrounds me; a critical and realistic glance to the life and the relations with the other.

“No title” is the complementary of “While we were weaving”, each one with its own entity, that I usually perform together. Both are especially centered in the ambiguity of the relations. “While we were weaving” is centered in the sweeter and subtle aspects of violence in a relationship. “No title” seems more violent but has a more playful and ironic sense of humour. In this performance I interrelate the humour with dramatic elements, in an attempt to contribute thoughts about connections between individual and socio-relational, between power and relations with the individual. I do it through the insertion of the artistic action in a certain context, a town with a special historical significance and searching for the complicity of the contemporary residents in it.

Maria Cosmes Román

1963 yılında İspanya,
Barselona'da doğdu.
Barselona'da yaşıyor
ve çalışıyor.

Born in 1963 in
Barcelona, Spain. She
lives and works in
Barcelona.

www.maria-cosmes.org

“Bitki Değiş Tokuşu”

Tekerlekli bir seranın içinde bir bitkiyle Sinop sokaklarında dolaştım. Üç gün boyu esnaflık yapıp bitki alıp verdim, bitkilerin farklı kültür ve oturma odalarındaki biçim ve anlamlarını aradım. 2007’de proje Hollanda’da o yıl 174 farklı milliyeti barındıran bir kent olan Amsterdam’da gerçekleştirilmişti.

Sera 1829’da gemilerle Avrupa’ya bitki taşımak için icat edilmiş taşınabilir bir üretim konteynırı olan Wardian kutusundan esinlenildi. Seranın her yanından geçen sürgüler kutsal bir emaneti taşımaya yarayan sandığa atıfta bulunuyor.

Bilimadamlarının doğayı sınıflandırmak için kullandıkları gibi kategorileri olan bir form ve Polaroid bir fotoğraf makinesi kullanarak her bitkinin bulunduğu evde envanterini çıkardım. Ayrıca bitkilerin deviminin haritasını yaptım. Kişisel ve bilimsel bilgilerin karışımı bitkiyle birlikte yeni sahibine yolculuk etti.

Sanat benim yaşam için modeller-durumlar-yaratma biçimim. Tercih ettiğim şey yok olabilirlik, bu nedenle yıllar içinde kendimi gittikçe geçici olan işlere ve yaşam sanatına odakladım. Ritüellerin, kazanılmış veya dürtüsel davranışın ve başkalarının etkin katılımının önemli rol oynadığı verili, seçilmiş veya yaratılmış bir mekanda durumlar, geçici eylemler yaratıyorum.

79

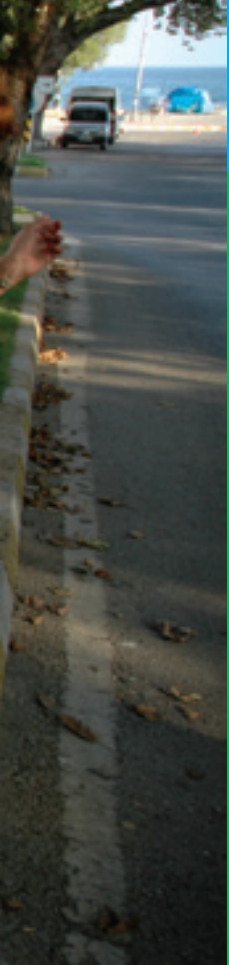
“Plant Exchange”

With a plant in a greenhouse on wheels I wandered through the streets of Sinop. For the duration of the three days I was a tradesman who exchanged plants, looking for the form and meaning of plants in different cultures and living rooms. In 2007 the project was realized in Amsterdam, Holland, a city which had in that year 174 different nationalities.

The greenhouse is inspired by a Wardian Case: a portable propagation container that was invented in 1829 to transport plants on ships to Europe. The bars, which at each side pierce through the greenhouse, refer to a reliquary: a container that is used to transport a relic.

By using a form, with categories like scientists use to classify nature, and a Polaroid camera I made an inventory of each plant at its original home. I also created a map that marked the movement of the plants. The mix of personal and scientific information traveled with the plant to his new owner.

Art is my way of creating models for life: situations. It’s the perishability I prefer, that’s why in the course of years I concentrated more and more on temporary works and life art. I create situations, temporary actions in a given, chosen or created space in which rituals, cultivated or instinctive behavior and the active participation of others play an important role.

Mariëlle Videler

1970'de
Hollanda, Bergen
op Zoom'da doğdu.
Amsterdam'da
yaşıyor ve çalışıyor.

Born in 1970
in Bergen op Zoom,
Netherlands. She lives
and works in
Amsterdam.

www.mariellevideler.nl

Metahaven

“Çiviyazısı (İdeografi)” “Cuneiform (Ideography)”

Posterler, şehir için üretilmiş çivi yazılı pasaportlar

Sanatçıların İzniyle

Posters, passports with cuneiform writings produced for the city

Courtesy of the Artists

Posterler Pınar Demirdağ'ın işbirliğiyle tasarlandı.

Posters were designed in collaboration with Pınar Demirdağ.

“Çiviyazısı (İdeografi)”

Bu projede çiviyazısını araştırdık; Sümerler tarafından geliştirilen ve sonrasında da kadim Yakın Doğu halkları tarafından benimsenen bir yazı sistemi. Bu halklardan biri Anadolu’ya hükmeden ve Sinop’u (Sinope) liman olarak kullanan Hititler’di.

Çiviyazısı, ekonomik işlemleri kayıt altına almanın bir yolu olarak ortaya çıktı. Başlangıçta çiviyazısı tamamen ideografikti (veya logografik) - harfleri nesnelerin resimlerinden oluşuyordu. Zaman içinde çiviyazısının farklı dillere uyumlandırılması gerektiğinden, özgün ideogramlar yeniden kullanıldı ve sözcükleri oluşturan heceleri temsil edecek şekilde uyarlandı. Çiviyazısının talihsizliği ilk ideogram dizisinin sınırlamalarının ve ticaretteki temelinin üstesinden gelinememesiydi. Buna rağmen ideogramlar, yaklaşık 3000 yıl amaçlarına hizmet ettiler.

Biz, halka açık bir şifreleme biçimi olarak Hitit çiviyazısı işaretlerini Sinop duvarlarına afişle astık. Serifli, sıkıştırılmış, döngüsel işaretler kullanılarak çiviyazısının dizgisel bir yorumu yapıldı. Çiviyazısından şifre çözümü yapılması eylemi, kişinin geçmişi açmasını gerektirir, işaretleri okumak tarihi araştırmak demektir.

Çiviyazısı (İdeografi), tarihsel ve tarihsel-sonrası yapı olarak adlandırdığımızı yan yana koymaya çalışır. Yerleşik, kopyalanamaz, tercüme edilemez veya bağlamsızlaştırılmaz ve

83

“Cuneiform (Ideography)”

In this project we have explored the cuneiform script, a writing system which was developed by the Sumerians and later adopted by various people of the Ancient Near East. One of these societies was the Hittites, who ruled over Anatolia and used Sinop (Sinope) as a harbour.

Cuneiform writing started out as a way to record economic transactions. Initially, the cuneiform script was purely ideographic (or logographic) – its characters originate from pictures of objects. As cuneiform had to accommodate different languages over time, the original ideograms were re-used and adapted to represent the syllables that make up words. The tragedy of cuneiform was that the limitations of the initial set of ideograms, and its basis in trade, could not be overcome. Nevertheless, the ideograms served their purpose for about 3000 years.

We post signs in Hittite cuneiform on the walls of Sinop, as a form of public cryptography. The typographic interpretation of cuneiform has been made using the serif, the wedge and the loop. In cuneiform, the act of decryption requires one to unpack the past; to read the signs means to explore history.

Cuneiform (Ideography) attempts to juxtapose what we call historical and post-historical structure. We’ve understood cuneiform writing, and also city walls, archaeological findings, ruins, languages, monuments, religion, mythology, and a variety of political ideologies as

Metahaven

2003 yılında kurulmuş, Amsterdam ve Brüksel merkezli olan Metahaven, görsel kimlik ve mimarlık konularında tasarım ve araştırma üzerine odaklanan bir stüdyodur.

Metahaven, based in Amsterdam and Brussels, is a studio focusing on design and research in visual identity and architecture, founded in 2003.

www.metahaven.net

yerle zamanın belli özelliklerine mecbur olmaları bakımından, çivi yazısının yanı sıra şehir duvarlarını, arkeolojik bulguları, harabeleri, dilleri, anıtları, din, mitoloji ve çeşitli siyasi ideolojileri tarihsel yapı olarak düşündük. Diğer yandan, tarih sonrası yapı yazılımının, barkodların ve bilgi ağlarının, reklam kampanyalarının, havaalanlarının ve tatil oteli zincirlerinin alanı. Tarih sonrası yapı tarihsel veya coğrafi özelliklere, politika veya dine dayanmaksızın yinelenip yayılıyor. Nesneler zamansız ve mekansızdır. Tarih sonrası dünya, enformasyon ekonomisinin, dikkat ekonomisinin dünyası, akışların alanı. Karadeniz kıyısında gerçekleşen bu bienal, bir dereceye kadar tarihsel ve tarih sonrası dünyalar arasında bir yüzleşmedir.

Baştan sona kullanılan (ve bazen de saf tarih sonrası bir tarzda esnetilen ve biçimi bozulan) yazı karakteri Univers'dir. 1957'de Adrian Frutiger tarafından tasarlanan Univers yeni bir akılcılık çağı için, ev aletleri kullanım kılavuzundan, havaalanı tabela sistemlerine kadar her ölçekte kullanılmaya uygundu.

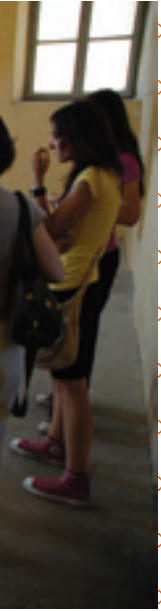
Tarih sonrası dünyanın kilit simgelerinden biri barkod sistemidir. Barkodlar nesnelere iliştilmiş grafik kodlardır. Barkod nesne hakkındaki bilgiyi kodlar. Bu bilgi, kod elektronik bir alet aracılığıyla tarandığında görülür hale gelir. Çeşitli yazarlardan bazı alıntılar Aztek barkodlarına dönüştürdük. Bu tür bir barkod, merkezi bir kare işaretinin etrafında gelişir ve bir Aztek tapınak yapı kompleksini andırır. Yazarlar sadece ad ve soyadlarının baş harfleriyle (M.F. veya A.G. gibi) belirtiliyor. Hapishaneler, ideoloji, toprak ve sınırlar hakkındaki metinlerin barkodlarla şifrelenmesi eylemi tarih sonrası yapıyı ters yüz ederek bu yapıya karşı psikolojik bir mikro başkaldırıya yol açıyor.

85

historical structure in the sense that they are situated, cannot be copied, translated or de-contextualized and are bound to certain particularities of place and time. Post-historical structure on the other hand is the domain of software, of bar codes and information networks, advertising campaigns, airports and resort hotel chains. Post-historical structure repeats and expands while it is not premised on historical or geographical particularities, politics or religion. Objects are timeless and placeless. The post-historical world is the world of the information economy, the attention economy, the space of flows. This biennial taking place at the Black Sea coast is, to some degree, a confrontation between historical and post-historical worlds.

The typeface used throughout (and sometimes stretched and distorted in a genuine post-historical fashion) is Univers. Designed in 1957 by Adrian Frutiger, Univers was suitable for a new era of rationality, to be used on every scale, from household appliance manuals to airport signage systems.

One key symbol of the post-historical world is the bar code system. Bar codes are graphic codes tagged to objects. The bar code encodes information about the object. This information becomes visible as the code is scanned by an electronic device. We have converted a number of citations by various authors into Aztec bar codes. This type of bar code is built around a central square mark which makes it resemble an Aztec temple complex. The writers are indicated simply by their initials (i.e. M.F., or A.G.). The act of encrypting texts about prisons, ideology, territory and borders into bar codes entails a psychological micro-revolt against post-historical structure, hijacking it from inside out.

Rob Sweere

**“Sessiz Gökyüzü”
“Silent Sky”**

Kamusal Alanda Performans
(Fotoğraf makinesi, kamera, merdiven)

Sanatçının İzniyle

Public Performance

(Camera, video camera, ladder)

Courtesy of the Artist

“Sessiz Gökyüzü”

Sessiz Gökyüzü Projesi# dünya çapında bir sanat projesidir. Rob Sweere, bu projede dünyanın birçok farklı ülkesinde insan gruplarını sessizce gökyüzüne bakmaya davet ediyor. Bu insanlar otuz dakika boyu sırtüstü uzanarak bunu yapıyorlar. Her gruptaki insanların birbirleriyle doğal bir bağlantısı var; aile, iş arkadaşı, aynı muhitte yaşıyor vb. olabiliyorlar. Eylemin yapıldığı yerin de bu insan grubuyla bir bağlantısı var. Rob Sweere bu projeye 2004’te başladı ve şimdiye dek Avustralya, Brezilya, İngiltere, Hindistan, Güney Afrika, İsrail ve Hollanda gibi 13 ülkeye gitti.

Türkiye’deki Sessiz Gökyüzü Projesi# 26 numara. Projede yer alan gruptaki kişiler; küratörler, sanatçılar, organizasyon gönüllüleri ve bienal dostları olarak Sinop Bienali ile bağlantılı. Mekan olarak kullanılan yer Sinop Cezaevi; insanların uzun bir süre zor zamanlar geçirdikleri bir yapı ve buranın tarihi hâlâ çok gerçek.

Akşam erken bir saatte grup otuz dakikalığına sessizce gökyüzüne baktı. Hakikaten de sessizlik hakimdi ve herkes buna çok odaklanmıştı. Gökyüzü yavaşça karanyordu.

Eylemden sonra Rob Sweere katılımcılara deneyimlerini sordu. Bir kişi gökyüzünde hızlı hareket eden yıldızlar ve bir süre sonra gökkuşağının belirdiğini gördü. Bir başkası gökte bir

87

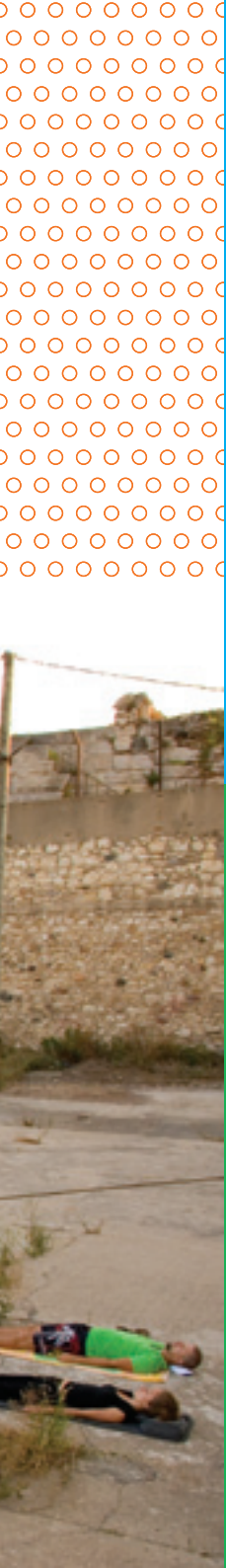
“Silent Sky”

The Silent Sky Project# is a worldwide art project. In this project Rob Sweere invites groups of people in many different countries around the world to look at the sky in silence. These people do this while lying on their back for thirty minutes. Each group of people has a natural connection to each other. They can be family, co-workers, living in the same neighbourhood, etc. The location where the action is happening also has a connection to this group of people. Rob Sweere started the project in 2004 and he has visited 13 countries up until now, including Australia, Brazil, England, India, South-Africa, Israel and Holland.

The Silent Sky Project# in Turkey is number 26. The group is connected to the Sinopale Bienal. They are curators, artists, volunteers for the organisation and friends of the biennial. The location is the Sinop Prison; a building where people have endured difficult times for a long while. The history of the location is still very tangible.

Early in the evening the group looked at the sky in silence for thirty minutes. It was truly silent and everybody was very focused. The sky was slowly turning dark.

After the action Rob Sweere has asked the participants for their experiences. One person saw fast moving stars in the sky and after a while she saw rainbow appearing in the sky. Another

Rob Sweere

1963 yılında
Hollanda, Boxmeer'de
doğdu. Arnhem'de
yaşıyor ve çalışıyor.

Born in 1963 in
Boxmeer, Netherlands.
He lives and works
in Arnhem.

www.robsweere.nl

ışık halesi gördü ve kendisini bunun ortasında hissetti. Birisi eylem sırasında uyudu ve bu çok hoşuna gitti. Bir hanım kendini çok ağır ve melankolik hissetti, diğeri mutlu ve gevşemiş hissetti.

İki kişi gökyüzünden, gökte denizi gördüklerinden, göğün sınırları olmadığından, sonsuz olduğundan ve yukarı bakarken denizin de görülebildiğinden bahsettiler. Aynı zamanda şair Sabahattin Ali'yi düşünüyordı. Sabahattin Ali Sinop Cezaevi'nde tutukluken şu şiiri yazmıştı:

*Görmesen bile denizi
Yukarıya çevir yüzü
Deniz gibidir gökyüzü*

Cezaevinde farklı binaların etrafında yürürken Rob Sweere aynı şeyi düşündü. Böylece eylemin resmini üst köşede denizin görülebileceğİ şekilde yapmaya karar verdi.

Türkiye'den sonra Rob Sweere uzayda yüzergezer büyük bir top gibi olan dünyanın her köşesinden insanları davet edinceye dek başka ülkelere gidecek.

saw a ring of light in the sky and she felt herself in the center of it. One person slept during the action and felt great about it. A lady felt very heavy and melancholic, as the other felt happy and relaxed.

Two participants talked about how they could see the sea in the sky and how the sky has no limits, it is endless, you can see the sea when looking up. They were also thinking about the poet Sabahattin Ali, who wrote this poem while being a prisoner in the Sinop Prison:

*Even though you don't see the sea
Turn your face up
The sky is like the sea*

While walking around the different buildings in the prison, Rob Sweere thought about the same. So he decided to make the photo of the action so that the sea can be seen in the upper corner of the picture.

After Turkey Rob Sweere will visit more countries until he has invited groups of people all around the globe which is like a big ball floating in space.

Roland Stratmann

“Pneuma” “Pneuma”

Enstalasyon

(Şeffaf naylon poşetler, ip, plastik damacınalar, kalem)

Sanatçının İzniyle

Installation

(Transparent nylon bags, rope, plastic carboys, pen)

Courtesy of the Artist

“Pneuma”

Yunanca kökenli Pneuma (ruh, esinti, soluk, hareketlenmiş hava) kelimesi, insani bir gücü nitelemenin yanı sıra kozmolojik bir prensibe de işaret eder. Sözcük anlamına göre Pneuma maddi anlamda düşünülen beden temelinde hareketli hava demek. Stratmann PNEUMA adlı işinde biçim ve içerik olarak bu anlama atıfta bulunuyor. Avluya ve eski Çocuk İslahevi’nin pencerelerine gösterişsiz beyaz plastik torbalar yerleştiriyor. Binanın içindeki ve etrafındaki hava akımından dolayı bunlar rüzgarla dans ediyor ve nefes alıp verir gibi görünüyor.

Eski Çocuk İslahevi’nin duvarları ve hücreleri eskiden tevkif edilmiş çocuk ve gençlerin kaderini halen sezdiriyor. Beden hapsedildiğinde ve alışık olduğu hareket özgürlüğü elinden alındığında geriye ne kalır? Kişi tutuklu olsa bile düşünceleri hür kalabilir mi? Başkalarıyla yaptığı düşünce sohbetlerinden ve toplumsal alışverişten tamamen yoksun, yalıtılmış durumdaki bir insanın gelişimini sürdürebilme imkanı var mıdır? Ruh ve beden birbirinden bağımsız mıdır? Sanatçı, Sinopale için oluşturduğu ikili yerleştirmesinde bu soruların peşinden gidiyor.

Hapishane avlusunda bildik plastik torbalardan oluşan şiirsel görünümlü bir yerleştirme bulunuyor. Torbaların her birinin üzerinde DÜŞÜNMEK kelimesinin 60 dildeki karşılığı yazılı. Rüzgarda dalgalanan bu beyaz bayrak denizi, sadece üzerinde yer alan DÜŞÜNMEK kelimesinin çok sayıdaki tercümesiyle bile, muhtemel düşüncelerin çeşitliliğini ve değişken zenginliğini gösteriyor.

“Pneuma”

Ancient Greek word Pneuma (soul, wind, breath, air in motion) designates a human force, but at the same time points out a cosmological principle. According to its definition, pneuma means air in motion based on the body conceived in the physical sense. In his work titled PNEUMA, Stratmann refers to this meaning as form and content. He places plain white plastic bags in the courtyard and on the windows of the old Reformatory for Children. Because of the air circulation, they seem like they are dancing to the wind and breathing.

The walls and cells of the old Reformatory for Children still shadow out the fates of the children and adolescents once detained. What remains when the body is imprisoned and deprived of the freedom of movement which it used to have? Can the thoughts remain free even when one is detained? Can an isolated person, who is completely deprived of conversations on thoughts with others and social exchange, continue to evolve? Are soul and body independent from one another? The artist pursues these questions through the dual installation that he produced for Sinopale.

In the courtyard of the prison there is a seemingly poetic installation which consists of normal plastic bags. On each one of the bags the word TO THINK is written in 60 languages. This sea of white flags waving in the wind displays the variety and the unsteady richness of probable ways of thinking by the sole virtue of many translations of the word TO THINK. The second installation is produced on the barred windows in the second floor of the Reform-

Roland Stratmann

1964 yılında
Almanya, Sdlohn'da
doğdu. Berlin'de
yaşıyor ve çalışıyor.

Born in 1964 in
Sdlohn, Germany.
He works and lives in
Berlin.

www.rolandstratmann.de

İkinci enstalasyonsa, İslahevi'nin ikinci katındaki parmaklıklı pencerelerde gerçekleştirilmiş. Sinopale'ye hazırlık sürecinde sanatçı, Sinop'a tatile gelenlere ve yerel halka, düşünceleriyle ilgili sorular sormuş ve onlardan cevaplarını alışveriş torbalarının üzerine yazmalarını rica etmiş. Bu yazılar, hiç açığa çıkmamış, bu kasvetli mekanda duyulmadan kaybolup gitmiş ve ebediyete kadar unutulmuş birçok düşünceyi temsilen, şimdi orada asılı duruyor.

Eski Çocuk İslahevi'ndeki yerleştirmeyi üstüne henüz bir şey yazılmamış plastik torbalardan oluşan bir tomar tamamlıyordu. Bu torbalar serginin pek çok ziyaretçisi tarafından kullanıldı ve onların yerleştirme ile mekanın özelliği hakkındaki spontan tepki ve duygusal yorumlarıyla donatıldı.

Roland Stratmann'a ayrılan bölümde naylon poşetlerin üstüne yazarak yanıtlanmak üzere katılımcılara yöneltilen sorular:

- Şu anda ne düşünüyorsunuz?*
- Son zamanlarda üzerinde sıkça düşündüğünüz şey nedir?*
- Son 24 saat içinde düşündüğünüz en önemli şey neydi?*
- Şu anda ne düşünmeyi yeğlediniz?*
- Hakkında en fazla düşünmek istediğiniz şey nedir?*
- Hakkında hiçbir şey düşünmek istemeyeceğiniz şey ne?*
- Birisiyle paylaştığınız en son düşünce neydi?*

93

atory. In the preliminary phase for Sinopale, the artist asked questions to those who came to spend their holidays in Sinop and the citizens about their thoughts and asked them to write their answers on shopping bags. These writings are now hung there and represent the many thoughts that have never been revealed, faded away without being heard in this lugubrious place and forgotten forever.

A bundle of plastic bags, on which nothing had been written yet, completed the installation at the old Reformatory for Children. These bags had been used by many visitors of the exhibition and were decorated with their spontaneous reactions and emotional comments on the installation and the place.

The questions, asked to the participants that were to be answered by writing on the plastic bags at the space reserved for Roland Stratmann, were as follows:

- What do you think right now?*
- What have you been thinking a lot about recently?*
- What was the most important thing that you have been thinking about within the last 24 hours?*
- What would you rather think about right now?*
- What would you like to think about most of the time?*
- What would you rather not think about at all?*
- What was the last thought that you shared with someone?*

Roza El-Hassan

1966 yılında
Macaristan,
Budapeşte’de doğdu.
Budapeşte’de yaşıyor
ve çalışıyor.

Born in 1966 in
Budapest, Hungary.
She lives and works in
Budapest.

www.roza-el-hassan.hu

“Hediyem” “My Gift”

Fotoğraf
Digital Baskı
Sanatçının İzniyle
Photograph
Digital Print
Courtesy of the Artist

“Hediyem”

“Hediyem” doğu ve batıya ilişkin imgelemimizi konu alan birçok projemden biri, hediyein bilinmeyen içeriğine ilişkin hayallerimizi ele alıyor. Hediye verdiğimiz kişiye duyduğumuz sevginin ifadesi olarak görüyor ve fizikötesi, dini hediye kavramını irdeliyor.

Genellikle, kişisel değiş tokuşun bir parçası olan bir nesneyi kamusal alana yerleştirmek -paketlenmiş bir nesne- aynı zamanda siyasi paranoyayı da ele alıyor.

Hediyeyi sunduğum kent veya topluluk, hediyemin içeriğinin -gerçek içeriğinin ya da simgesel bağlantısının- olumlu bir içerik olduğu konusunda bana inanacak mı? Hediyem kabul görecek mi? Yoksa o kamusal alana bırakılmış korku uyandıran şüpheli nesnelerden biri mi sadece? Güzelliğin ve zarafetin beyaz, yarı-saydam nesnesi aracılığıyla, karşılıklı korkuların ve şefkatin o çok karmaşık alanına bir anıt yerleştirmeyi amaçlarım.

“Hediyem” şu anda var olan bu biçimiyle Budapeşte’de yaşayan Bağdatlı film yapımcısı Salam Haddad’ın, kurgusu tarafımdan gerçekleştirilen, benim düşünce ve nesnemi temel alarak çektiği bir fotoğraf yapıtı.

95

“My Gift”

“My Gift” is one of my many projects which deals with our imagination in relation to east and west, it is concerned with the unknown content of the gift. It looks at the gift as an expression of love towards the person that is receiving it and also examines the metaphysical, religious notion of a gift.

Placing an object, which is usually part of a private personal exchange, in a public space - an object, which is wrapped - is also dealing with political paranoia.

Will the city or community to whom I offer a gift believe me, that the content of my gift - the real one or the symbolic contact - has a positive content? Will it be accepted? Or is it just one of the suspicious abandoned objects in a public space causing fear? I’d aim to place a monument into a very complex field of mutual fears and affections through the white semi-transparent object of beauty and gracefulness.

“My Gift” is, in the form as it exists at this moment, a photographic piece of work which is based on my concept and object, made by Salam Haddad, a filmmaker from Baghdad, who lives in Budapest.

NEZAKET EKİCİ

**Beden ve Mimari Performans Atölyesi - Sinop'tan
Yerel Performanslar**

Body and Architecture Performance Workshop - Local
Performances from Sinop

MONALI MEHER

Tapınağımızı Restore Etmek
Restoring Our Temple

EMRE KOYUNCUOĞLU

Çağdaş Oyun Yazarlığı Atölyesi
Contemporary Play Writing Workshop

UMUT SÜDÜAK

"Şehrin Gazetesini Yapmak" Tasarım Atölyesi
"A Newspaper for Sinop" Design Workshop

Proje Yönetmeni Project Manager

Nezaket Ekici

Beden ve Mimari Performans Atölyesi - Sinop'tan Yerel Performanslar

Body And Architecture Performance Workshop - Local Performances From Sinop

Asistan Assistant

Funda Oruç

Atölye Katılımcıları Workshop participants

Ata Türk, Başak Soyöz, Bayram Altınbilezik, Beste Durmuş, Burçak Konukman,
Derya Şanlıtürk, Gülbahar Karaduman

“Beden ve Mimari Performans Atölyesi - Sinop’tan Yerel Performanslar” NEZAKET EKİCİ

Bu atölye çalışmasının hedefleri aşağıdaki gibidir:

- Öğrencilerin bedenlerini mimari ve çevre odaklı olarak, performans düşüncelerini yansıtacak bir araç şeklinde kullanmayı öğrenmeleri,
- Etkilenecekleri ve fikir geliştirecekleri büyük alanları kullanmayı öğrenmeleri,
- Sadece tarihsel değil, sosyal ve kültürel yapıyı da görmeyi öğrenmeleri,
- Öğrencilerin seyirci karşısında bu fikirlerini vücutlarını kullanarak görselleştirmeyi keşfetmeleri ve bu sayede sadece kendilerine değil Sinop halkına da beden ve ruhun doğayla nasıl bütünleştiğini anlatmak için çevre ile çalışmanın ne kadar önemli olduğunu göstermeleridir.

Atölye çalışmalar sırasında öğrenciler ve Sinop’tan katılımcılar performansları için gerekli olan egzersizlerle bedenlerini kullanmayı öğretici konsantrasyon metodlarını öğrendiler.

99

“Body And Architecture Performance Workshop - Local Performances From Sinop” NEZAKET EKİCİ

The objectives of this workshop are as follows:

- Focusing on the architecture and the environment, students will learn to use their body as a means to reflect their performance ideas,
- They will learn to use the big spaces which affect them and about which they will have to develop ideas,
- They will learn to see not only historically but also the social and cultural structure,
- They will learn to visualise these ideas using their bodies before the spectator and they will show, not only to themselves but also to the public in Sinop, how important it is to work with the environment in order to relate how the body and mind are integrated with nature.

During the workshops, the students and participants from Sinop have learnt instructive concentration methods on how to use their bodies through exercises that are required for

Nezaket Ekici

Sanatçı. 1970 yılında
Kırşehir’de doğdu.
Almanya Berlin’de
yaşıyor ve çalışıyor.

Artist. Born 1970 in
Kırşehir, Turkey. She
lives and works in
Berlin, Germany.

www.ekici-art.de

Ayrıca vücutlarını ve zihinlerini yaklaşık iki saat sürecek bir performans için hazırlamayı, zihinsel ve fiziksel sınırlarını genişletmeyi öğrendiler.

Öğrencilerin ve diğer katılımcıların Sinop'tan seçtikleri çeşitli mekanlar onlara sergileyecekleri performanslar için fikir verdi, böylece öğrenciler Sinop mimarisi ve kendi bedenleri arasında iletişim kurmayı öğrendiler.

Bu atölyenin sonucunda katılımcılar yaklaşık iki saat performanslar sergilediler. Performanslar, katılımcıların algısı ve zamana bağlı olarak değiştiği için bu süreçte öğrenciler zihinsel ve fiziksel değişimleri de deneyimlediler. Bu arada öğrenciler, sadece malzemeyi kullanmayı değil, çevresel referansların da performansı bütün kıldığını öğrendiler.

101

their performances. Moreover they have learnt how to prepare their bodies and minds for a performance which will last about two hours, as well as to widen their spiritual and physical limitations.

The various spaces that the students and other participants chose in Sinop gave them ideas for the performances they were going to present, thus the students have learnt how to communicate between the architecture of Sinop and their bodies.

As a result of this workshop, participants gave performances during approximately two hours. As the performances were changing according to the participants' perception and time, within this process the students experienced spiritual as well as physical changes. Meanwhile, the students have learnt not only to use the material but also that environmental references complete the performance.

Ata Türk & Bayram Altınbilezik
"Küresel Isınmaya Hazırlık"
"Preparation for The Global Warming"

Performansımızı halkımızı küresel ısınmaya karşı bilinçlendirmek ve uyarmak için yaptık. Su kaynaklarımızı doğru kullanmaz ve doğaya karşı duyarsız kalırsak, yaşadığımız evreni kendi ellerimizle yaşanamaz hale getirmiş olacağız. Önce içme suyu kaynaklarımızın tükenmesiyle kuraklık yaşayacağız, sonrasında da artan sıcaklık sonucu buzulların erimesiyle sular altında kalacağız... Performans için çeşmenin yanında ve karada kürek çekmeyi bu amaçlarla tercih ettik.

Malzemeler: Şişme bot, 4 adet kürek.

We did this performance in order to raise awareness and warn the public about global warming. If we do not use our water supplies sensibly and we remain insensitive to nature, we will make this universe uninhabitable. First, we will go through drought when our drinking water supplies are depleted, then we will be flooded by melting glaciers as a result of rising temperatures... That is why we chose to row next to the fountain and by the shore.

Materials: Inflatable boat, 4 shovels.

Başak Soyöz
"Tutsak"
"Captive"

Hayatımızdaki zorunluluklar nedeniyle bazen hepimiz kendimizi tutsak edilmiş hissederiz. Herkesin hikayesi farklı olsa da, yaşadığımız aynı ortak duygudur aslında... Bu amaçla bizi tutsak eden mecburiyet ipinden kurtulup, özgürlüğün sularına ulaşma çabasını sembolize ediyorum.

Malzemeler: Siyah lastik, siyah kumaş.

At times we all feel like captives due to the obligations in our lives. Even though we all have a different story, what we experience is a very common feeling. Having this aim, I symbolise our struggle to brake free from the ties of compulsion and reach the seas of freedom.

Materials: Black rubber, black fabric.

Beste Durmuş
“Sinop’un Nefreti”
“The Hatred of Sinop”

Sinop’la ilgili sevmediğiniz her şeyi kağıtlara yazarak içinizi dökmeniz için bir masa hazırladım. Katılımcılar nefretlerini akıttıkları bu kağıtları bütün öfkeleri ve hırsları geçene kadar avuçlarında buruşturup, metal kutuya atarak rahatladılar. Kutu Sinop halkının nefretiyle dolduğu zaman, tıpkı bir tören gibi herkese kibritler dağıtıldı ve kağıtları yakıp nefretimizi hep birlikte yok ettik.

Malzemeler: Masa, kağıt, kalem, metal kutu, kibrit.

I arranged a table so that you can write down on paper and get off your chest everything that you do not like about Sinop. The participants crumpled up the paper that they had poured out their hatred on until all their anger and fury was gone and then they calmed down by throwing the crumpled paper in the metal box. When the box was full with the citizens’ hatred, just like a ceremony, matches were distributed to everybody, we burned the papers and eliminated our hatred all together.

Materials: Table, paper, pen, metal box, matches.

Burçak Konukman
“Farkındalık İçin Davet”
“Invitation for Awareness”

Her gün önünden geçip denize ve ufka baktığımız aşıklar yolunda farklı bir deneyim, yeni bir bakış açısı... Kırmızı halı üzerine yerleştirilen kürsüyle mekan içinde mekan yarattım, bu yeni mekanda alışıldık nesneleri kullanarak bireysel deneyimler yaşadığımız bir süreci paylaşmak istedim. Bu kısa deneyim, alışıldık nesneler ve mekanların belki de daha önce hiç fark etmediğiniz yönlerini keşfetmenizi sağladı. Belki de kendinizi tekrar keşfedeceğiniz bir süreç deneyimlediniz.

Malzemeler: Kırmızı halı, kürsü, çerçeve, fener, gözlük, çiçek, biblo, dürbün, oyuncak gemi vb.

A new experience, a different viewpoint on the lovers path where we pass by and look up to the horizon every day... With the desk placed on the red carpet I created a space within a space. Using familiar objects within this new space, I wished to share a process where you have individual experiences. Maybe this short experience allowed you to discover aspects of familiar objects and spaces that you have never noticed before. Or maybe you experienced a process where you will rediscover yourself.

Materials: Red carpet, desk, frame, torch, spectacles, flower, knick knacks, binoculars, toy ship, etc.

Derya Şanlıtürk
“Süregelen Hayat”
“The On-going Life”

Çay bahçelerinde oturan farklı insanların aslında hep aynı şeyleri tekrar edışı dikkatimi çekti. Farklı hayatlara sahip olsak dahi, aynı rutinin içindeyiz. Gün içinde değişik mekanlarda, değişik zamanlarda yaptığımız eylemler bir sonraki gün yine tekrarlanıyor. Zaman akmaya devam ederken süregelen hayatımızı hareketli görünse bile, tıpkı sallanan sandalye gibi sadece aynı eylemlerin rutin tekrarından oluşan durağanlıkta kalıyor. Ayna karşısında yaptığım bu eylem kendimle iç hesaplaşmamdır.

Malzemeler: Sallanan sandalye, ayna, dalgıç kıyafeti.

The fact that different people sitting in tea gardens reiterate the same things caught my attention. Even if we have different lives, we are in the same routine. The actions that we do in a day at different places and different times are repeated the following day. While time goes by, even though our on-going life is seemingly moving, just like a rocking chair, it remains only at the inertia composed of the routine reiteration of the same acts. This action that I do in front of the mirror is my inner confrontation.

Materials: Rocking chair, mirror, diving suit.

Gülbahar Karaduman "Anı Ağacı" "Memory Tree"

Yaşlılar binasının önünden geçerken oturmakta olan yaşlıların yalnızlığını gördüm... Onlar için bir şeyler yapabileceğimi düşünerek, kimseyle paylaşamadıkları yalnızlıklarını ve anılarını kağıtlara dökmelerini istedim. Unutulmaya yüz tutmuş bu anıları ağaç dallarına asarak orada tekrar canlanmalarını amaçladım. Performans saatinde anı ağacını görmeye gelenler, suyun ağaca hayat verışı gibi bu anı yapraklarına tekrar hayat verdiler.

Malzemeler: Saman kağıdı, kalem, misina, kanca, koltuk.

I saw the loneliness of elderly people who were sitting as I was passing by their building... I thought I could do something for them and asked them to write on paper and describe their loneliness and the memories that they could not tell anyone. Hanging these fading memories on the tree, I aimed to revive them. People who came to see the memory tree at the performance hour revived these memory leaves as the water refreshes the tree.

Materials: Straw paper, pen, fish line, hook, armchair

Proje Yönetmeni Project Manager

Monali Meher

Tapınağımızı Restore Etmek Restoring Our Temple

Atölye Katılımcıları Workshop Participants

Ata Türk, Başak Soyöz, Burçak Konukman, Canan Günaştı, Çağrı Baş,
Deniz Erdem, Ezgi Yalçın, Funda Oruç, Murat Tahtacı, Rabia
Karaboğa, Şeyda Yazıcı, Tuğba Şeker, Tutlu Ünlütürk

Tapınağımızı Restore Etmek I Restoring our Temple I

(Looped, ses, süre 6.59 dakika, editions: 1/3 + 2 a. p.)

(Looped, sound, duration 6.59 minutes, editions: 1/3 + 2 a. p.)

Tapınağımızı Restore Etmek II Restoring our Temple II

(Looped, ses, süre 3.05 dakika, editions: 1/3 + 2 a. p.)

(Looped, sound, duration 3.05 minutes, editions: 1/3 + 2 a. p.)

“Tapınağımızı Restore Etmek” MONALI MEHER

“Tapınağımızı Restore Etmek” I ve II videoları 2. Sinop Bienali “Şeylerin Yeni Düzeni”nde yaratıldı. Bienalin bu teması üzerine Türkiye’nin en kuzey noktasındaki tarihsel kent Sinop’ta yaşayan öğrencilerle bir atölye çalışması yapmaya davet edilmiştim.

Bu “yeni” olasılıkla sanat yapımında sürekli olarak yeniliği savunan çağdaş sanat sisteminin kibrini ima etmek için iki anlamlı bir deyiş, aynı zamanda da bölgemizdeki siyasi ve ekonomik meselelerin durumu hakkında şüpheli bir düşünce olarak kullanılıyor. Beş dakikada bir “bir yeni”nin icat edildiği ve bunun kimi zaman yeni bir kriz olarak ortaya çıktığı bir çağda, kendimizi gündelik yaşantımızı ve bütün yaşamımızı etkileyen “siyasi, ekonomik ve kültürel yeni”yi sorgulamak zorunda hissediyoruz. “Bir değer olarak yeni, şimdilerde kaybolmuş bir şey” (Nicholas Bourriaud, Karen Moss’la yaptığı röportajdan). Dolayısıyla, “yeni”yi kullanarak ve sanatçıların yeni şeyler yapmadığını bilerek, halkın şeylerin yeniliği konusundaki çelişkili uzlaşımlarına meydan okuyoruz. (Küratör Beral Madra’nın metni)

Bu iki video “Tapınaklarımızı Restore Etmek” atölye çalışmasının sonuçları. Tapınaklarımızı restore etme süreci: Kendi bedenlerimizi yeniden enerji kazandırma anlamında. Kendimizi, bedenlerimizi, zihinlerimizi dinçleştirmenin ve grup olarak yaratılan or-

109

“Restoring Our Temple” MONALI MEHER

The Videos “Restoring our Temple” I & II were created during the 2nd Sinop Biennial, “The New Order of Things”. I was invited to conduct a workshop on the theme of Sinopale, involving local students of Sinop, the historical town at the northernmost point of Turkey.

This “new” is employed possibly as an ambiguous term to imply the vanity of contemporary art system to continuously advocate the newness in art making, but also as a skeptical reflection on the state of political and economical affairs in our territory. In the age of inventing “a new” every five minutes which sometimes turns out to be a new crisis, we feel obliged to question the “political, economical and cultural new” that effects our everyday and lifetime. “The new as a value is something which is gone now.” (Nicholas Bourriaud, in his interview with Karen Moss) Thus, by using “new” and knowing that artists are not doing new things, we challenge the public’s paradox conventions on the newness of things. (Text By Curator Beral Madra)

These 2 videos are the result of the workshop “Restoring Our Temples”. The process of restoring our temples: in the sense of re-energizing our own bodies. Another order of rejuvenating ourselves, our bodies, minds and recognizing the benefit of collective energy created as a group. The participants in this workshop chose to sit crossed legged on

Monali Meher

Sanatçı. 1969
yılında Hindistan,
Pune'da doğdu.
Amsterdam'da
yaşıyor ve çalışıyor.

Artist. Born in 1969
in Pune, India. She
lives and works in
Amsterdam.

www.monalimeher.com

tak enerjinin yararını görmenin bir başka usulü. Bu atölye çalışmasına katılanlar bağdaş kurarak yere oturmayı ve dairesel bir hareketle bedenlerini bellerinden yukarı doğru döndürmeyi seçtiler. Belli bir süre için bu hareketi tekrar ederek kendi iç benliklerine odaklandılar. Bu, şiddet veya savaş yerine kendimizi anlamlı etkinliklere vermeyi nasıl öğrenebileceğimize dair bir örnek.

Atölye çalışmalarını Sinop kentinde cezaevi ve deniz kenarı gibi farklı yerlerde yapıldı. Grup kamusal alanlarla ilişkili olarak farklı hareket ve enerjiler yaratmak üzere farklı tertipler (yapı olarak, bir grubun 'Yeni Beden'i) halinde düzenlenmişti.

Birinci videoda kullanılan ses (atölye çalışmasının bir parçası) yerel Karadeniz Sufi müziğinden alınma. İkinci videodaki ses deniz ve çevresi.

the ground and rotate their bodies from the waist upwards in a circular motion. By repeating this movement for a certain amount of time, they focused on their inner self. This is one example of how we can learn to engage ourselves in meaningful activities rather than violence or war.

The workshop was held at different locations in the city of Sinop such as in the prison and by the seaside. The group was arranged in different orders (as structures, 'New Body' of a group) in relation to the public spaces so as to create different movements & energies.

The sound used in the video I (which was part of the actual workshop) is taken from local Black Sea Sufi music. The sound in Video II is the Sea and its surroundings.

Proje Yönetmeni Project Manager
Emre Koyuncuoğlu

Çağdaş Oyun Yazarlığı Atölyesi Contemporary Play Writing Workshop

Katılan Oyun Yazarları Participating Playwrights
Mehmet Kuvvet - Trabzon, Ömer Turan - Trabzon, Selvin Yaltır - İstanbul, Zafer Gecegörür - Bartın,
Duygu Dalyanoğlu - İzmit, Zehra Konukman - Sinop

Tiyatro Yönetmenleri Theater Directors
Hülya Karakaş (İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları İstanbul Metropolitan Municipality City Theaters)
Zafer Gecegörür (Bartın Bölge Tiyatrosu Bartın Regional Theater)
Nihat Alptekin (İstanbul Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları İstanbul Metropolitan Municipality City Theaters)
Erhan Kaya (Sinop Sanat Tiyatrosu Sinop Art Theater)

Dekor, Kostüm, Aksesuar, Sahne Koordinatörü Decor, Costume, Accessoire, Stage Coordinator
Can Tuğcuoğlu

“Çağdaş Oyun Yazarlığı Atölyesi” EMRE KOYUNCUOĞLU

Sinopale’de kapsamında gerçekleşen “Çağdaş Oyun Yazarlığı Atölyesi” o yıl yaptığım yazarlık atölyelerinin ikincisi oldu ve ikisi de altı tane ‘ilk oyunlarını yazar’ yazar ortaya çıkardı. Bu çok sevindirici. İlk atölye, Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü’nde kültür dersleri kapsamında “Farklı Mekanlar için Oyun Yazarlığı” adı altında iki sömestr süren bir dersti. Yazarlık dersinin başarılı sonuç vermesi, ülkemizde çağdaş oyun yazma projesini farklı şekillerde geliştirme fikrini doğurdu. Türk tiyatrosunda hep bir yazar eksikliğinden bahsedilir. Aslında yazar vardır ama güncel olanı ve belli bir seyirciyi düşünerek, onun problematigiyle doğru işleyecek konuları, seyircinin kendisinden karakterleri sahnede görebildiği yeni oyunlar çok azdır.

Sinopale’nin Genel Sanat Yönetmeni Melih Görgün, “Bu yıl Sinopale’de tiyatro atölyeleri yapalım. Bir düşünsene...” dediğinde ona halihazırda üzerinde çalıştığım bu projeyi önerdim. “Sinoplular için oyunlar yazalım. Bir yazarlık atölyesi ve sonra da yerel katılımı uygulama çalışması yapalım ve oyunları Bienal’de sahneleyelim,” dedim. Daha sonra, Melih Görgün, ve Avrupa Kültür Derneği Başkanı Mahir Namur’la bu projenin Karadeniz’de kıyısı olan iki şehrin ortak projesi olmasının bize bir yol açacağını düşündük (Sanatçı olarak çalıştığım Kocaeli ve davet aldığım Sinop kenti arasında). Daha sonra aklıma, Sinop’ta yazılıp kurgulanacak oyunları Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları’nın Tır Sahnesi’nde sahneleme fikri geldi. Kocaeli B.B. Şehir Tiyatrosu Genel Sanat Yönetmeni Nejat Birecik’e konuyu açtım, çok sıcak karşıladı. Yine bu düşünceyle bağlantılı olarak: Oyun yazarlığı projesine katılacak yazar adaylarının diğer Karadeniz kentlerinden geliyor olmalarının katılımcılara ortak bir dil sağlanması ve aynı

113

“Contemporary Play Writing Workshop” EMRE KOYUNCUOĞLU

“Contemporary Play Writing Workshop” carried out within the scope of the Sinopale was the second writing workshop that I made that year and both brought out six writers “who wrote their first play”, which is quite satisfactory. The first workshop was a class titled “Play Writing for Different Spaces” lasting for two terms within the scope of cultural studies at Boğaziçi University English Language and Literature Department. The fact that the writing class was successful, brought about the idea to enhance the contemporary play writing project in different ways in our country. The lack of writers in Turkish theatre is often mentioned. In fact, there are writers but few new plays which consider the reality and a specific audience and elaborate their problems -the spectators are rarely able to relate to the characters.

When Melih Görgün, the Artistic Director of Sinopale, said “Let’s make theatre workshops in Sinopale this year, just think about it...”, I proposed the project that I am currently working on to him. I said, “Let’s write plays for the public of Sinop. Let’s make a writing workshop and then practice work with local participation and stage the plays at the Biennial.” Then together with Melih Görgün and Mahir Namur, the President of the European Cultural Association, we thought that if this project were the common project of the two cities on the Black Sea coast, that could provide us with a new path (Between Kocaeli where I work as an artist and the city of Sinop where I was invited). Later on I had the idea to stage the plays written and edited in Sinop at the Tır Stage of Kocaeli Metropolitan Municipality City Theater. I talked about it to Nejat Birecik, Kocaeli Metropolitan Municipality City Theater Artistic Director, who welcomed the idea warmly. Still related to this idea: I thought that it would be a good step, if the candi-

Emre Koyuncuoğlu

Yönetmen, oyuncu,
koreograf,
performans sanatçısı.
1966 yılında
İstanbul'da doğdu.
İstanbul'da yaşıyor
ve çalışıyor.

Director, performer,
choreographer,
performance artist.
Born in 1966 in
Istanbul, Turkey. She
lives and works in
Istanbul.

www.emrekoyuncuoglu.net

date writers who participate in the play writing project were coming from other Black Sea cities, in order to find a common language for the participants and also to support the cultural collaboration and production between Black Sea cities. The first institution whose door we knocked was the State Theater of Trabzon. Dilek Güven, one of the artists of this theater, in collaboration with all cultural institutions in Trabzon searched for candidate playwrights who would like to get involved in this project. And she connected me with Mehmet Kuvvet and Ömer Turan from Trabzon Arts House, who were interested in the project and have already signed up for several works in the field of literature. Then of course, my friend from Bartın, Founder and Artistic Director of the Bartın Regional Theater, Zafer Gecegörür - we have supported each other for many years in several theater works - he put me in contact with other professional and semi-professional theaters in the Black Sea Region. Everybody that I got in touch with seemed quite eager and interested in the project. The project has been a good start with respect to the collaboration, interaction and common production between the theaters on the Black Sea coast.

We started the workshops with six playwrights from Istanbul, Kocaeli, Bartın, Sinop and Trabzon. We were going to write plays which concerned Sinop and the public of Sinop. As the writing workshop was going on, we were trying to get to know Sinop better and to collect details related to its actual problems. The playwrights would write their plays within one week, afterwards directors would get involved and make the plays ready to be staged within five days. And Tır would be arranged for these plays and the premieres would be realised successively. Can Tuğcuoğlu, a young decor and costume designer, provided stage arrangements and costumes for the six plays with materials that he collected from tradespeople,

zamanda Karadeniz kentleri arasında kültürel işbirliği ve kültürel üretimin desteklenmesi için iyi bir adım olacağını düşündüm. Kapısını ilk çaldığımız kurum Trabzon Devlet Tiyatrosu oldu. Tiyatronun sanatçılarından Dilek Güven, Trabzon'daki tüm kültür kurumlarıyla işbirliği içinde projeye katılmak isteyen oyun yazarı adaylarını araştırdı. Ve Trabzon Sanat Evi'nden projeye ilgilenen, zaten edebiyat alanında bir çok esere imza atmış Mehmet Kuvvet ve Ömer Turan ile beni ilişkilendirdi. Tabii, arkasından yıllardır beraber tiyatrodaki birçok işte birbirimize destek verdiğimiz Bartın'dan arkadaşım, Bartın Bölge Tiyatrosu kurucusu ve Sanat Yönetmeni Zafer Gecegörür, Karadeniz'deki diğer profesyonel ve yarı-profesyonel tiyatrolarla bağlantıya geçmemi sağladı. Görüştüğüm herkes bu projeye çok istekli ve ilgili davranıyordu. Bu proje Karadeniz'e sahili olan tiyatroların kendi aralarında işbirliği, ilişkisi ve ortak üretimi adına iyi bir başlangıç yaptı.

İstanbul, Kocaeli, Bartın, Sinop ve Trabzon'dan altı yazarla başladık çalışmalara. Sinop'u, Sinoplu'yu ilgilendiren oyunlar yazacaktık. Bir yandan yazarlık atölyesi devam ederken, bir yandan Sinop'u tanımaya, güncel problematiğiyle ilgili detaylar toplamaya çalışıyorduk. Yazarlar bir hafta içinde oyunlarını yazacak, sonrasında yönetmenler gelecek ve onlar da 5 günde oyunları sahnelemeye hazır duruma getireceklerdi. Ve Tır bu oyunlar için hazırlanacak ve art arda prömiyerleri gerçekleştirecekti. Genç bir dekor ve kostüm tasarımcısı olan Can Tuğcuoğlu üç gün içinde esnaftan, eşraftan, Sinop Sanat Tiyatrosu'ndan ve Bienal'den topladığı malzemelerle 6 oyuna sahne düzenlemesi ve kostüm sağladı. Bu aşında kendi içinde her aşamasında kalabalıklaşan ve gittikçe hızlanan bir maraton ya da kendi içinde kolektif/komünal bir yoktan var etme ve paylaşma performansıydı. Performanstı ama, aşında tüm

115

local notables, the Sinop Art Theater and the Biennial within three days. Actually, this was a marathon getting cluttered and faster at every stage or a collective/communal performance to create from scratch and to share. It was a performance, but actually all the effort was also to support the new playwrights. The directors Hülya Karakaş, Nihat Alptekin from Istanbul, Erhan Kaya from Sinop and Zafer Gecegörür from Bartın worked with the playwrights during the staging and they were solving the technical problems originating from the text together with the playwrights. The playwright was witnessing all the phases of his play, monitoring how the text was being implemented and embodied on the stage and sometimes he was bringing back his play after editing it. Certainly, the applause of the spectators were the biggest gift that motivated the playwrights to write a second play.

Playwright Duygu Dalyanoğlu who participated on the project from Izmit and Zafer Gecegörür from Bartın looked at the nuclear power plant in their plays, Mehmet Kuvvet and Ömer Turan referred to the socio-political past of Turkey in their plays with a family drama/ or love story experienced in Sinop. Selvin Yaltır who participated from Istanbul narrated the story of a friendship between two women and their later choices in life, their encounter and their settlements with spaces specific to Sinop and Zehra Konukman who participated in the workshop from Sinop reflected on stage the story of the struggle for survival of a young man living in Sinop.

As these plays about Sinop were staged, of course we did not have lack of spectators. Since all the rehearsals of the plays were carried out in the open space, on the Tır Stage that was pulled out on a path where the public of Sinop were walking around, the plays were pro-

çaba, yeni yazara destek olmak içindi bir yandan da. Yönetmenler İstanbul'dan Hülya Karakaş, Nihat Alptekin, Sinop'tan Erhan Kaya ve Bartın'dan Zafer Gecegörür sahneleme süresinde yazarlarla beraber çalışıp, oyunlarda metinden kaynaklanan teknik sorunları yazarlarla birlikte çözüyorlardı. Yazar, kaleme aldığı oyunun her aşamasına tanık oluyor, metnin sahnede nasıl gerçekleştiğini, ete kemiğe büründüğünü izliyor, bazen de kendi oyununu düzelterek geri getiriyordu. Tabii seyircinin alkışı da yazarları bir ikinci oyunu yazmaya motive eden en büyük hediye oluyordu.

İzmit'ten projeye katılan yazar Duygu Dalyanoğlu, ve Bartın'dan katılan Zafer Gecegörür yazdıkları oyunlarında nükleer santral temasını işlerken, Mehmet Kuvvet ve Ömer Turan oyunlarında, Sinop'ta yaşanan bir aile dramı/ya da bir aşk hikayesi üzerinden Türkiye'nin sosyo-politik geçmişine gönderme yapıyorlardı. İstanbul'dan katılan Selvin Yaltır, iki kadının dostluğunun ve sonrasında hayat tercihlerinin, karşılaşma ve hesaplaşmalarının hikayesini Sinop'a ait özgün mekanlarla anlatırken, Sinop'tan atölyeye katılan Zehra Konukman ekonomik sıkıntılar yaşayan Sinoplu bir gencin yaşam mücadelesinin hikayesini sahneye yansıtıyordu.

Bu kadar Sinop üzerine konuşan oyunlar sahnelenince, seyirci sorununuz tabii ki hiç olmadı. Oyunların provalarının hepsi açık alanda, Sinop halkının dolaşmak ve gezmek için kullandıkları yol üstüne çektiğimiz Tır Sahne'de gerçekleştiğinden, neredeyse 24 saat oyunların tanıtımı gerçekleşiyor ve provalar halk tarafından saatlerce seyrediliyordu. Bu bir anlamda seyirci ile tiyatro sahneleme sürecinin yakından takibine olanak tanıyor ve seyirciyi tiyatronun içine alma, tiyatroyu sevdirmeye, yakınlaştırmaya hatta dokunulur hale getirme,

moted for almost 24 hours a day and the rehearsals were being watched by the public for hours. This, in a sense, allowed the close follow up of the staging process with the spectator and made possible for the spectator to get involved, relate to, familiarize and adopt the theater, even to make the theater tangible. The fact that the plays were about Sinop; the nuclear power plant, unemployment, the other status of the city, prison-city concept, references to the recent political history, the symbolic historic characters of Sinop taking role in the plays as play characters and that the spectators could re-read them within different stories, certainly made possible the emergence of a dynamic which interested the spectators very much, met their theatrical needs and provoked them to have a warm relationship with it.

Another positive aspect of the project was that all the actors of the Sinop Art Theater were involved in the project voluntarily. Perhaps the aesthetics created together by such a mixed team, to work with the dynamics of different directors, different actors and different writers, have provided new experiences for these mostly young performers. They developed the capacity to adapt themselves to the other-aesthetic created by the encounter and working together, which in my opinion gave an incredible possibility, for a city that has only one theater, in respect of working and opening to the nation.

For me what is most important is to achieve what seems to be utopian... Namely, to make such a theatre that people who just met, who had come together for a 'common goal and need' realise the implementation of six plays and present them to the spectator with great

kendilerinden birileri kılma durumunu sağlıyordu. Oyunların Sinop üzerine olması, nükleer santral, işsizlik, şehrin ötekileştirilmiş durumu, hapishane-kent kavramı, yakın siyasi tarihe göndermeler, Sinop'un sembolik tarihi kişiliklerinin oyunlarda oyun karakteri olarak yerlerini alması ve onları farklı hikayeler içinde yeniden okumalarının sağlanması tabii seyirciyi yine çok ilgilendiren, tiyatral anlamda ihtiyaçlarını karşılayan ve sıcak ilişki kurmalarına neden olan bir dinamik oluşmasını sağlıyordu.

Projenin bir başka olumlu tarafı, Sinop Sanat Tiyatrosu'nun tüm oyuncularının gönüllü olarak projenin içinde var olmalarıydı. Belki de bu kadar karışık bir ekibin beraber oluşturduğu estetik, farklı yönetmenler, farklı oyuncular ve farklı yazar dinamikleriyle birlikte çalışmak, bu çoğu genç olan oyuncuların deneyimlerine deneyim kattı. Karşılaşmanın yarattığı öteki-estetiğe uyum ve beraber çalışma yeteneğini geliştirdiler, ki bu tek tiyatrosu olan bir kent için bence inanılmaz bir çalışma ve ulusala açılma olanağı sağladı.

Benim için en önemlisi, ütöpk gibi görünen şeyi başarmak... Yani öyle bir tiyatro yapmak ki, birbirini o an tanımış, 'ortak amaç ve ihtiyaç' adına bir araya gelmiş insanların büyük bir 'key-if ve istekle' bir arada 6 tane oyunu hayata geçirip seyircisiyle buluşmasını gerçekleştirmek ve bir arada olmanın ve herkes için olumlu sonuçlar doğuran bir ürüne emek vermenin güzelliğini hissetmek, ve yaptıklarımızdan gurur duyabilmek.

Bu biraz da galiba Sinop'un havasından suyundan ve özgün kültüründen kaynaklandı. Ve tabii ki, Sinopale'nin başarısından.

117

'joy and eagerness', to feel the beauty of being together, to work hard for a product which brings about positive results for everyone and to be able to be proud of what you do.

I guess this also stemmed from the atmosphere and specific culture of Sinop. And of course from the success of Sinopale.

"Kale İçinde(n) Bir Ses"

"A Voice (From The) Inside of the Fortress"

Yazan Playwright: Duygu Dalıanoğlu

Yöneten Director: Nihat Alptekin

Oyuncular Performers

Kadın Woman: Gülbahar Karaduman

Adam Man: Murat Demir

Hamdi (Görevli Employee): Ali Camgöz

Melihat: Başak Soyöz

Meliha: Ezgi Yalçın

Sahne Geçişleri Scene Transition

Şeyda Yazıcı

"... İstersen su perisi Sinope'ye de, istersen Amazon kraliçesi Sinope'ye, istersen Atinalı meşhur fahişe Sinope'ye de... Ya da sadece Sinop'a de... Zamanında uçan kartal ile yunus burada artık yaşayamaz olmuşlar bu coğrafyada, terk etmişler Sinop'u; sürgün gelenler de bitince sürgünleri "Allahasımarladık" demişler..."

Kale İçinde(n) Bir Ses, "Sinop'a nükleer santral yapılsa ne olurdu?" sorusundan hareketle yazılmış bir oyun... Yakın bir gelecekte geçiyor... Geçmiş ve gelecek bir arada demek daha doğru olur belki de... Ya da sürgün kent Sinop'ta, sürgün kalmayı isteyen ilk adamın hikayesi demek...

"...Tell the nymph Sinope, or tell the Amazon queen Sinope, or tell the famous Athenian prostitute Sinope... Or tell just Sinop if you like... The eagle that was once flying and the dolphin could not live here anymore, in this geography and left Sinop; and the exiled ones bade "Farewell" when their exile was over..."

A Voice (From the) Inside of the Fortress, is a play based on the question "What would happen if a nuclear power plant were built in Sinop?" ... It occurs in the near future... Perhaps it would be more accurate to say that the past and future are together... Or to say that it is the story of the first man who wants to stay as an exile in the exile city Sinop...

Sinop'ta kurulmaya kalkılan nükleer ve termik santrale, santral inşaatında çalışan iki uç noktadaki işçinin gözüyle bakılmaktadır.

İnşaatın, dolayısıyla santralin patronu işçilere kötü davranmaktadır. Halkın, sivil toplum örgütlerinin yanlış algılamasını sağlamak ve merkezi ve yerel yöneticilerin bu konuda yanlış uygulamalara soka-bilmek için bir de "Danışman" çalıştırmaktadır.

İlk zamanlardaki duyarsızlık, bir kişinin başlattığı çabayla giderek yerini halkta bir bilinçlenmeye bırakmıştır. Başlangıçta "O" diye anılan gizemli kişi oyunun sonunda süpriz bir isim olarak karşımıza çıkmakta ve oyun tüm Sinoplular'ın ve inşaatteki işçilerin eylemleriyle bitmektedir.

Alternatif ve doğal olarak elde edilebilen güneş ve rüzgar enerjileri varken, doğaya, insana zarar veren nükleer ve termik santrallere bir başkaldırışı traji-komik işleyen bir oyundur bu.

The nuclear and thermal power plant that is planned to be built in Sinop is seen through the eyes of two workers from the construction site who take two opposite stands.

The boss of the construction, thereby of the power plant, treats workers badly. He employs a "Consultant" in order to make the citizens and the civil society misperceive, and engage central and local authorities in wrong doings in this respect.

Through the attempt of an individual, the initial indifference felt among citizens gradually turned into awareness. At the end of the game, we see the mysterious character "He" at the beginning, as a surprise name, and the play ends with the actions of all Sinop citizens and construction workers.

This is a tragicomic play which deals with the revolt against the nuclear and thermal power plants that harm nature and humans, whereas there are solar and wind energies that can be obtained alternatively and naturally.

"Burnunu Sok-ma Sinop Burnuna"
"Do-Not Stick Your Nose into the
Sinop Cape**"

Yazan Author: Zafer Gecegörür
Yöneten Director: Nihat Alptekin

Oyuncular Performers

Yılmaz: Murat Tahtacı

Murat: Ali Camgöz

Patron Boss: Murat Tahtacı

Danışman Consultant: Ata Türk

*A play on words in the Turkish language - the Turkish word for "nose" also means the geographical term "cape".

**"Ağzında İhlamur Çiçeği
Yetiştiren Kadın"**
"The Woman Who Grows Lime
Flower in Her Mouth"

Yazan Author: Ömer Turan
Yöneten Director: Hülya Karakaş

Oyuncular Performers
Makbule Hanım ve Martha Makbule Hanım
and Martha: Canan Günaştı
Gazeteci Uğur Journalist Uğur: Asiye Atıcı
Yüzbaşı Ayhan Lieutenant Ayhan:
Murat Tahtacı

1920'li yıllardan 1974'e kadar uzanan bir dönem oyunu. Sonradan Makbule ismini alacak olan Sinoplu Rum Kızı Martha ile bir Türk subayı olan Ayhan'ın hikayesi. O, ailesiyle Yunanistan'a gitmeyip sevdiği adamla kalır. Hayatlarını tam düzene koyduklarını düşündükleri bir anda Kore Savaşı'na gidecek birliğin içinde Ayhan'ın da olduğu gerçeğiyle yüzleşirler. Bir gün Ayhan'ın Kore Dağları'nda vurulduğu haberi gelir. Makbule için zor günler başlamıştır. İçine kapanır ve yalnızlaşır. Bu döneme denk düşen günlerde Menderes Hükümeti'nin aydınlar ve yazarlar üzerindeki baskısı giderek artmaktadır. Şair İsmet Orhal da yazdığı bir şiir yüzünden Sinop Cezaevi'nde yatmaktadır. Gündüzleri dışarıya çıkmaya başladığı bir gün İsmet Orhal, Makbule ile tanışır. Aralarında duygusal bir bağ oluşur. Cezası bitip İstanbul'a döndüğünde ise ilişkileri mektuplarla sürer. Bir yıl sonra mektuplar kesilir. Uzun yıllar sonra gazeteci bir kız O'nu ziyarete gelir ve Makbule'nin de bilmediği bir sırrı paylaşır.

The play relates to the period spanning from the 1920s to 1974. It is the story of Martha, a Greek maiden from Sinop who was later renamed "Makbule" and a Turkish military officer, Ayhan. She does not move to Greece with her family and stays with the man she loves. Right at a moment when they were thinking that their life was settled, they face the reality that Ayhan is one of the troop who will go to the Korean War. One day, it is reported that Ayhan has been shot in the Korean Mountains. That is the beginning of tough days for Makbule. She becomes withdrawn and lonely. During this period, the repression that intellectuals and writers face from the Menderes Government gradually increases. The poet Ismet Orhal is also doing time in the Sinop Prison due to a poem that he wrote. One day when he started to go out during daytime, Ismet Orhal meets Makbule. An emotional bond is formed between them. When his sentence is over and he is back to Istanbul, their relationship continues through letters. One year later the letters cease. After many years a female journalist comes to visit her and shares a secret with Makbule which she did not know.

Yazdığı yazılardan ötürü hapis hayatı yaşarken Sinop Cezaevi'nden kaçıp çöplükte yaşamını sürdüren bir yazarın parçalanmış ailesinin yeniden bir araya gelişini anlatan bu oyun ironik bir şekilde sistemi eleştirirken izleyiciyi hem düşündürmeyi hem de güldürmeyi hedeflemektedir.

This play tells the story of the coming together of the disintegrated family of a writer who was living in the prison because of his writings and escaped from the Sinop Prison and kept on living in the junk yard. Whilst criticising the system, ironically, it aims at making the audience think and laugh.

"Kimliksiz" "Faceless"

Yazan Author: Mehmet Kuvvet
Yöneten Director: Zafer Gecegörür

Oyuncular Performers
Doktor Ece Doctor Ece: Duygu Dalyanoğlu
Hemşire Nurse: Selvin Yaltır
Adam Man: Hasret Yılmaz
Gardiyan Guardian: Alican Yilmazer
Anne Mother: Tuğba Şeker

"Kum Zambağı" "Sand Lily"

Yazan Author: Zehra Konukman
Yöneten Director: Erhan Kaya

Oyuncular Performers

Umut: Yavuzhan Yıldız

Baba Father: Zafer Gecegörür

Anne Mother: Duygu Dalyanoğlu

Babaanne Grandmother: Derya Şanlıtürk

Çağrı: Ata Türk

Usta Master: Murat Demir

Ahmet: Ali Camgöz

Kız Göl: Ezgi Yalçın

Büfeci Standholder: Bayram Altınbilezik

Balıkçı Fisherman: Erhan Kaya

Nermin Teyze: Nuray Ermiş

Oyunun adı Kum Zambağı... Tıpkı kumların içinden zor şartlar altında var olan kum zambağı gibi Umut adlı lise öğrencinin de mücadele ederek var oluşunu anlatan bu oyunda, Umut yatalak olan babasına bakmak için memleketinde kalmaya karar verir. Ancak annesi ikisini de terk eder. Bir gün Umut annesiyle yüzleşir ve mücadelesine devam ederek okuyup meslek sahibi olur.

The title of the play is Sand Lily... Same as the sand lily that exists in tough conditions in the sand, this play tells the story of the struggle to survive of Umut, a high school student. Umut decides to stay in his homeland in order to take care of his father who is confined to bed. But her mother leaves both of them. One day Umut confronts with her mother and keeps on struggling, he graduates and has a profession.

Oyun, iki defa toplumdaki soyutlanma süreci yaşamış kadınların hikayesi. Bir yandan kadın olmak ve hatta toplumsal normların kenarında kadın olmak; diğer taraftan mahkum olmak, toplumdaki tecrit edilmiş olmak. Mahkumiyet, erkek egemen bir dünyanın kadınlara sunduğu bir teslimiyet aracı olarak, kadınların bedenlerinde, düşüncelerinde ve hareketlerinde kendini doğal olarak var edebiliyor ne yazık ki...

Oyundaki mahkum kadınlar, iktidarın ya da "kader" in onlara biçtiği mahkum rolünü / gerçeğini anlamaya çalışırken kadınlıklarının da nasıl mahkum edildiğini idrak etme yollarını arıyorlar: Eski arkadaşlıklar, dayanışma, direniş, karşı gelme, bedeni ve ruhuyla barışma ve hayatla uyum arama... Cezaevinin klostrofobik dünyasından çıkış arama, kendinden ve kendinin kültürel rolünden de çıkış arama aynı zamanda...

The play is a story about women who have been twice isolated from society. On one hand being a woman, and even a woman on the margin of social norms; on the other hand being a convict, therefore isolated from society. Unfortunately, as a means of submission offered to women in a male dominated world, conviction may naturally exist within women's bodies, thoughts and actions...

While trying to understand the convicted role/reality that the power or "fate" estimated for them, the convicted women in the play, seek for ways to grasp how their womanhood is also convicted: old friendships, solidarity, resistance, opposition, to have mind and body peace and looking for harmony in life... To seek for a way out of the claustrophobic prison sphere, is at the same time to seek for a way out of one's self and one's own cultural role.

"Akşam Sefası" "Enjoying The Evening"

Yazan Author: Selvin Yaltır
Yöneten Director: Erhan Kaya

Oyuncular Performers

Günseli / A: Gülbahar Karaduman

Türkan / B: Nuray Ermiş

1. Genç 1st Young Person: Başak Soyöz

2. Genç 2nd Young Person: Bayram

Altınbilezik

3. Genç 3rd Young Person: Ezgi Yalçın

4. Genç 4th Young Person: Şeyda Yazıcı

Hamza, Adam Man: Ata Türk

Kabadayı Bully: Bilal Özen

Proje Yöneticisi Project Manager

Umut Södük

“Şehrin Gazetesini Yapmak” Tasarım Atölyesi
“A Newspaper for Sinop” Design Workshop

Tasarımcılar Designers

Burcu Dayamık, Ceren Aksungur, Dileda Sipahi, Serkan Avar
Ufuk Kılıç, Yeşim Endes

“Şehrin Gazetesini Yapmak” Tasarım Atölyesi Umut SÜDÜAK

Genelde yayın tasarımı atölye çalışması olarak görünen “Sinopsis”, Grafik Tasarımcı Umut SÜDÜAK tarafından seçilen beş Grafik Tasarım öğrencisi (Dileda Sipahi, Yeşim Endes, Serkan Avar, Burcu Dayanıklı, Ceren Aksungur) ile birlikte üç haftalık süre içinde geliştirilmiş ve sonuçlandırılmıştır.

Büyük şehirlerde alışmış olduğumuz bienal yapısından farklı olan Sinopale, süreç ve paylaşım odaklı yapısıyla diğerlerinden ayrışır. Zaman ve iş üretimi, Sinop halkıyla ilişki içinde olması nedeniyle çeşitlilik barındıran yapısından dolayı Sinopale’nin gerçek kimliğini oluşturan en önemli parçalarıdır. “Sinopsis”in ismi ve bu süreç içindeki yapısı da tam bu bağlamda bire bir örtüşen bir kurguyla geliştirilmiştir. “Sinopsis”, görsel iletişim açısından bilgilere ve olaylara ulaşma, analiz etme ve yorumlama konusunda da hem editöryel hem de tasarım açısından uyumlu ve geniş bir bakış açısıyla bu projeyi geliştirmiştir.

Sinopsis kısaca tüm gelişmeleri ve yorumları içeren ve bununla birlikte her türlü konuya eğilen bir yayın olarak Sinopale’nin son haftasında okuyucularıyla buluşmuştur.

125

“A Newspaper for Sinop” Design Workshop Umut SÜDÜAK

Generally seen as a publication design workshop, “Sinopsis” was run and accomplished in three weeks, together with five Graphic Design students (Dileda Sipahi, Yeşim Endes, Serkan Avar, Burcu Dayanıklı, Ceren Aksungur), who were chosen by the Graphic Designer Umut SÜDÜAK.

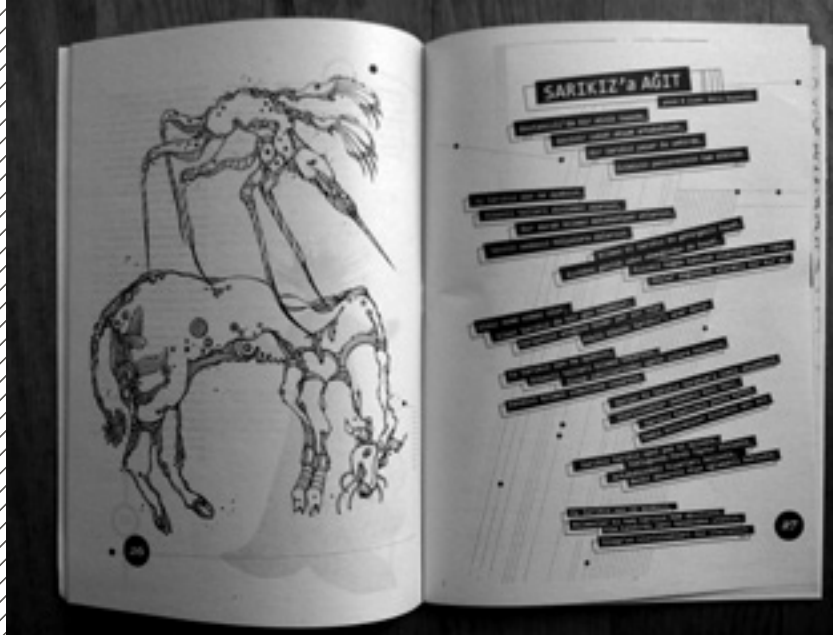
Sinopale is different from the biennial structure that we are used to in big cities and differentiates itself from other biennials with its structure focusing on process and sharing. Due to the diversity in its nature, as it involves the citizens of Sinop, time and work production are the most important components which make up the real identity of Sinopale. The title “Sinopsis” and its structure within this process have been developed through a design in which they completely corresponded with each other within this context. Both from the editorial and design aspects, “Sinopsis” dealt with this project through a coherent and broad perspective, in terms of getting information and finding events, analyzing and commenting.

Sinopsis as a publication, briefly includes all events and comments and also tackles a wide variation of subjects, and was introduced to the audience on the last week of Sinopale.

Umüt Södük

Grafik tasarımcı,
araştırma görevlisi,
Mimar Sinan
Güzel Sanatlar
Üniversitesi. 1976
yılında İskenderun'da
doğdu. İstanbul'da
yaşıyor ve çalışıyor.

Graphic designer,
research assistant,
Mimar Sinan Fine Arts
University. Born in
1976 in İskenderun,
Turkey. He lives and
works in İstanbul.

Sonja Tannsever
Esin Tannsever, Gazi Selçuk,
Fırat Bingöl, Niyazi Selçuk
Yaratıcılık Atölyesi
Creative Workshop

Renan Koen
İçimdeki Dev Senfoni
The Giant Symphony Within Me

Proje Yöneticisi / Project Manager

Sonja Tannrsever

“Yaratıcılık Atölyesi” “Creative Workshop”

Atölye Yönetmenleri / Workshop Leaders

Esin Tannrsever, Gazi Selçuk, Fırat Bingöl, Niyazi Selçuk

ATÖLYE KATILIMCILARI / WORKSHOP PARTICIPANTS

Çocuklar / Children

Ahmet Gezici, Alara Özgen, Alper Arslan, Arda Cem Yalçın, Aysunur Yaman, Berkay Ero, Berke Bektaş, Betül Demirtaş, Beyza Ünal, Burak Duysak, Büşra Birdal, Cansın Tarhan, Cemre Çil, Ceyda Özdemir, Deniz Albayrak, Deniz Ülgen, Dilara Şeker, Dilara Vural, Duygu Manar, Ebru Uzuntepe, Ece Demirtaş, Ecem Kartal, Eda Erşahin, Efe Karuhan, Efe Konukçu, Elif Ölmez, Emre Onur Çelebi, Emirhan Yüksek, Emre Yüksek, Eray Yiğit, Eren Kara, Ezgi Kartal, Fatmanur Özay, Feyzan Aydemir, Furkan Alperen Demir, Gizem Yurdakul, Güney Day, Hazar Güven, İbrahim Cem Aydın, İdil Çil, İlayda Doğru, İlber Işığı, İlsu Sezgin, İrem Hoşgün, İrem Işığı, İrem Parlak, İzel Uyamksoy, Kutay Yurteri, Laçın Atabek, Merve Hoşgün, Nagehan Bostan, Nuray Aksoy, Nazlı İlgüner, Özün Birce Kara, Selinay Parlak, Sıla Yılmaz, Simay Yurteri, Şevval Deniz, Ulaş Uzun, Yaren Ozan, Yekta Acar, Yiğit Bahadır Kaya, Zeynep Özdemir, Ziya Tezin

Öğretmen ve Öğretmen Adayları / Teachers and Candidate Teachers

Berrin Gürleyen, Berrin Özden, Evgi Kartal, Gülten Çamca, Mine Özgen, Murat Özgen, Nurşen Korkan, Semra Yılmaz, Süheyla Coşgun, Tuğba Özcan, Vildan Şanlıdemir, Yusuf Çamca

“Yaratıcılık Atölyesi”

Çocuklar için oyun oynamak, resim yapmak veya bir şeylere şekil vermek iç içe geçmiş zevklendir! İnsan, çocuk da olsa sanatsal anlamda bir şeyler yaratırken veya oyun oynarken kendini özgür hissedebilir... Her şeyin mümkün olduğu o hayali “ülkede” düşler kurmak... Aynı zamanda, algılanan gerçeklerin yansıtılması için özgürlük...

Biz yetişkinler, oyun oynamanın veya sanatsal anlamda bir şeyler yaratmanın çocuklarımızın kişiliklerinin gelişimi için ne denli önemli olduğunu farkına vardığımızda hep birlikte çok şey kazanmaya başlayacağız...

İki hafta süren Yaratıcılık Atölyesi, önce Sinoplu sanat öğretmenlerine yönelik bir haftalık bir eğitim, daha sonra çocuklara yönelik bir atölye çalışması ve bu çalışmalarının sonuçlarının gösterildiği bir sergiden oluştu. İsveçli sanat eğitmeni Sonja Böhländer Tannsever liderliğinde gerçekleştirilen atölyelerde İsveç “Gotland Çocuk Sanat Eğitimi” metotları kullanıldı. 12 öğretmen ve 65 çocuğun katıldığı atölye çalışmaları ve sergiler Otel 117’de gerçekleştirildi. Çocukların kişilik gelişiminde sanatsal ifadenin rolü ve önemi konusunda bilinci artırma, basmakalıptan uzak, bakış açıları sınırlandırılmamış, yenilikçi ve çağdaş bir sanat eğitimi anlayışının yaygınlaştırması amaçlandı.

“Creativity Workshop”

For children, to play games, to draw pictures or to model things are interwoven pleasures! One, even a child, feels free when creating something artistic, or playing... To dream in that imaginary “realm” where everything is possible... At the same time, freedom for reflecting the perceived realities...

We, adults will start to gain a lot when we will realise how important it is to play or create something for the personality development of our children...

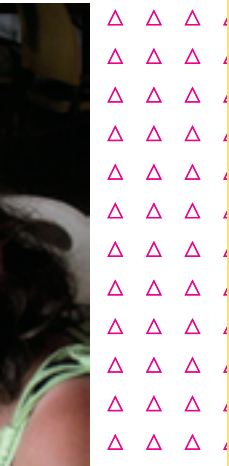
The Creativity Workshop which lasted two weeks comprised first of one week of training for art teachers from Sinop, then a workshop for children and an exhibition where the outcomes of these works were displayed. In the workshops that were lead by the Swedish art trainer Sonja Böhländer Tannsever, Swedish “Gotland Children Art Training” methods were used. 12 teachers and 65 children participated in the workshop and the exhibitions took place at the Otel 117. The aim was to raise awareness about the role and importance of artistic expression in children’s personality development, and to generalise an innovative and contemporary art education concept, away from the stereotypes, and whose view points are not limited.

Sonja Böhlander Tannsever

Sanatçı, sanat
eğitmeni. 1942
yılında İsveç'te
doğdu. İstanbul'da
yaşıyor ve çalışıyor.

Artist, art
instructor. Born in
1942 in Sweden. She
lives and works
in Istanbul.

Sosyal-Kültürel Yaşamı Geliştirme Derneği'yle (SKYGD) işbirliği içinde gerçekleştirilen Sinopale Çocuk Yaratıcılık Atölyesi'ni İsveç Başkonsolosluğu ve Otel 117 destekledi.

Atölyeler kapsamında, ilk hafta eğitim alan öğretmenler, ikinci hafta çocuklarla çalıştılar. İlk hafta öğretmenler çocuklara projenin amaçları doğrultusunda bakış açılan kazandırmak üzere bilgilendirildiler, yeni üretim teknikleri üzerine çalıştılar. Ayrıca 2004 yılında gerçekleştirilen İlhan Koman Çocuk Projesi, Çocuk ve Arkeoloji gibi konularda yapılan seminerler ve sunumlar aracılığıyla geçmiş deneyimler aktarıldı.

İkinci hafta ise çocuklarla önce ellerinde olan malzemelerden neler yapılabileceği tartışıldı, çocukların duygusal, düşünsel, bireysel yönden kendilerini ifade etmelerini sağlamak, çocuk ve gençlerin çevrelerine ve dünyaya dair görüşlerine açıklık kazandırmak için "Sevdiklerimiz, Sevmediklerimiz" gibi temalar çerçevesinde çalışmalar yapıldı. "Yazılamayan, Söylenemeyen Mektuplar" temalı çalışmalar gerçekleştirildi. Çocuklar bu atölye çalışmalarında atık malzemeleri değerlendirme, malzemeleri etkili biçimde kullanarak nesnelere dönüştürme yetenekleri edindiler, çevrelerini estetik açıdan değiştirebilmek için kaynakları bulmayı ve iyi değerlendirebilmeyi öğrendiler.

Sinopale Creativity Workshop for Kids was run in collaboration with the Development of Social and Cultural Life Association and supported by the Consulate General of Sweden and the Otel 117.

Within the scope of the workshops, teachers who have been trained during the first week, worked with children during the second week. During the first week the teachers were informed to make the children acquire view points towards the aims of the project and worked on new production techniques. Moreover, through seminars and presentations on topics such as İlhan Koman Project for Children which was carried out in 2004, Children and Archaeology, past best practices have been shared.

On the second week, first it has been discussed with the children what can be done with the materials that they have, and collage works have been done on themes such as "What We Like, What We Don't Like", in order to allow the children to express themselves emotionally, intellectually and individually, and to clarify the children's and youth opinions about their environment and the world. Works on the theme "Letters That Cannot Be Written and Uttered" have been carried out. Through these workshops, children have acquired the ability to value waste materials, to use materials efficiently and to turn them into objects, and learnt how to find and adequately evaluate the resources for changing their environment aesthetically.

| Esin Tannsever |

Sanatçı, sanat öğretmeni. 1973 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
Artist, art teacher. Born in 1973 in Istanbul, Turkey. She lives and works in Istanbul.

| Gazi Selçuk |

Sanatçı, sanat öğretmeni. 1974 yılında Malatya'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
Artist, art teacher. Born in 1974 in Malatya, Turkey. He lives and works in Istanbul.

| Fırat Bingöl |

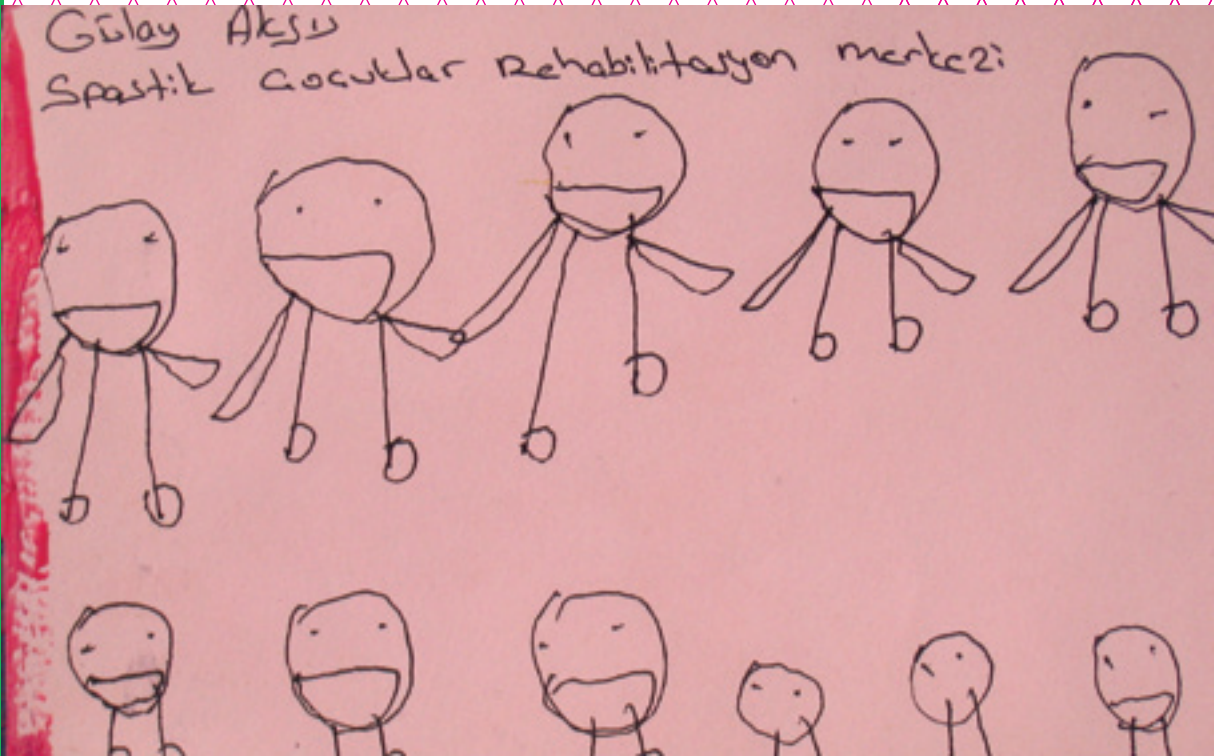
Sanatçı, sanat öğretmeni. 1981 yılında Diyarbakır'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
Artist, art teacher. Born in 1981 in Diyarbakır, Turkey. He lives and works in Istanbul.

www.firat-bingol.blogspot.com

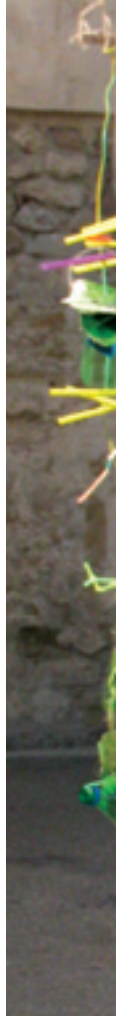
| Niyazi Selçuk |

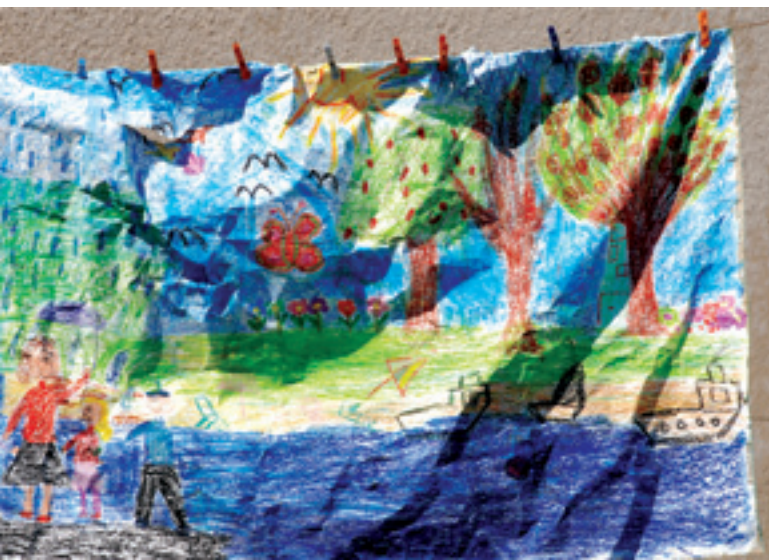
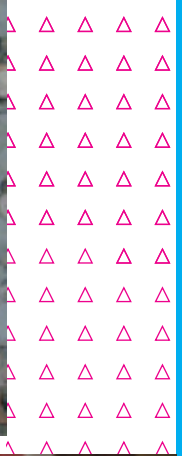
Sanatçı, sanat öğretmeni. 1978 yılında Malatya'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor ve çalışıyor.
Artist, art teacher. Born in 1978 in Malatya, Turkey. He lives and works in Istanbul.

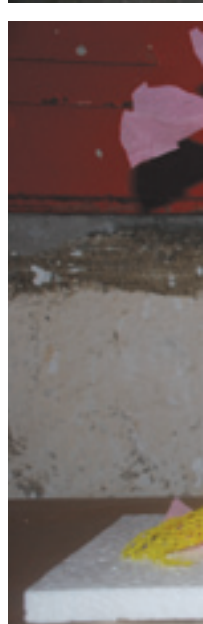
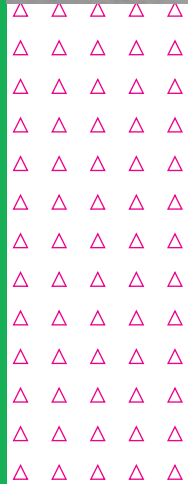
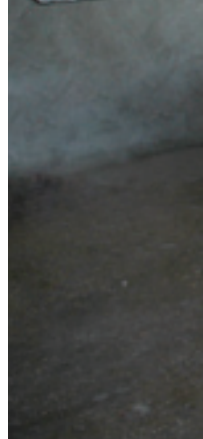
www.novusordossec.blogspot.com

139

Proje Yöneticisi / Project Manager

Renan Koen

İçimdeki Dev Senfoni The Giant Symphony Within Me

ATÖLYE KATILIMCILARI / WORKSHOP PARTICIPANTS

Alara Özgen, Aysunur Yaman, Betül Demirbaş, Burak Yiğit
Duysak, Cansın Tarhan, Deniz Albayrak, Derin Eğrikavuk, Dilara
Şeker, Emirhan Yüksek, Emre Ermiş, Fatmanur Özay, İrem Işığı,
İrem İlay Parlak, Kutay Yurteri, Laşin Reyda Atabek, Pelin Çil,
Sevilay Filiz Parlak, Simay Yurteri, Sinan Namur

“İçimdeki Dev Senfoni” RENAN KOEN

Her şey anne karnında kalp atışlarının farkına varmayla, dinlemeye başlar... O güvenle kendi ritmimizi oluştururuz zamanla... Ve iki kalp aynı bedende birden atmaya başlar... “Uyum”u ilk orada deneyimleriz, dışarıyla olan bağlantımızı ilk böyle şekillendirip, ilişkilendiririz. Büyüdüğümüzde kendi gerçeğimize bağlı kalma ancak bu ilişkiyi hatırlamakla mümkün olur. Kendimize olan inancımızı ve özgüvenimizi içimizdeki ritmin gücünden alırız ve yine ifade etme gücümüz, içimizdeki ritmi duymaya devam ettiğimiz müddetçe tamdır. Asıl farkındalık ve diğer kişileri duyabilmeye başlamak yine kendimizden başlar, iç dünyamızla dış dünyayı dengeleyen yine iç ritmimiz, melodimizdir.

7-10 yaş grubuyla bir hafta içinde 3 günle yola çıktığımız “İçimdeki Dev Senfoni”, yaş ve günlerin sayısı giderek genişleyerek harika bir keşfe bıraktı kendisini. Sinop’un güzelim sahilinde, balıkçı teknelerinin “taka taka” seslerinin eşliğinde, tam da limanın önünde, denizi içimize çeke çeke “öz”e varan çalışmalarımıza başladık. Kimisi çekingen, kimisi meraklı ama hepsi de pınl pınl çocuklarla, önce müziği dinleyip sonra duyumsayarak içe doğru bir yolculuğa çıktık. Bu yolculukta kimi zaman kalem-kağıt, boyalar, kimi zaman dans ve yaptığımız “içimizdeki senfoninin” derininden gelen bestelerimiz eşlik etti bize. Sonra, tek başlayan senfoniler giderek uyumu yakaladı birlikte ve dev bir senfoni oluştu zamanla, mutlu. Çünkü mutluluk kendi yaratıcı potansiyelimizi keşfetmekte gizlidir: Uyum ile süku-net yine yaratma gücümüzde gizli. Esas iletişim kendi gerçeğimizi yaratma gücümüzde

“The Giant Symphony Within Me” RENAN KOEN

Everything starts by awakening, listening to the heart beats in the mother’s womb... with this confidence we create our own rhythm in time... and two hearts start to beat at once within the same body... We experience “harmony”, we shape and associate our connection to the outside for the first time. When we grow up, to stay bound to our reality is only possible by recalling this relationship. We take the belief in ourselves and our self-confidence from the power of our inner rhythm and our capacity to express it is complete, as long as we keep on hearing our inner rhythm. The real awareness and the ability to hear other people start again with ourselves, what balances our inner world and the outer world is again our inner rhythm, our melody.

“The Giant Symphony Within Me” started off with an age group of 7-10 year olds, 3 days a week, and turned into a wonderful discovery as the age and number of days expanded gradually. On the beautiful beach of Sinop, accompanied by the fishing boats’ sound “thucka thucka”, just in front of the port, inhaling the sea, we started our work that gets to the “core”. Some of them reticent, some of them curious, but all of them brilliant, together with the children first we listened to the music, then we felt it and we embarked on an internal journey. During this journey, at times pens and papers, paints, at times dance and the compositions coming from the deep inside “the symphony within ourselves”

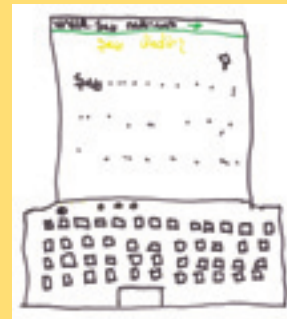
Renan Koen

Piyanist, besteci,
müzik terapisti. 1971
yılında Ankara'da
doğdu. İstanbul'da
yaşıyor ve çalışıyor.

Pianist, composer,
music therapist. Born
in 1971 in Ankara,
Turkey. She lives and
works in İstanbul.

www.renankoen.blogcu.com

*"Free" means in Turkish "özgür"; composed of "öz" meaning "core" and "gür" meaning "strong/loud".

Lage

Bir gün, Lage arabacı
Lage birgün derge "arabacı"
derge-arabacı arabacı, arabacı - Lage
Lageyerde - Lage arabacı - Lage
Lageyerde arabacı arabacı.

HEINER HOLTAPPELS

Hollanda Medya Sanatı Enstitüsü Koleksiyonundan Sunum

Presentation from the Collection of Netherlands Media Art Institute

Hollanda Medya Sanatı Enstitüsü Koleksiyonundan Sunum
Presentation from the Collection of Netherlands Media Art Institute

Hollanda Medya Sanatı Enstitüsü koleksiyonu Montevideo/Zaman Temelli Sanatlar Enstitü'nün çalkantılı tarihini yansıtıyor. Hollanda Medya Sanatı Enstitüsü'nün selevi Monte Video koleksiyonuna ek olarak, Enstitü dört kurumun koleksiyonlarını yönetiyor: Lijnbaan Merkezi (1970-1982), Zaman Temelli Sanatlar (1983-1994), De Appel (1975-1983) ve Hollanda Enstitü Koleksiyonu. Bu sanatçı inisiyatifleri bileşimi (Zaman Temelli Sanatlar, De Appel ve Lijnbaan Merkezi) ve daha resmi kurumlar (Hollanda Enstitü Koleksiyonu ve şimdiki Hollanda Medya Sanatı Enstitüsü) koleksiyona şaşırtıcı bir çeşitlilik katıyor.

Bu çeşitliliği göstermek için, son dört yıla ait güncel işler seçtim. Bunlar dört kategoride tanımlanabilir:

Kitle İletişimi

İlk zamanlarında video sanatı öncelikle kitle iletişim araçlarına bir tepkiydi. Bu araçlarla saldırgan bir yüzleşmeden alternatif televizyon üretimine kadar çeşitlilik gösterebiliyordu bu. Vietnam ve Cezayir gibi dünya krizleri ilk kez her gün, genellikle dehşet verici imgeler halinde, televizyonda görölüyordu. Video televizyonun tek yönlü trafiğini kırma şansı sunuyordu ve sanatçılara kıyaslanabilir bir dilde yanıt verme fırsatı tanıyordu.

The collection of the Netherlands Media Art Institute, Montevideo/Time Based Arts reflects the turbulent history of the Institute. In addition to the collection of Monte Video, the predecessor of the Netherlands Media Art Institute, the Institute administers the collections of four institutions: the Lijnbaan Center (1970-1982), Time Based Arts (1983-1994), De Appel (1975-1983) and the Institute Collection Netherlands. This combination of artists' initiatives (Time Based Arts, De Appel and the Lijnbaan Center) and more formal institutions (Institute Collection Netherlands and the present Netherlands Media Art Institute) affords the collection a surprising diversity.

To represent this diversity, I selected actual works of the last four years that can be described in four categories:

Mass Communication

The earliest video art was primarily a reaction to mass media. This could vary from an aggressive confrontation with this media, to the production of alternative television. For the first time world crises, such as Vietnam and Algeria, were seen daily on television, often in the form of gruesome images. Video offered a chance to break through the one-way traffic of television and gave artists an opportunity to formulate an answer in comparable

Video sanatçıları televizyon alıcılarını gömdüler ve televizyon imgelerini deforme ettiler ama soyut video imgeleri ve yeni akım (underground) röportajlar yaptılar. 'Televizyon hepimize hayat boyu saldırdı şimdi biz ona saldırabiliriz.' (Nam June Paik)

Toplumsal 'televizyon karşıtı'na ek olarak, video sanatı ayrılmaz biçimde deneysel filmle bağlantılıydı. 1960'larda video kamerasının gelişi neredeyse herkesin film yapımcısına dönüşmesini sağladı. Film yapımcıları için sinema aleminin ve film dünyasının dışına adım atma olanakları sundu. Yapımcı/sanatçı yönetmen, kameraman, üretici ve baş oyuncu gibi birçok rol üstlenebildi. Bu filmler/videoalar genellikle normal filmlerden daha kısa bir süreye sahip ve ayırt edici özellikleri çok kişisel bir yaklaşım ve konu seçimi.

Kaydetme

Performans sanatçıları ve kavramsal sanatçılar işlerine videoyu ancak 1960'ların sonlarında kattılar. Video performans sanatında etkinlikleri kaydetmek için bir araç olarak filmin yerine geçerek sıklıkla kullanıldı. Etkinliğin kaydedilmesi performans sanatının önemli bir kısmıdır çünkü bir performansın görsel kaydının video veya film olarak bulunması halkın onu daha sonraki bir tarihte tekrar görmesine olanak tanır. Bu şekilde bir performans 'muhafaza' edilip daha geniş bir izleyici kitlesine sunulabilir. Video aynı zamanda, performans sanatçıları tarafından sanatçının performansı gözden geçirip değiştirebileceği bir tür ayna olarak da kullanıldı. Kavramsal

language. Video artists buried television sets and deformed television images, but also made abstract video images and underground reportage. 'Television has been attacking us all our lives, and now we can attack it back.' (Nam June Paik)

In addition to social 'anti-television', video art was inextricably linked with experimental film. The introduction of the video camera in the 1960s enabled almost anyone to become a filmmaker. It offered possibilities for filmmakers to step outside the realm of the cinema and film world. The maker/artist could assume multiple roles as director, cameraman, producer and lead actor. These films/videos often have a shorter running time than regular films, and are characterized by a very personal approach and choice of subject.

Recording

Only at the end of the 1960s did performance and conceptual artists involve video in their work. Video was frequently used in performance art as a replacement for film as a medium for recording events. Recording the event is an important part of performance art, because having a visual record of a performance on video or film permits the public to see it again at a later date. In this manner a performance can be 'preserved', and presented to a larger audience. Video was also used by performance artists as a sort of mirror in which the artist could review the performance and alter it. For conceptual and performance art the primary concern was having a record of a process, not the end result. These are artworks that exist in time rather than as objects.

Heiner Holtappels

Sanatçı ve Hollanda
Medya Sanatları
Enstitüsü'nün direk-
törü. 1951 yılında
Almanya, Krefeld'de
doğdu. Amsterdam'da
yaşıyor ve çalışıyor.

Artist and director of
Netherlands Media
Art Institute. Born
in 1951 in Krefeld,
Germany. He lives and
works in Amsterdam.

www.heinerholtappels.org
www.nimk.nl

sanat ve performans sanatı için birincil kaygı sonucun değil, sürecin kaydının olmasıydı. Bunlar nesneler olmaktan çok zaman içinde varolan sanat yapıtlarıdır.

Özgün Malzeme

Video sanat dünyasına giriş yaptıktan sonra, giderek artan biçimde bağımsız bir araç olarak gelişti. Videonun özgün tüm nitelikleri kullanıldı ve analiz edildi. Bazı sanatçılar için bu, işlerinin çıkış noktası oldu. Burada önemli olan yalnızca renk, ışık ve biçim gibi görsel unsurlar değil, videoda zaman, mekan efektleri ve işe canlı imgelerin dahil edilmesi gibi daha az somut olan içeriğe ilişkin unsurlarıdır.

Anlatısallık

Video sanatının görsel sanatlar dünyasında kendi yerini bulabildiği anda, seleflerini harekete geçiren kaygılara pek ilgi göstermeyen ikinci nesil sanatçılar ortaya çıktı. 1980'lerin başlarında anlatımcı yapıt yeniden sahneye çıktı. Artık bu araç görsel sanatlarda kabul gördüğünden, sanatçılar bir kez daha kendilerini kurgu yaratmaya verdiler.

GÖSTERİLEN YAPITLARDAN BAZILARI

Forever (Julika Rudelius)
Calling 911 (Jan de Bruin)
Bagdat Disco (Arno Coenen)
Demolition (Mike Stups)
Snap (Seoungcho Cho)
You Could be Lucky (Yael Bartana)

Medium Specific

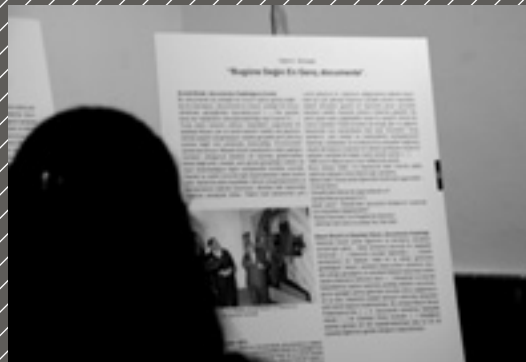
Once video had made its entry into the art world, it increasingly developed as an independent medium. All sorts of medium specific qualities of video were employed and analyzed, and for a number of artists this was the point of departure for their work. Here it was not only visual elements such as color, light and shape that were important, but also less tangible elements having to do with content, such as time, spatial effects in video, and the inclusion of live images in the work.

Narrativity

At the moment when video art was able to find its own place in the world of visual art, there arose a second generation of artists who showed little interest in the concerns that had moved their predecessors. Beginning in the 1980s narrative work made its reentry. Now that the medium was accepted in the visual arts, artists once again devoted themselves to creating fiction.

SHOWN WORKS (AMONG OTHERS) WERE

Forever (Julika Rudelius)
Calling 911 (Jan de Bruin)
Bagdat Disco (Arno Coenen)
Demolition (Mike Stups)
Snap (Seoungcho Cho)
You Could be Lucky (Yael Bartana)

MYTHOS DOCUMENTA

“Documenta” Belgesel Sergisi: 50 Yıllık Documenta

Documentary Exhibition of “Documenta”: 50 Years of Documenta

MYTHOS DOCUMENTA
 “Documenta” Belgesel Sergisi: 50 Yıllık Documenta
 Documentary Exhibition of “Documenta”: 50 Years of Documenta

Goethe Institut-Ankara işbirliği ile With the collaboration of Goethe Institut-Ankara

152

“Mythos Documenta”

“Documenta” Belgesel Sergisi: 50 Yıllık Documenta

Kassel şehrinde düzenlenmekte olan documenta sergileri, tüm dünyada en önemli sanat olayı olarak tanınmaktadır. Her beş yılda bir düzenlenmekte ve güncel sanat akımlarına ve çeşitli sanat konseptlerine ev sahipliği yapmaktadır. 1955 yılında ilk documenta sergisi açıldığı zaman bunun böyle bir başarı elde edeceğini hiç kimse hesap etmemişti. Fikir babası ve öncüsü Arnold Bode sanat tarihçisi Werner Haftmann ile 20. yüzyılın başlarında gelişen ve Naziler tarafından yasaklanan sanat hareketlerini ve gelişmelerini konu alan bu uluslararası documenta sergisini, 2. Dünya Savaşı sonrasında yıkıntıların arasındaki Fridericianum Müzesi’de düzenlemişlerdir. Bilinçli olarak da klasik modern akımlar tüm Avrupa’nın bir fenomeni olarak lanse edilmiştir. Günümüzde de documenta her seferinde değişen kuratörleriyle çeşitli sanat akımlarını konu alarak kendi tarihini yazmaktadır. Bu büyük jübile sergi ile de documenta kendi tarihesini ve hikayesini sunmaktadır; Acaba documenta fenomeni izleyenler tarafından çok yönlü olarak tekrar yaşanıp anlaşılabilecek mi?

1955 yılından 2007’de yapılan documenta 12’e kadar olan zamanda bir çok itirazlar, muhalefetler, protestolar ve kopmalar olmuş, çeşitli sanatçıların ve kuratörlerin hırsları, tutkuları, felsefeleri ve teorileri ayrıca politik ve toplumsal dalgalanmalar bu sergilere yön vermiştir.

153

“Mythos Documenta”

Documentary Exhibition of “Documenta”: 50 Years of Documenta

The world’s most important contemporary art exhibition: documenta in Kassel. It shows current trends in contemporary art every five years, offering space for new exhibition concepts at the same time. And it has been doing this for fifty years. Scarcely anyone imagined that it would be such a success when the first documenta opened in 1955. Arnold Bode, who conceived and initiated the documenta world art exhibition, worked with art historian Werner Haftmann to present the development of art from the early 20th century onwards, banned under the National Socialists, in the ruins of the Museum Fridericianum, which had been destroyed in the Second World War. At that time, Classical Modernism was deliberately emphasized as a pan - European phenomenon. documenta still connects a wide variety of art worlds – with a different artistic director each time – and has made history itself by doing this. Our major anniversary exhibition unfolds this history for us: the documenta phenomenon can be experienced and lived through in a variety of ways.

The story of documenta from its first appearance as an exhibition accompanying the National Horticultural Show (1955) to documenta 12 (2007) is full of contradictions and breaks reflecting different artistic and curatorial passions, philosophies and theories just as much as political and social movements.

GENEL SANAT YÖNETMENİ ARTISTIC DIRECTOR
T. Melih Görgün

KÜRATÖRLER CURATORS
T. Melih Görgün, Beral Madra, Vittorio Urbani, Stephan Schmidt-Wulffen, Nezaket Ekici, Monali Meher, Mürteza Fidan, Emre Koyuncuoğlu, Umud Südüak

DANIŞMA KURULU ADVISORY BOARD
M. Mahir Namur (Avrupa Kültür Derneği Başkanı
President of European Cultural Association)
Zeki Yılmaz (Sinop Belediye Başkanı Mayor of Sinop)
Erol Derici (Sinop Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı
President, Chamber of Commerce and Industry of Sinop)
Osman Onur (İş Adamı, Sinop Belediyesi, Encümen
Üyesi Businessman, Member of City Council, Sinop)
Cemalettin Kaya (Turizmcı, Sinop Kültür Turizm
Derneği Businessman, Culture and Tourism Association
of Sinop)

GENEL KOORDİNATÖR EVENT COORDINATOR
Elif Kuli

GENEL KOORDİNATÖR YARDIMCISI EVENT
COORDINATOR ASSISTANT
Ufuk Özgenç

ORGANİZASYON EKİBİ ORGANIZATION TEAM
Aşlı Zeren, Aykut Yılmaz, Kerem Onur, Nilüfer Sülüner,
Suzan Atasever, Tuna Poyrazoğlu

BASIN İLİŞKİLERİ VE İLETİŞİM PRESS RELATIONS
AND COMMUNICATION
Mirey Nası, Zeynep Uğurlu

WEB SİTESİ WEBSITE
Ali Keremhan Eke

SERGI VE SANATÇI ASİSTANLARI EXHIBITION AND
ARTISTS ASSISTANTS
Alican Yılmaz, Aysun Ülger, Aytek Melih Yıldırım, Cana
Örnek, Canan Günaştı, Canan Özmen, Çağın Kaya, Çağrı
Baş, Doğa Baş, Esra Bezircioğlu, Ezgi Kartal, Funda Oruç,
Gökhan Özkan, Güzin Erkaymaz, İlker Yalçın, Kerem
Yıldırım, Kübra Baş, Murat Özelsan, Pınar Pelin Özer,
Taha Yüksek, Tuncay Yalman, Tutku Ünlütürk, Ufuk Kılıç,
Volkan Kaya, Zeynep Bayoğlu

**Sinopale bir Informal Görgün Network ve Avrupa
Kültür Derneği projesidir.** Sinopale is a project of
Informal Görgün Network and European Cultural
Association.

TEŞEKKÜRLER THANKS
**Informal Görgün Network ve Avrupa Kültür
Derneği, İkinci Uluslararası Sinop Bienali'nin
gerçekleştirilmesine destek veren kişi, kurum ve
kuruluşlara teşekkür eder.** Informal Görgün Network
and European Cultural Association would like to thank
all persons, organizations and institutions who
contributed to the realization of the Second
International Sinop Biennial.

DEĞERLİ KATILIMLARI İÇİN FOR THEIR VALUABLE
PARTICIPATION
Adrien Tirtiaux, Alpaslan Karaslan, Atıl Kunst, Burçak
Konukman, Can Tuğcuoğlu, Carlos Pina, collabor.at,
Dejan Kaludjerovic, Duygu Dalyanoğlu, Emre
Koyuncuoğlu, Erhan Kaya, Esin Tannısever, Fırat Bingöl,
Gazi Selçuk, Heiner Holtappels, Hülya Karakaş,
İna Stockem, Johannes Vogl, Julie Upmeyer,
Maria Cosmes Román, Mariëlle Videler, Mehmet Kuvvet,
Metahaven, Monali Meher, Nezaket Ekici, Nihat Alptekin,

Niyazi Selçuk, Ömer Turan, Renan Koen, Rob Sweere,
Roland Stratmann, Róza El-Hassan, Selvin Yaltır, Sonja
Böhlander Tannsever, Zafer Gecegörür, Zehra Konukman

DEĞERLİ DESTEKLERİ İÇİN FOR THEIR VALUABLE SUPPORT
Payende Görgün, Özgür Özarslan, Esra Güvenen,
Mert Güvenen, Özdemir Korkmaz, Büke Onur,
Osman Onur, Erdoğan Erkaymaz, Haşim Yıldırım,
Leyla Yıldırım, Erdal Yilmazer, Hale Oğuz, Orçun Onur,
İrfan Onur, Cemalettin Kaya, Cankız Onur, Bülent Oktay,
Fatoş Yilmazer, Aslan Yilmazer, Ali Yılmaz, Nejat Birecik,
Dilek Güven, Erhan Dizdan, Ethem Kaya, Murat Gökçer,
Leyla Yıldırım, Rake! Sezer, Sühendan Peynirci, Selami
Özsoy, Evren Bektaş, Melih Erol, Yasin Tekin, Özkan Akar

DEĞERLİ KATKILARI İÇİN FOR THEIR VALUABLE
CONTRIBUTION
Sinop Belediyesi Municipality of Sinop
İsveç Başkonsolosluğu Consulate General of Sweden
Hollanda Başkonsolosluğu Consulate General of
the Netherlands
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Republic of Turkey
Ministry of Culture and Tourism
Ramon Llull Enstitüsü Institut Ramon Llull
Avusturya Kültür Ofisi Austrian Cultural Forum
BM Çağdaş Sanat Merkezi BM Contemporary Art Center
Nuova Icona
Goethe Enstitüsü - Ankara Goethe Institut - Ankara
Sosyal - Kültürel Yaşamı Geliştirme Derneği
Development of Social and Cultural Life Association
Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatroları
Kocaeli Metropolitan Municipality City Theatres
Trabzon Devlet Tiyatrosu Trabzon State Theatre
Bartın Bölge Tiyatrosu Bartın Regional Theatre
Giresun Bölge Tiyatrosu Giresun Regional Theatre
Sinop Sanat Girişimi Sinop Art Initiative
Montevideo, Hollanda Medya Sanatları Enstitüsü
Montevideo, the Netherlands Media Art Institute

Step Beyond

Sinop Ticaret ve Sanayi Odası Chamber of Commerce
and Industry of Sinop

Sinoplu Genç İşadamları Derneği Organization
of Businessmen of Sinop

Vagabond

Chameleon Tasarım ve Proje Yönetimi Chameleon
Design and Project Management

Beko

Görsel

Simge Antalis

Graphis Matbaa

Ayışığı Apart Otel

Diyojen Otel

Kumsal Hotel

Sinop Antik Otel

Zinos Otel

Delphi Atılım Motorlu Araçlar

Yilmazer Mobilya

Onur İnşaat ve Pazarlama

Onurlar Kollektif Şirketi

Onurlar Marin

Fayrouz

Güler Kaya

Print Enter

Pupa

Sinde Kimya

Bizim Tekstil

Ayrıca künyede adı geçmeyip bu yayına fotoğraf ve çeşitli
malzemelerle katkıda bulunanlara teşekkür ederiz. We also
thank all the unmentioned people who provided photographs
and various materials for this publication.

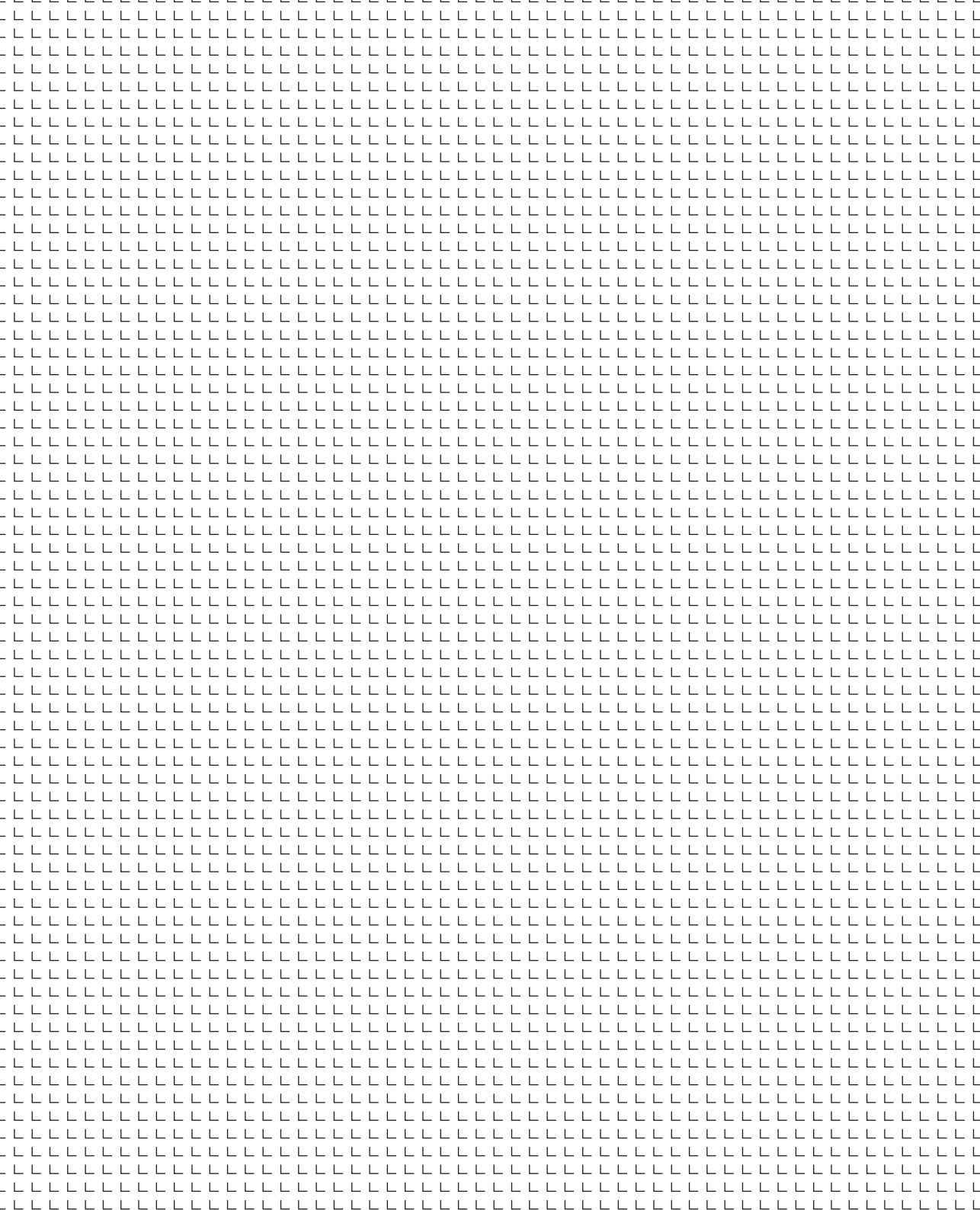
| Organizasyon / Organized by |

| Sponsorlar / Sponsored by |

www.sinopale.org

Sinop Arkeoloji Müzesi
Sinop Archeological Museum

Eski Tekel Binası
Old Tekel Building

İKİNCİ SİNOP BİENALİ
SECOND SINOP BIENNIAL

2

16 AĞUSTOS / AUGUST
5 EYLÜL / SEPTEMBER 2008

Tarihi Sinop Hapishanesi
Historical Sinop Prison

Eski Otel 117
Old Hotel 117

Pervane Medresesi
Pervane Madrasah